ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – ΤΕΥΧΟΣ 43 – ΜΑΡΤΙΟΣ 1989

«Το πτώμα του Πατριάρχη έμεινε εκτεθειμένο τρεις ημέρες. Έπειτα το δώσανε στους Εβραίους να το σύρουνε μέσα από τους δρόμους και να το ρίξουν στη θάλασσα. Αυτή η μυαρή αποστολή ήταν ΠΗΓΗ ΤΡΟΜΕΡΗΣ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗΣ για τον Ιουδαϊκό όχλο, εξαιτίας του μεγάλου μίσους που επικρατεί σε όλη την Ανατολή μεταξύ Ελλήνων και Εβραίων».

(ΤΖΩΡΤΖ ΦΙΝΛΕ'Υ', σελίδα 267 του Α' τόμου του έργου του Ιστορία της Ελληνικής Επαναστάσεως).

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Α.Τ. 43 – ΜΑΡΤΙΟΣ 1989 (100) – ΤΙΜΗ 200 ΔΡΧ.

ΑΘΗΝΑ: ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 - 3ος ΟΡΟΦΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
Τ.Θ. 8346 - ΟΜΟΝΟΙΑ

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ 28 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ
Τ.Θ. 11207 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 54110
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.

ΒΟΛΟΣ: ΜΗΛΙΝΗΣ 9 & ΕΡΜΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.

ΠΑΤΡΑ: Τ.Θ. 1259

Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Περιεχόμενα

Στο τεύχος αυτό

— Η Χρυσή Αυγή συνεχίζοντας τον αγώνα της σας παρουσιάζει το τεύχος 43 με την υπόσχεση ότι σε κάθε τεύχος θα προσπαθούμε για το καλύτερο.

— Με μεγάλη μας χαρά σας ανακοινώνουμε επίσης την έκδοση του πολιτικού μας οργάνου, της εφημερίδας μας, που έχει τίτλο «ΕΤΟΣ ΜΗΔΕΝ». Το «Έτος Μηδέν» θα εκδίδεται κατ' αρχάς μηνιαίο και θα κυκλοφορεί κάθε 1-5 του μηνός. Το ιδεολογικό μας όργανο, η «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» θα κυκλοφορεί κάθε 15-20 του μηνός. Η πενθήμερη αυτή ανοχή στις ημερομηνίες εκδόσεως των εντύπων μας πρέπει να σας πούμε πως δεν οφείλεται σε δική μας ασυνέπεια, αλλά στις τελικές διαδικασίες εκδόσεως, που δεν εξαρτώνται αποκλειστικά από εμάς. Επίσης θα πρέπει να γνωρίζετε πως τα έντυπά μας δεν κυκλοφορούν μέσω πρακτορείου Τύπου για λόγους συγκεκριμένους, που σε παλιότερο τεύχος με ανακοίνωσή μας είχαμε αναφέρει. Αυτό σημαίνει πως σε περίπτωση, που δεν βρήτε τα έντυπά μας αυτό δεν θα σημαίνει πως δεν εκδόθηκαν. Στην περίπτωση αυτή μπορείτε να τα προμηθευθείτε από τα γραφεία μας, που λειτουργούν για το κοινό κάθε Τετάρτη και Σάββατο 7-10 μ.μ. Στα γραφεία μας εκτός από το «ΕΤΟΣ ΜΗΔΕΝ» και την «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» μπορείτε να βρείτε ακόμη τη «ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΩΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΜΑΣ ΑΡΧΩΝ» καθώς και άλλα βιβλία ιδεολογικού και μορφωτικού περιεχομένου. Κάθε Σάββατο επίσης στα γραφεία μας λαμβάνουν χώρα συζητήσεις πάνω στα τρέχοντα πολιτικά γεγονότα, συζητήσεις στις οποίες εάν επιθυμείτε είναι δυνατόν να λάβετε μέρος.

— Τελειώνοντας σας τονίζουμε πως στο τεύχος αυτό υπάρχουν πολλά και ενδιαφέροντα άρθρα, άρθρα επίκαιρα, πολιτικού περιεχομένου, άρθρα ιδεολογικής χροιάς, άρθρα με θέμα ιστορικό και όπως πάντα οι σταθερές στήλες μας για την Νεολαία, για τον Στρατό, για την Φυλή, το Ημερολόγιο του μηνός και διεθνή Εθνικοσοσιαλιστικά νέα.

Ο ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

— Αποτελεί αρχή του περιοδικού μας στη θέση του πρώτου κατά σειράν θέματος της ύλης του να υπάρχει ένα άρθρο με περιεχόμενο κατά βάση πολιτικό και οπωσδήποτε επίκαιρο. Στην έννοια όμως της λέξεως επίκαιρο φοβούμαι πως διαφωνούμε με τη συντριπτική πλειοψηφία του απο-πληροφορημένου Ελληνικού λαού. Πράγματι, σε αυτές τις ημέρες της κοινοβουλευτικής φρενίτιδος, προεκλογική περίοδος βλέπετε, μοιάζει ανεπίκαιρη κάθε αναφορά σε εθνικά θέματα και σε γεγονότα μεγάλης σημασίας γι' αυτά. 'Ολοι σήμερα ασχολούνται με τα σκάνδαλα των δημοκρατικών ανδρών της χώρας, με «γκάλοπ» εβραιοαμερικάνικων εταιρειών, με την προσωπική ζωή των επωνύμων της πολιτικής. 'Ομως αυτά για μας ούτε συνταρακτικά γεγονότα είναι, ούτε και αποκαλύψεις περιέχουν κι αυτό γιατί αποτελεί πάγια πεποίθησή μας και λόγο των πολιτικών μας επιλογών πως είναι μοιραίο μέσα από τον κοινοβουλευτισμό και τις διάτρητες διαδικασίες του να ανέρχονται στα ύψιστα αξιώματα άνθρωποι με διαβλητή προσωπική ζωή και προθέσεις όχι αγαθές για το δημόσιο χρήμα. Σε αντίθεση λοιπόν των «ενδιαφερόντων» της πλειοψηφίας του λαού μας θα ασχοληθούμε σήμερα στο κύριο θέμα μας για μια ακόμη φορά με αυτό που θα έπρεπε να είναι το καθημερινό ενδιαφέρον ολοκλήρου του Ελληνικού λαού, τον τουρκικό κίνδυνο.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΟ-ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

— 'Ενα χρόνο μετά το Νταβός ελπίζουμε πως και ο τελευταίος 'Ελληνας θα έχει διαπιστώσει ότι οι προθέσεις της Τουρκίας απέναντί μας κάθε άλλο παρά αγαθές είναι. Εμείς γι' αυτό δεν τρέφαμε ποτέ αμφιβολία και τούτο γιατί γνωρίζουμε τόσο από την ιστορία πόσο ανειλικρινείς και υποκριτές υπήρξαν πάντοτε στις διεθνείς τους σχέσεις οι Τούρκοι, όσο και από την Ιδεολογία μας ότι δεν είναι δυνατόν οι Μογγόλοι υπάνθρωποι από το Τουρκεστάν να έχουν αγαθές προθέσεις για μια έντιμη ειρήνη. Αυτό όμως που προπαντός έχουν λησμονήσει τόσο οι πολιτικοί μας και οι διπλωμάτες, όσο δυστυχώς και ο Ελληνικός λαός είναι πως κάθε διπλωματική επιτυχία προϋποθέτει και απαιτεί στρατιωτική ισχύ, αποφασιστικότητα και επιθετικό πνεύμα. Αυτό όμως που έχουν λησμονήσει οι 'Ελληνες δυστυχώς το γνωρίζουν πολύ καλά οι εχθροί μας. 'Ετσι λοιπόν ανέξοδα, χωρίς να αποσύρουν ούτε έναν στρατιώτη από την Κύπρο οι Τούρκοι κατόρθωσαν, με τη «βοήθειά» μας βεβαίως, να εμφανίσουν στο Νταβός ένα πρόσωπο φιλειρηνικό, εμφάνιση απαραίτητη για τις προσπάθειές τους για την είσοδο της χώρας τους στην ΕΟΚ.

— Η Τουρκία τρέφει απέναντί μας πάντοτε επιθετικές και εχθρικές διαθέσεις. Αυτό αποδείχθηκε και στην πρόσφατη σύνοδο της Βιέννης για τον περιορισμό των συμβατικών όπλων με το περίφημο θέμα του λιμανιού της Μερσίνας. Το λιμάνι της Μερσίνας ως γνωστόν βρίσκεται ακριβώς απέναντι από την Κύπρο και σε γενομένη πρόταση για μείωση του εξοπλισμού του, η Τουρκία αρνήθηκε αυτό κατηγορηματικά επικαλούμενη εθνικούς λόγους, που δεν είναι άλλοι από την επιθετική της πρόθεση κατά της Ελληνικής Κύπρου. Και εμείς όχι μόνο δεν αντιδράσαμε αλλά επικροτούμε και τις προδοτικές προτάσεις του προέδρου της Κύπρου Βασιλείου για Ομοσπονδία, προτάσεις που και αυτές απορρίπτονται από την Τουρκία, που γνωρίζει πολύ καλά την τακτική του σαλαμιού.

— 'Οταν πρωτοξεκίνησε το Κυπριακό να απασχολεί τον Ελληνισμό, κάθε άλλη λύση εκτός από την 'Ενωση εθεωρείτο προδοσία. Δεχθήκαμε τελικά την «ανεξαρτησία». Το πώς βεβαίως τη δεχθήκαμε και ποιοι έχουν την ευθύνη είναι γνωστό. Αφού τώρα χάθηκε και η ανεξαρτησία, εκλιπαρούμε τους Τούρκους για ομοσπονδία. Εκεί καταντήσαμε...

— Πέρα όμως από τις επιθετικές προθέσεις που δείχνει η Τουρκία τόσο στο Αιγαίο, όσο και στην Κύπρο, μεγάλη σημασία για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις έχει το ζήτημα των μουσουλμάνων ή Τούρκων της Θράκης. Μα ας ξεκαθαρίσουμε πρώτα αυτό: τι είναι δηλαδή τελικά μουσουλμάνοι ή Τούρκοι; Φυλετικά χωρίς καμμία αμφιβολία είναι άπαντες πλην Πομά-

κων Τούρκοι. Οι Πομάκοι φυλετικά είναι Έλληνες, αλλά δυστυχώς στη συνείδηση είναι στην πλειοψηφία τους Τούρκοι. Πέρα από τη φυλετική τους καταγωγή, που για μας βεβαίως φτάνει και περισσεύει, σημασία έχει και πώς αισθάνονται. Αισθάνονται πολίτες του Ελληνικού κράτους ή μήπως παραμένουν Τούρκοι, φανατικοί Τούρκοι; Το Ελληνικό κράτος όμως, στο πρόβλημα αυτό, το οποίο θα εξηγήσουμε παρακάτω πόσο οξύ είναι, βρήκε τη λύση. Ονόμασε τους Τούρκους της Θράκης Έλληνες μουσουλμάνους κι «έλυσε» το πρόβλημα με τον ίδιο τρόπο που ο καλόγερος της γνωστής ιστορίας έκανε τη σαρακοστή λειτουργία και μετονόμασε τα κρέατα σε όσπρια. Το πρόβλημα είναι τεράστιο και δεν λύνεται έτσι. Οι Τούρκοι στη Θράκη γεννοβολούν παιδιά, οι Έλληνες όχι, με αποτέλεσμα σε λίγα χρόνια να αποτελούν την πλειοψηφία του πληθυσμού. Οι Τούρκοι στη Θράκη έχουν αμέριστη την οικονομική συμπαράσταση του προξενείου τους και αγοράζουν περιουσίες Ελλήνων, με αποτέλεσμα σε λίγα χρόνια να γίνουν κάτοχοι του μεγαλύτερου μέρους των εκτάσεων της Θράκης. Το πρόβλημα είναι πολύ σοβαρό, η Τουρκία ήδη μιλά για καταπίεση των Τούρκων της Θράκης, όπως μιλούσε για καταπίεση των Τούρκων της Κύπρου, αρκετά χρόνια πριν την εισβολή. Η λύση είναι μια και μοναδική, αλλά προϋποθέτει εθνική ηγεσία και υψηλό λαϊκό φρόνημα, μια είναι η λύση: ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΙΩΞΟΥΜΕ, όπως και αυτοί έδιωξαν τους Έλληνες από τη Σμύρνη, τη Β. Κύπρο, την Κων/πολη, την Ίμβρο, την Τένεδο.

— Εκτός όμως από την προετοιμασία στο στρατιωτικό τομέα και στον τομέα των εντυπώσεων η Τουρκία δουλεύει εντατικά και στο θέμα των διεθνών σχέσεων, θέμα στο οποίο η χώρα μας αδρανεί χαρακτηριστικά. Μέσα στα πλαίσια των διεθνών της σχέσεων και προβολών, δημοσίευσε και ένα βιβλίο τελευταία ο πρωθυπουργός της Τουργκούτ Οζάλ, αυτό το όρθιο μογγολικό γουρούνι, βιβλίο στο οποίο γράφονται πράγματα εξωφρενικά και υβριστικά για την Ελληνική Ιστορία, όπως ότι ο Όμηρος ήταν Τούρκος και πως ονομαζόταν Ομέρ!!! Το βιβλίο αυτό έχει εκδοθεί σε πολλές γλώσσες και ήδη παρουσιάσθηκε επίσημα στη Γαλλία. Και πώς αντέδρασε η Ελλάς; Και πώς αντέδρασε η πνευματική ηγεσία σε αυτή την ύβρη κατά του Ελληνικού πνεύματος; Τίποτε, ερημία και γενική σιγή! Τι έκαναν όλοι αυτοί οι Γαλλοθρεμένοι «καθηγητές» με τις διεθνείς διασυνδέσεις; Τι έκανε ο παντοδύναμος στους Γαλλικούς Πανεπιστημιακούς κύκλους «πολύς» Καστοριάδης; ΤΙΠΟΤΕ! Μια καταγγελία, μια φωνή διαμαρτυρίας για τον ΘΕΙΟ ΟΜΗΡΟ, που την καταγωγή του διαφιλονικούν εφτά Ελληνικές πόλεις από πουθενά; Από κανέναν από τους «μεγάλους» μας καθηγητές και ακαδημαϊκούς. Και να σκεφθεί κανείς πως η ΙΛΙΑΔΑ είναι τουλάχιστον για μας σπουδαιότερο βιβλίο από το Κοράνι και πως ο Χομεϊνί έχει ξεσηκώσει ολόκληρο τον κόσμο για ένα βιβλίο.

Ο ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

— Το 2000, σύμφωνα με τις στατιστικές, οι Τούρκοι θα πλησιάζουν τα 100 εκατομμύρια και οι Έλληνες ζήτημα είναι εάν έχουν φτάσει τα 10. Και να σκεφθεί κανείς πως το 1922 οι Έλληνες πλησίαζαν τα 8 και οι τούρκοι ήταν 23 εκατομμύρια.

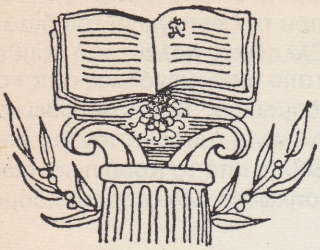
— Το σημαντικότερο προτέρημά μας στον συσχετισμό δυνάμεων με την Τουρκία ήταν η υπεροπλία μας στην Αεροπορία.

— Προτέρημα που και αυτό χάνεται, εάν δεν χάθηκε. Διαβάσαμε δε πρόσφατα σε καθημερινή εφημερίδα πως όχι μόνο κάνανε παραβιάσεις στο Αιγαίο οι Τούρκοι αλλά και πως τελευταία σε μια περίπτωση εμπόδισαν ελληνικό αεροπλάνο να προσγειωθεί στη βάση του στη Σκύρο!

— Γράψαμε αυτό το άρθρο και πιστεύουμε πως είναι επίκαιρο και για ένα πρόσθετο λόγο: Οι Τούρκοι διαλέγουν πάντοτε να χτυπούν τον Ελληνισμό σε ώρες εθνικής κρίσεως και πολιτικής ασταθείας (1965, 1967, 1974), διαλέγουν πάντοτε να χτυπούν τον Ελληνισμό σε ώρες εθνικού διχασμού και οι εκλογές που έρχονται τέτοιες ώρες θα φέρουν.

— Οι δρόμοι της Αθήνας έχουν ήδη γεμίσει από αφίσες των ταξιδιωτικών γραφείων για «Πάσχα στην Πόλη», που για τους νεοέλληνες σημαίνει ψώνια, δερμάτινα, φτηνές διακοπές. Ο ιδρώτας του Ελληνικού λαού θα μεταφερθεί στις αγορές της Τουρκίας και από εκεί θα γίνει συνάλλαγμα για να αγοράσουνε οι μογγόλοι όπλα, όπλα με τα οποία στα χρόνια που έρχονται θα σκοτώσουν Ελληνόπουλα, θα κάψουν τις πόλεις μας, θα συλλήσουν τους τάφους των πατεράδων μας. Οι πολιτικοί μας ετοιμάζονται να διχάσουν για μια ακόμη φορά τον Ελληνικό λαό, οι κομματάρχες ήδη έριξαν τα πρώτα συνθήματα και ο μογγόλος στα βάθη της Ανατολής πελεκά την ταφόπετρα του Ελληνισμού.

Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ

Κύριοι Δικαστές,

Προσάγομαι σήμερα ενώπιόν σας, αντιμετωπίζοντας μια βαρειά κατηγορία: Προσβολή του Δημοκρατικού Πολιτεύματος.

Η νομοθεσία μας προβλέπει τον αυστηρό κολασμό αυτού του αδικήματος.

Πριν εισέλθω στην ουσία της υπεράσπισής μου οφείλω να διατυπώσω ένα, κατά την αποψή μου, θεμελιακής σημασίας ερώτημα.

Κατά πόσο ένας πολίτης είναι ελεύθερος να διατηρύσσει και να υπερασπίζεται με παρρησία τις ιδέες του στον πολιτικό στίβο της δημοκρατίας μας, χωρίς να κινδυνεύει να θεωρηθεί καταχραστής αυτής της πολυδιαφημισμένης δημοκρατικής ελευθερίας;

Διότι εάν εγώ δεν δικαιούμαι να διακηρύσσω ελεύθερα το ιδεολογικό πιστεύω μου και να επιχειρηματολογώ υπέρ αυτού, θεωρούμενος ως υβριστής της δημοκρατίας, επειδή διατυπώνω ρητά την αντίθεσή μου στην πολιτειακή της τάξη, με αποτέλεσμα να σύρομαι σήμερα στο δικαστήριό σας, δεν αντιλαμβάνομαι κατά τι υπερτερεί η Αστική Δημοκρατία από τα Αντιδημοκρατικά πολιτεύματα τα οποία καταγγέλλει ως ανελεύθερα και καταπιεστικά, εκτός από την περισσή της υποκρισία.

Εάν πάλι δικαιούμαι σύμφωνα με τις δημοκρατικές αρχές να υπερασπίζομαι ελεύθερα τις ιδέες μου, τότε αδίκως βρίσκομαι αυτή τη στιγμή ενώπιόν σας. Όσον αφορά τη δική μου πεποίθηση οφείλω να διακηρύξω πως η πολιτική ελευθερία είναι εξ ορισμού ανακλητή μόνον όταν έρχεται σε σύγκρουση με τους όρους υπάρξεως της Πολιτείας και του Έθνους και όχι της Δημοκρατίας.

Υπεισέρχομαι ωστόσο στην ουσία των κατηγοριών που με βαρύνουν.

Κατηγορούμαι για προσβολή του δημοκρατικού πολιτεύματος. Όμως, προσβάλλει κάποιος ένα πρόσωπο ή μια αξία εάν την υβριζει και εγώ δεν είμαι υβριστής της Δημοκρατίας, αλλά κριτής της. Εάν αναζητείτε υβριστές της Δημοκρατίας κύριοι Δικαστές, θα βρείτε πληθώρα μέσα στο στρατόπεδο των οπαδών της, που με τους λόγους και τις πράξεις τους την προσβάλλουν και την καθυβρίζουν αδιάλειπτα. Θα τους βρήτε μέσα στο κίτρινο τέλμα του δημοκρατικού τύπου, στις αυθαιρεσίες των διαχειριστών της εξουσίας και των κομματικών εγκάθετων, στους καταχραστές του δημοσίου χρήματος και τους εκμεταλλευτές του λαϊκού μόχθου, στους βιαστές της ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης και στους αλληλοσυμπλεκόμενους καρεκλοκένταυρους των εδράνων του κοινοβουλίου. Υβριστές της Δημοκρατίας είναι οι πλέον ακραιφνείς εκπρόσωποί της, αυτοί που εν ονόματι της νομιμοποιούν τη σήψη, την ατιμία και τη διαφθορά.

Στην αντιδημοκρατική όχθη θα βρείτε μόνο συνεπείς και έντιμους αγωνιστές, που δεν υβρίζουν αλλά επιχειρηματολογούν· ένα εξ αυτών έχετε σήμερα ενώπιόν σας.

Το πρωταρχικό επιχείρημά μου εναντίον της Δημοκρατικής πολιτειακής τάξεως είναι η άρνησή μου να παραδεχθώ ότι η δημοκρατία είναι αυτοσκοπός, δηλαδή ότι έχει απόλυτη αξία. Η Δημοκρατία είναι απλά ένα πολίτευμα ανάμεσα σε άλλα και κατ' αντίθεση με την επικρατούσα άποψη ισχυρίζομαι ότι δεν είναι το κάλλιστο αλλά μάλλον το χείριστο των πολιτευμάτων. Ως έχουσα σχετική και όχι απόλυτη αξία, η Δημοκρατία είναι ταγμένη να υπηρετεί κάποια αξία υπέρτερη. Η υπέρτερη αυτή αξία είναι η Ιστορική Βούληση του Έθνους και του Λαού, η αδιάπτωτη συνέχεια και ενότητα του ιστορικού βίου των Ελλήνων, η ιστορική και πολιτιστική καταξίωση της ελληνικής Πατρίδας. Επομένως, κάθε πολιτειακό καθεστώς είναι καλό ή κακό στο μέτρο, που προάγει και επικυρώνει το πλέγμα αυτό των αξιών, στο οποίο αναφέρεται και από το οποίο εξαρτάται. Και η δημοκρατία είναι το χείριστο των πολιτευμάτων επειδή χείριστες είναι οι υπηρεσίες που προσφέρει στο Έθνος, την Πατρίδα και τον Λαό. Εάν η Δημοκρατια ωφελούσε την Πατρίδα, εγώ πρώτος θα έπρατα πολύ περισσότερα υπέρ αυτής, από όσα τώρα πράττω εναντίον της, επειδή την βλάπτει.

Η Δημοκρατία βλάπτει την πατρίδα πρωτίστως, επειδή υποβαθμίζει τα πολιτικά καθήκοντα των πολιτών έναντι της ιστορικής βούλησης της λαϊκής κοινότητας και εξαίρει τα ατομικά δικαιώματα και τον ατομικό ωφελιμισμό. Για τη Δημοκρατία δεν υπάρχει λαός έναντι των οποίου κάθε πολίτης έχει καθήκοντα, αλλά κοινωνία έναντι της οποίας κάθε άτομο έχει δικαιώματα και ιδιοτελείς επιδιώξεις. Πίσω από το προσωπείο της πολιτικής δημοκρατίας κρύβεται η φιλελεύθερη καπιταλιστική ιδεολογία με την κυριαρχία του οικονομικού δόγματος και των λοιπών νόθων απαξιών, της πλουτοκρατίας και του χρηματιστικού κεφάλαιου. Επομένως η δημοκρατία είναι ώριμο τέκνο του καπιταλισμού τον οποίον στηρίζει και δεν δύναται να υπάρξει χωρίς αυτόν. Ο καπιταλισμός ως εκπρόσωπος του κυρίαρχου συστήματος είναι ο διαφθορέας των παραδοσιακών αξιών της λαϊκής κοινότητας και επομένως η Δημοκρατία ως πολιτική του έκφραση είναι ο φορέας εκφυλισμού των αξιών αυτών. Η πολιτειακή λειτουργία της Δημοκρατίας βασίζεται στον κοινοβουλευτικό πλουραλισμό δηλαδή στην ύπαρξη κομμάτων με προγραμματικές αρχές τα οποία διεκδικούν την άσκηση της εξουσίας δια μέσου της διαδικασίας των εκλογών που διεξάγονται περιοδικά με βάση την Αρχή της Πλειοψηφίας.

Η Αρχή της Πλειοψηφίας ενώ έχει θεωρητικά αναχθεί από την Δημοκρατία σε αξίωμα απόλυτης ισχύος, στην πράξη παραβιάζεται κατάφωρα από τους ίδιους τους θιασώτες της, που συνήθως επιδίδονται σε όργιο νόθευσης του λαϊκού φρονήματος προκειμένου να εξασφαλίσουν τα σκήπτρα της εξουσίας, εφευρίσκοντας ποικίλλα εκτρωματικά, καλπονοθευτικά συστήματα. Έτσι επιβάλλουν κυβερνήσεις μειοψηφιών, αποκλείουν από το κοινοβούλιο κόμμματα που δεν είναι της αρεσκείας τους αψηφώντας το λαϊκό τους έρεισμα ή αλλοιώνουν τη σύνθεση εκλεγμένων συνδικαλιστικών οργάνων.

Η Αρχή της Πλειοψηφίας είναι ηθικά διάτρητη, απατηλή και υποκριτική, πρώτα απ' όλα γιατί ουδέποτε έγινε σεβαστή από τους ίδιους δημοκράτες που την εθέσπισαν. Αντίθετα επινόησαν μύριες μεθόδους, ώστε να την παραβιάζουν ανεξέλεγκτα σ' όλες τις εκδηλώσεις του δημοσίου βίου. Η Αρχή της Πλειοψηφίας είναι υποκριτική και απατηλή, διότι ενώ διακηρύσσει ότι εγκαθιδρύει την Λαϊκή θέληση ως κυρίαρχο παράγοντα πολιτειακής ζωής, στην πραγματικότητα καθοδηγεί τον πολίτη δια της ψήφου, στην απεμπόληση της πολιτικής πράξεως και του πολιτικού καθήκοντος με την μετάθεση της ευθύνης της άσκησης της εξουσίας σε μια ομάδα επιτήδειων δημαγωγών, που διαχειρίζονται τα κοινά όχι προς όφελος του λαού, μα προς όφελος των οργανωμένων συμφερόντων της Πολιτικής Ολιγαρχίας και της πλουτοκρατίας, που εκθρέφει και συντηρεί η δημοκρατία. Δια της Αρχής της Πλειοψηφίας ο λαός δεν εκλέγει αυτούς που θα τον κυβερνήσουν αλλά αυτούς που θα τον εκμεταλλευτούν.

Θεωρώ ότι η Αρχή της Πλειοψηφίας είναι αντιλαϊκή, αντιπολιτιστική και αντιφυσική για πολλούς ουσιώδεις λόγους, τόσο ιστορικού και πολιτικού, όσο και φιλοσοφικού περιεχομένου.

1. Η Αρχή της Πλειοψηφίας δεν θεμελιώνεται πουθενά στη φύση ή την ιστορία ούτε δικαιώνεται από αυτές. Πράγματι η άποψη ότι η θέληση της πλειοψηφίας καταξιώνεται αφ' εαυτής ως αληθινή και ορθή, ώστε να επιβάλλεται ως κυρίαρχη πολιτειακή αρχή της Λαϊκής Κοινότητας, είναι εντελώς αυθαίρετη και αντίκειται τόσο στη φυσική νομοτέλεια όσο και στη συσσωρευμένη ιστορική εμπειρία. Αντίθετα η φύση και η ιστορία καταξιώνουν τη βούληση των εκλεκτών Δημιουργών που αγωνίζονται στον στίβο της ιστορικής ζωής και με τις αρετές τους και το αίσθημα το συλλογικού καθήκοντος υπηρετούν τις Παραδοσιακές αρχές της Λαϊκής Κοινότητας, συμβάλλοντας στην αυτοσυντηρησία και την πολιτιστική προαγωγή της.

2. Η θέληση της πλειοψηφίας στη δημοκρατία αποτελεί απλό άθροισμα των θελήσεων ιδιοτελών ατόμων που μοναδικό ασφαλές πολιτικό τους κριτήριο ειναι ο ατομοκεντρικός ωφελιμισμός, όπως η ίδια η δημοκρατία τον καλλιεργεί και τον προάγει. Τα άτομα στη δημοκρατία στερούνται οποιασδήποτε παιδείας και αγωγής, που να καλλιεργεί τους δεσμούς τους με τις παραδοσιακές αξίες της Λαϊκής Κοινότητας και την ιστορική της προοπτική. Επομένως, κριτήριο που καθορίζει αποκλειστικά τις πολιτικές τους επιλογές και συνεπώς τις περιστασιακές πλειοψηφίες, είναι τα ατομικά ή τα οργανωμένα συντεχνιακά τους συμφέροντα και όχι ένα λαϊκό όραμα, που να συγκλίνει στο συλλογικό πεπρωμένο της κοινότητας. Αυτές οι περιστασιακές πλειοψηφίες αναγορεύουν σε διαχειριστές της δημοκρατικής εξουσίας όχι τους φυσικούς ταγούς του Λαού, αλλά τους εκάστοτε επιτηδειότερους λαοπλάνους και δημοσκόπους πολιτικάντηδες, ταπεινούς κόλακες των ποταπών ενστίκτων και των ιδιοτελών ορέξεων της πολιτικά ανερμάτιστης και απαίδευτης δημοκρατικής μάζας, που κα-

τά τεκμήριο είναι και αυθεντικοί εκπρόσωποι της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας.

Καταγγέλλω την Αρχή της Πλειοψηφίας σαν το απατηλό προσωπείο μέσω του οποίου η Δημοκρατία εκμεταλλεύεται στυγνά τον λαό εν ονόματί του και προς όφελος της 'Αρχουσας Τάξης των πλουτοκρατών και της Πολιτικής Ολιγαρχίας. Η Αρχή της Πλειοψηφίας αποτελεί ώριμο τέκνο της Αστικής Δημοκρατίας και δεν μπορεί να νοηθεί χωρίς αυτήν και αντιστρόφως, η δημοκρατία δεν μπορεί να αυτοπροσδιοριστεί άνευ της Αρχής της Πλειοψηφίας. Οι Δημοκρατικές νόθες απαξίες χρειάζονται ως υπόθεμα την Αρχή της Πλειοψηφίας για να θριαμβεύσουν και αντιστρόφως, η Αρχή της Πλειοψηφίας επικυρώνεται μόνον όταν αναφέρεται στις νόθες απαξίες που καλλιεργεί η δημοκρατία. Αλλά η Δημοκρατία με τη σειρά της, δεν είναι παρά το πολιτικό προσωπείο του καπιταλισμού. Επομένως η κατάλυση του καπιταλισμού επάγει την αναίρεση της Δημοκρατίας, που συνεπάγεται την έκπτωση της Αρχής της Πλειοψηφίας ως νόθας πολιτειακής απαξίας.

Θεωρώ τη Δημοκρατία σαν το κατ' εξοχήν αντιλαϊκό και αντεθνικό πολιτειακό καθεστώς, το οποίο με πρόφαση μια άκρως αμφισβητούμενη ως προς το περιεχόμενό της ελευθερία και με έξαρση των Ατομικών Δικαιωμάτων εις βάρος του Πολιτικού Καθήκοντος, καταλύει τις παραδοσιακές αξίες της Λαϊκής Κοινότητος και αδιαφορεί για την ιστορική της προοπτική, προκρίνοντας ως κυρίαρχη αξία της κοινωνίας που οικοδομεί τον ατομοκεντρικό ωφελιμισμό.

Η Δημοκρατία ως πολιτική εφαρμογή του καπιταλιστικού οικονομικού δόγματος, υπηρετεί σταθερά τις καπιταλιστικές απαξίες και επιλογές και δεν δύναται να νοηθεί αποσπασμένη από αυτές. 'Ετσι ευνοεί τη βαθμιαία έκπτωση όλων των αξιών της Λαϊκής Κοινότητας σε αξίες αγοράς προς θρίαμβο του εμπορικού οικουμενισμού και της εμπορευματοποίησης των πολιτιστικών αγαθών. Ο κυρίαρχος Ατομοκεντρικός Ωφελιμισμός οδηγεί στην κερδοσκοπία και τον χρηματισμό, το οικουμενικό καταναλωτικό πρότυπο και την ανταγωνιστική ασυδοσία. Η Δημοκρατία εγκαθιδρύει τη βασιλεία των νόθων απαξιών στην κοινωνική ζωή της Λαϊκής Κοινότητας.

Θεωρώ τη Δημοκρατία σαν πολιτικό σύστημα ιστορικά καταδικασμένο. Πρώτον γιατί αποτελεί απλό πολ τικό προσωπείο του καπιταλισμού άνευ του οποίου δεν μπορεί να υπάρξη. Δεύτερον, γιατί αποθεώνει τον μαζάνθρωπο και εγκαθιδρύει την παντοκρατορία του Οικονομικού Δόγματος στην κοινωνική ζωή. Κυρίως όμως θεωρώ τη Δημοκρατία ως ένα πολιτικό σύστημα ιστορικά καταδικασμένο, διότι μεταθέτει τα πολιτικά και κοινωνικά δρώμενα εκτός ιστορίας, ενδιαφερόμενο αποκλειστικά για τη διαχείριση της υλικής ευημερίας των εφήμερων ατόμων κι έτσι δεν ανοίγει κανένα δρόμο προς την ιστορική και πολιτιστική δικαίωση του λαού. Για τη Δημοκρατία η ιστορική ζωή της Λαϊκής Κοινότητας και οι παραδοσιακές αξίες που την έθρεψαν δεν περικλείουν κάποιο ιδιαίτερο νόημα. Το έθνος, ο λαός και η πατρίδα είναι ιστορικά ατυχήματα, που απλώς δυσχεραίνουν τη διαχείριση της εξουσίας, εμποδίζοντάς την να συμμορφώνεται με τις επιταγές της Παγκόσμιας Αγοράς. Η Δημοκρατία δεν προσφέρει υπέρτερη προοπτική, που να νοηματοδοτεί την ύπαρξη, δεν οργανώνει τη ζωή της Λαϊκής Κοινότητας και δεν την προσανατολίζει προς διαχρονικές αξίες, που να εξαίρονται υπεράνω του εφήμερου ατομικού πεπρωμένου. Η Δημοκρατία, θρυμματίζοντας τον λαό σε εφήμερα, ιδιοτελή άτομα αποκομμένα από τις κοινές ιστορικές τους καταβολές καταλύει τις πολιτιστικές του αξίες. Η Δημοκρατία δεν καλλιεργεί τις πολιτιστικές αρετές. Επειδή λοιπόν βλάπτει τη Λαϊκή Κοινότητα και την πολιτιστική της προοπτική, γι' αυτό είναι απολύτως απορριπτέα. Η Δημοκρατία δεν είναι παρά μια πολιτική ολιγαρχία που αντιπροσωπεύει ομαδεύσεις οικονομικών συμφερόντων.

Η συλλογιστική που ανέπτυξα ανωτέρω τεκμηριώνει και εδραιώνει την αντιδημοκρατική μου πεποίθηση.

Τελειώνοντας, θέλω να αναφέρω τρία παραδείγματα που δείχνουν την υστερική όσο και υποκριτική προκατάληψη υπέρ της δημοκρατίας που μαστίζει σήμερα την πατρίδα μας, προκατάληψη που στηρίζεται σε σαθρή και σοφιστική επιχειρηματολογία. Ισχυρίζονται οι δημοκράτες ότι το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι είναι το μείζον όσο και αναφαίρετο δικαίωμα της πολιτικής ζωής κάθε πολίτη, δικαίωμα που μόνο η δημοκρατία αναγνωρίζει έναντι των λοιπόν «ανελεύθερων» πολιτευμάτων. Απαντώ: Δικαίωμα στη ζωή έχουν μόνο όσοι δικαιώνουν τη ζωή τους. Και δικαιώνουν τη ζωή τους στον στίβο της πολιτείας μόνον όσοι υψώνονται υπεράνω του ατομικού τους πεπρωμένου χάριν του πολιτικού καθήκοντος προς την Λαϊκή Κοινότητα και την πατρίδα, δηλαδή μόνον όσοι αποκτώντας ιστορική ταυτότητα, συνειδητοποιούν τους ακατάλυτους δεσμούς τους με το έθνος. Μόνον αυτοί, οι εκλεκτοί Δημιουργοί που έταξαν τον

εαυτό τους στην υπηρεσία της πατρίδος έχουν πολιτικά δικαιώματα που δεν είναι αυθαίρετα, ούτε τους έχουν δοθεί χαριστικά, αλλά απορρέουν από τα αντίστοιχα πολιτικά τους καθήκοντα.

Ισχυρίζονται ακόμη πως η Ελλάδα είναι η γενέτειρα της Δημοκρατίας και η κοιτίδα της για να μας πείσουν για την υπεροχή αυτού του πολιτεύματος. Αναρωτιέμαι για δύο πράγματα: Υπάρχει άραγε έστω και ένα πολίτευμα που δεν έχει κοιτίδα του την Ελλάδα; Και πόση σχέση υπάρχει άραγε ανάμεσα στην Αρχαία Ελληνική Δημοκρατία και τη σημερινή; Απαντώ: η μοναδική σχέση τους είναι η κοινότητα του ονόματός τους.

Το τελευταίο άρθρο του Συντάγματος της Δημοκρατίας μας διακηρύσσει πως η υπεράσπιση του δημοκρατικού πολιτεύματος επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων. Η προτροπή αυτή είναι άστοχη και αντιφατική. Γιατί η υπεράσπιση του Συντάγματος και της Δημοκρατίας οφείλει να επαφίεται στη Δημοκρατικότητα των Ελλήνων και όχι στον πατριωτισμό τους, ο οποίος εξ όσων ανωτέρω ανέπτυξα βρίσκεται ακριβώς στον αντίποδά της.

Με όλο το προσήκοντα σεβασμό προς το Δικαστήριό σας, εναποθέτω τη δικαίωσή μου στην ιστορία και προσδοκώντας δικαία κρίση, επαφίεμαι με ακέραια συνείδηση στην ετυμηγορία σας.

ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ · ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΙΣ (III)

— Τονίζουμε εκ νέου ότι ο όρος «παράδοσις» αναφέρεται εις ότι έχει σχέσιν με τον χώρον της ιερότητος (Sacred) εις την μυητική ορολογία, ενώ εις την γενική και εξωτερική ορολογία, καλύπτει όλα σχεδόν τα πεδία δραστηριότητος, συμπεριλαμβανομένων και των απλουστέρων πρακτικών συνηθειών.

— Μολοντούτο, οι λαϊκές παραδόσεις και θρύλοι κατάγονται από τις προηγούμενες, έτσι ώστε να τις ονομάζουμε δίκαια «κατωτέρας τάξεως αρμονικές των υψηλών». Η εμφάνιση των τελευταίων οφείλεται εις την ατελή γνώση της ιεράς παραδόσεως, παρανόηση των τύπων και των τελετών και μη κανονικότητα της μεταδόσεως της Αρχής - πρόβλημα μείζον των ιερατείων του Ευρωπαϊκού και τα μέγιστα του Ελληνικού χώρου, μη υπάρχον όμως εις τα ανατολικά όρια του Αρειανισμού (Ινδία).

— Αλλά και διά τις απλούστατες αυτές λαϊκές παραδόσεις ουδείς των συγχρόνων συνέτεινε θετικά, γεγονός που θα ισοδυναμούσε με την βελτίωση της λανθάσουσας μυητικότητας των λαών. Τούτο όμως είναι αντικείμενο άλλων στηλών των επομένων τευχών μας.

Η καταστροφή των καθ' αυτό παραδοσιακών φορέων εις τον Ελληνικό χώρο, ξεκίνησε ολίγο προ της κλασσικής περιόδου, έλαβε τις μεγαλύτερές της διαστάσεις κατ' αυτήν και ολοκληρώθηκε κατά τα πρωτοχριστιανικά χρόνια. Η διακωμώδιση της Αρχαίας Ελληνικής πίστεως από τους Χριστιανούς ήταν επιχείρηση πολύ εύκολη διότι η άλυσσος των ιερατείων είχε προ πολλού σπάσει, τα μεγάλα Απόρρητα είχαν βεβηλωθεί και η ψυχή της Ελλάδος ήτο δεσμία των δεισιδαιμονιών.

Ο Χριστιανισμός, μαχόμενος κατά της «ειδωλολατρείας» των Αρχαίων Ελλήνων, διασύρει την Ελληνική Μυθολογία, τα Μυστήρια και την Ελληνική Φιλοσοφία ως δήθεν πολύθεη, πλήρη ανομιών και ανηθίκων πράξεων εκ μέρους «νομιζομένων Θεών» και μεταχειρίζεται κάθε μέσον για να αποσπάσει τους ολίγους ακόμα αμφιταλαντευόμενους πιστούς και να τους προσηλυτίσει εις την νέα θρησκεία της Μέσης Ανατολής.

— Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο Μ. Βασίλειος κατεκεραύνωνε τον... Δία διά την εγκληματική του συμπεριφορά έναντι του πατέρα του Κρόνου ενώπιον αδαούς αλλά τα μέγιστα φανατισμένου πλήθους.

Οι περίοδοι που εμεσολάβησαν, εδραίωσαν τον επίπεδο τρόπο ζωής των Ευρωπαίων ευρισκομένων ήδη εις τα κάτεργα της φθοράς και υπηρετούντων κάθε νόθο και αντιφυσική και αντίθετη της ταυτότητάς τους θεωρία. Επιβάλλεται συνεπώς η αποκατάστασις της αλυσσίδας που θα διαιωνίσει την Άρια παράδοση· μιας αλυσσίδας που θα περιλαμβάνει προφανώς την ηγεσία των

Αρίων Λαών.

— Δεν αρκεί όμως η πλήρης γνώση της τυπολογίας και του αντιστοίχου δογματικού της θρησκείας (και κατ' επέκτασιν όλων των θεωρητικών διδασκαλιών) εάν ο γνώστης δεν τα παρέλαβε από τον κατάλληλο «αγωγό». Ο αγωγός αυτός, δεν περιλαμβάνει μόνον τον μυητή του νέου μέλους, αλλά ολόκληρη την άλυσσο την προηγουμένη του μυητού. Έτσι, η επήρρεια των τύπων (ή το αυτόν η ισχύς ενός τυπικού) οφείλεται εις την γενοποιόν δύναμιν του εκτελούντος αυτόν τον τύπον και την ζωοποιόν δύναμιν της αλύσσου η οποία τον περιβάλλει. Επικαλούμεθα το παράδειγμα των ινδικών «μαντράμ»: τούτο ζωογονείται υπό της πνευματικής επηρρείας του προφέροντος διδασκάλου και μόνον, και εις τούτο οφείλει τας αγαθοποιούς του επιδράσεις. Παράλληλα, αναφέρεται ότι η καθιέρωσις ναών, αγαλμάτων, εικόνων, συμβόλων και άλλων λατρευτικών αντικειμένων έχει σαν κύριο σκοπό να τα καταστήσει στην πραγματικότητα δοχεία πνευματικών δυνάμεων χωρίς το οποίον, οι τύποι που θα ετελούντο περί αυτά δεν θα είχαν κανένα πραγματικό αποτέλεσμα. Το ίδιο ισχύει και για τις παρεμφερείς ενέργειες. Έτσι, π.χ. η κατ' ιδίαν ανάγνωση ιερών κειμένων ουδέποτε ημπορεί να αντικαταστήσει την άμεσο μεταβίβαση των υπό του κειμένου περιγραφομένων, και δι' αυτόν τον λόγο, όλες οι ιερές διδασκαλίες μεταβιβάζονται προφορικά, ώστε να γίνουν οι έννοιες αποτελεσματικότερες, και εφ' όσον δεν πρόκειται περί απλών θεωρητικών γνώσεων. Είναι επίσης ευνόητον, ότι ο ρόλος εκείνου που μεταβιβάζει την μύησιν σε έναν άλλο περιορίζεται εις τον του μεταφορέως. Δεν ενεργεί δηλαδή ως άτομο, αλλά ως φορέας μιας επηρρείας που στερείται ατομικότητος: Είναι ο κρίκος της αλυσσίδας, η αρχή της οποίας ευρίσκεται επέκεινα του ανθρωπίνου.

— Αντιθέτως, εάν η γνώση για μια παράδοση καλύπτει μόνο κάποια θεωρητικά πεδία, τότε αυτή θα παραμείνει μακριά από κάθε «πραγμάτωση» (Realisation).

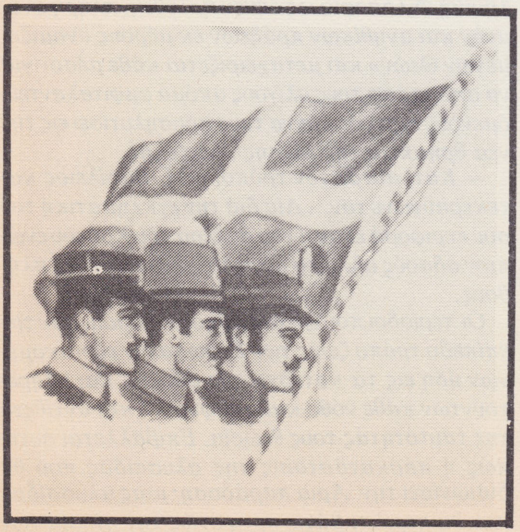
(Συνεχίζεται)

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ

ΟΙ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΕΣ ΣΧΟΛΕΣ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

17 Νοεμβρίου 1988: το πανηγύρι της δημοκρατίας μας βρίσκεται στο αποκορύφωμά του. Μυριάδες νεοελλήνων όλων των ηλικιών συνωστίζονται μέσα και γύρω από το Πολυτεχνείο, οδηγημένοι εκεί σαν τα πρόβατα από την αφέλεια και

το ψέμα. Αντιπροσωπείες κάθε είδους και κάθε κόμματος και κομματιδίου παρευρίσκονται στον ίδιο χώρο και καταθέτουν εκατοντάδες στεφάνια «βαθύτατα συγκινημένες». Και ανάμεσά τους μια ομάδα δοκίμων αξιωματικών του στρατού, νέοι άνδρες που φέρουν την στολή του Έλληνα Εύελπη, αλλά όχι και την ψυχή του. Προχωρούν, καταθέτουν στεφάνι στην αντιαισθητική κεφάλα και χαιρετούν, τιμώντας έτσι τους «νεκρούς» εκείνης της νύχτας του 1973. Και αυτό «για πρώτη φορά».

Για πρώτη φορά στελέχη μας από τις παραγωγικές σχολές των Ενόπλων μας Δυνάμεων (ή εάν προτιμάτε του «στρατού μας της ειρήνης») λαμβάνουν μέρος σε μια καθαρά μαρξιστική γιορτή. Και μάλιστα φανερά, με στολή και εκτελώντας εντολή άνωθεν. Μετά τις ποικιλώνυμες αντιπροσωπείες στρατιωτών, ναυτών και σμηνιτών που εδώ και αρκετά χρόνια δίνουν το παρών κάθε 17/11, αυτό μόνο μας έμενε να δούμε. Εκφράζουμε μόνο την απορία μας πώς ο «συντηρητικός» Στρατός Ξηράς πρόλαβε το Πολεμικό Ναυτικό και την Πολεμική Αεροπορία σε μια καθαρά αντιστρατιωτική εκδήλωση. Πιστεύουμε το 1989 οι δύο «ριγμένοι» κλάδοι των Ε.Δ. να «πάρουν το αίμα τους πίσω» και όχι μόνο να στείλουν αντιπροσωπείες

μεγαλύτερες από εκείνη του Στρατού Ξηράς, αλλά επιπλέον να καταθέσουν περισσότερα και μεγαλύτερα στεφάνια. Αλλιώς θα είναι ύποπτοι αντιδημοκρατικών πεποιθήσεων· τους προειδοποιούμε.

Πραγματικά, είναι περιττή προσπάθεια ο χαρακτηρισμός των αχαρακτήριστων. Δόκιμοι αξιωματικοί διετάχθησαν (εάν δεν το επεδίωξαν κιόλας) να τιμήσουν μια μαρξιστική συγκέντρωση, ένα ΨΕΜΑ, χωρίς να φέρουν την παραμικρή αντίρρηση και ενώ ολόκληρη η Σχολή τους παρέμεινε αδιάφορη στο όλο θέμα. Οι Σχολές που θα έπρεπε να είναι φυτώρια Εθνικιστικών Ιδεών και Ελληνοπρεπών Οραμάτων, έχουν καταντήσει πειθήνια όργανα της δημοκρατικής εξουσίας, ανοιχτές σε κάθε αντεθνική και αντιστρατιωτική προπαγάνδα. Βεβαίως, οι κρατούντες κοπίασαν αρκετά για κάτι τέτοιο και τους πήρε και κάμποσο χρόνο μέχρι να το πετύχουν. Ένα από τα σοβαρότερα προβλήματα βεβαίως ήταν και αυτό της ποιότητος των νέων που θα φοιτούσαν σε αυτές τις Σχολές, αλλά και αυτό βρήκε σχετικά γρήγορα τη λύση του.

Ας εξετάσουμε όμως από πιο κοντά τη Σχολή Ευελπίδων, η οποία είναι και η παλαιότερη, ιδρυθείσα το 1828 στο Ναύπλιο και μεταφερθείσα κατόπιν στη νέα πρωτεύουσα της Ελλάδος, την Αθήνα. Θεωρούμε πως είναι η αντιπροσωπευτικότερη Παραγωγική Σχολή των Ε.Δ. και πως τα ίδια συμβαίνουν σε γενικές γραμμές και με τις παρόμοιές της του Πολεμικού Ναυτικού και της Πολεμικής Αεροπορίας. Κατ' αρχήν έχουμε να πούμε πως η εκπαίδευση που δίνεται είναι πραγματικά πολύ ελλιπής· όχι μόνο γιατί διαρκεί τέσσερα χρόνια, αλλά και λόγω του εύρους των μαθημάτων της και του είδους πολλών από αυτών. Έτσι, διαπιστώνουμε πόσο άχρηστα και χρονοβόρα είναι διάφορα μαθήματα όπως: ανώτερα μαθηματικά, πολιτική οικονομία, εφαρμοσμένη πολιτική οικονομία, πυρηνική φυσική και άλλα. Για να μην αναφερθούμε στον καθαρά δημοκρατικό προπαγανδιστικό ρόλο διαφόρων άλλων μαθημάτων, όπως του δημοσίου συνταγματικού δικαίου, τα οποία και διδάσκονται από πολίτες επιστήμονες, οι οποίοι και δεν κρύβουν τις μαρξιστικές τους πεποιθήσεις.

Από την άλλη, διάφοροι απόστρατοι έχουν καταλάβει άλλες θέσεις διδασκαλίας καθαρώς στρατιωτικών μαθημάτων, χωρίς να συγκεντρώνουν τα απαραίτητα προσόντα. Το «μέσον», κυρίαρχο της νεοελληνικής ζωής, παίζει κι εδώ βασικό ρόλο. Παραδειγματικώς θα αναφερθούμε στο μάθημα του 4ου έτους της Στρατιωτικής Ιστορίας, το οποίο διδάσκει κάποιος απόστρατος, ανώτατος αξιωματικός πάνω σε «δικό» του βιβλίο. Εκτός, λοιπόν, του ότι το βιβλίο «του» είναι μια συρραφή κομματιών άλλων βιβλίων ξένων συγγραφέων, μέσα από εκεί γίνεται μια αναίσχυντη φιλοϊσραηλινή και αντιαραβική προπαγάνδα. Γίνεται εκτεταμένη αναφορά στους πολέμους της Μέσης Ανατολής, όπου σαν παραδείγματα ηρωισμού αναφέρονται οι πολεμικές πράξεις διαφόρων εβραίων αξιωματικών και η μεγάλη σημασία του «φιλοδυτικού» Ισραήλ σαν του χωροφύλακα των πετρελαιοπαραγωγών περιοχών όλης της περιοχής. Προπαγάνδα ασύστολη, που δεν γίνεται ούτε και στην Αμερικανική Στρατιωτική Ακαδημία του West Point. Φυσικά, οι αντιδράσεις των Ευελπίδων είναι μηδαμινές έως πολύ θετικές!

Βεβαίως και η καθαρώς στρατιωτική εκπαίδευση ακόμα είναι πολύ ελλιπής. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε πως μέχρι πριν λίγα χρόνια η Σχολή Ευελπίδων βρισκόταν εγκατεστημένη στο κέντρο σχεδόν των Αθηνών, περικυκλωμένη από πολυσύχναστες οδούς και πολυκατοικίες, πνιγμένη σ' ένα περιβάλλον πολυάνθρωπο και κοσμοπολίτικο. Και οπωσδήποτε αυτό δεν συνέβαινε γιατί οι Ευέλπιδες έπρεπε να εκπαιδεύονται βασικά στις οδομαχίες. Τουλάχιστον τώρα έχει μεταφερθεί στην περιοχή της Βάρης στην Αττική, σ' ένα περιβάλλον πιο «σκληρό», αλλά οπωσδήποτε πιο στρατιωτικό. Όλα τα παραπάνω, περιληπτικώς αναφερθέντα στοιχεία δίνουν κάποια εικόνα της αδυναμίας και της παρακμής των Στρατιωτικών Σχολών. Στον τομέα της εκπαίδευσης τα πράγματα είναι κάπως καλύτερα στη Σχολή Ναυτικών Δοκίμων και πολύ καλύτερα στη Σχολή Ικάρων, αλλά αυτό συμβαίνει αφ' ενός μόνο στον αυστηρώς επαγγελματικό, τεχνικό χώρο και αφ' ετέρου γιατί τα οπλικά συστήματα που θα κληθούν να χειριστούν σε λίγα χρόνια οι σπουδαστές τους θα είναι πανάκριβα και σε μεγάλο βαθμό αναντικατάστατα (ιδίως της Πολεμικής Αεροπορίας).

Ένα από τα σημαντικότερα στοιχεία που οδήγησαν στο ΧΑΛΙ που υπάρχει σήμερα, είναι και αυτό της ποιότητος των εισαγομένων και του τρόπου εισαγωγής τους στις συγκεκριμένες Σχολές. Με το σύστημα που επικρατεί εδώ και πολλά χρόνια η αξιολόγησις έχει πέσει στα χαμηλότερα επίπεδα. Ειδικότερα τώρα τελευταία, από το 1982 και μετά, τα πράγματα έχουν χειροτερέψει πάρα πολύ, όσον αφορά τον τρόπο εισαγωγής. Οι Στρατιωτικές Σχολές προσαρμόστηκαν σε έναν τομέα όπου συνυπάρχουν και πολλές άλλες του πολιτικού τμήματος των Ελληνικών Πανεπιστημίων. Έτσι συμβαίνει συχνά το εξής: νέοι που αποτυγχάνουν να εισαχθούν να μπουν σε κάποια Πανεπιστημιακή σχολή, κατορθώνουν να εισαχθούν σε κάποια Στρατιωτική. Και αυτό γιατί η βαθμολογία εισόδου στις Στρατιωτικές Σχολές κινείται ακόμη σε πολύ μέτρια και συνεπώς προσιτά επίπεδα. Χρησιμοποιείται από τους υποψηφίους σαν λύση της τελευταίας στιγμής, με αποτέλεσμα να εισάγονται σε αυτές άτομα που ουδεμία συμπάθεια έχουν προς την στρατιωτική ζωή και τάξη, αλλά απλώς τους ενδιαφέρει η

επαγγελματική τους αποκατάσταση. Οι απαραίτητες ψυχονοητικές και αθλητικές δοκιμασίες άλλωστε είναι ιδιαίτερα ελαστικές και μάλιστα δεν αποκλείουν εκείνους που θα δηλώσουν και την αλήθεια των προθέσεών τους, δηλαδή ότι βλέπουν την Στρατιωτική Σχολή σαν απλό μέσο της επαγγελματικής τους αποκατάστασης. Ένα άλλο φαιδρό χαρακτηριστικό του όλου σκηνικού είναι το ότι οι αθλητικές δοκιμασίες είναι ευκολότερες στους υποψήφιους μαχίμους από εκείνες των υποψηφίων μη μαχίμων υπηρεσιών του Στρατού. Κι αυτό γιατί στις τελευταίες ο ανταγωνισμός είναι μεγαλύτερος, λόγω των καλύτερων προοπτικών επαγγελματικής ανόδου και μόνο!

Αλλά το σπουδαιότερο είναι το ΠΟΙΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ να εισαχθούν και σε τι ΗΛΙΚΙΑ. Και ξεκινώντας από το δεύτερο, έχουμε να πούμε πως είναι επιεικώς ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ η μετεφηβική ηλικία των 18, 19 και 20 ετών, γιατί σε μια τέτοια ηλικία ο νέος είναι σχεδόν πλήρως διαμορφωμένος στην σημερινή εποχή. Και το σπουδαιότερο είναι η δεδομένη ψυχοπνευματική του διαμόρφωση. Έτσι, είναι δυνατό να εισάγονται στις Σχολές αυτές κάθε είδους και πολιτικής τοποθέτησης νέοι, ξεκινώντας από θαυμαστές του Μητσοτάκη και του Ισραήλ και φθάνοντας μέχρι τους ακραιφνείς κομμουνιστές και θαυμαστές του Στάλιν και του Ερυθρού Στρατού. Και αυτό το συνοθύλευμα φθάνει σήμερα και το 90% των Δοκίμων Αξιωματικών. Όσοι έχουν και την παραμικρή αμφιβολία, τους λέμε πως ο Ιούνιος είναι κοντά και τότε ας μελετήσουν τα αποτελέσματα που θα βγάλουν οι κάλπες στα τμήματα όπου θα ψηφίσουν οι αυριανοί ηγήτορες των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων. Και για να πάμε και στο σημαντικότερο, ΠΟΙΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ, σε ποιους δίνει το κατεστημένο το δικαίωμα να εισαχθούν; Και εννοούμε ΦΥΛΕΤΙΚΑ!

Ας αφήσουμε κατά μέρος το αίσχος των διαφόρων νέγρων στους οποίους επιτρέπεται η παράλληλη με τους Έλληνες εκπαίδευση και οι οποίοι αργά ή γρήγορα θα ξεκουμπιστούν για τις χώρες τους, όπου και θ' αναδειχθούν σε λαμπρούς χασάπηδες πραξικοπηματίες. Το θέμα είναι πόσοι από αυτούς τους νέγρους, οι οποίοι και παρελαύνουν και στις εθνικές μας εορτές (!!!), θα μείνουν και θα στελεχώσουν τον Ελληνικό Στρατό. Και μαζί τους πόσοι γύφτοι και Τούρκοι «Έλληνες υπήκοοι» και «Χριστιανοί Ορθόδοξοι»; Τίποτα δεν τους εμποδίζει και πραγματικά απορούμε που ακόμα δεν σημειώθηκαν τα πρώτα κρούσματα. Αποδεικνύεται πως ο Ελληνικός Στρατός είναι ένα οχυρό του οποίου οι πύλες έχουν από καιρό καταστραφεί και όπου ο καθένας βρωμερός αλλόφυλος μπορεί να διεισδύσει. Η άλωσις του σώματος των αξιωματικών είναι σήμερα κάτι το οποίο μπορεί να συμβεί χωρίς την παραμικρή, σχεδόν, δυσκολία. Για το πόσο εύκολα μπορούν να εισαχθούν στις Σχολές αυτές οι εβραίοι δεν το συζητάμε καν. Και έχουν εισαχθεί, και αποφοιτήσει και υπηρετούν και διοικούν Έλληνες στρατιώτες και φυλάγουν καλά τηνπατρίδα μας και διατείνονται πως είναι και περισσότερο Έλληνες από εμάς. Αλλά ας μην ανησυχούμε... Ο Μητσοτάκης μας υπόσχεται φθηνά αυτοκίνητα έτσι και κερδίσει τις εκλογές του Ιουνίου. Και στην Ολλανδία, χρόνια τώρα, υπάρχει λέσχη ομοφυλοφίλων αξιωματικών (!), η οποία και συνεχώς μεγαλώνει. Για να μην αναφέρουμε και τα χάλια των άλλων «συμμάχων» μας του ΝΑΤΟ, που υποτίθεται κάποια στιγμή μπορεί να πολεμήσουν κατά της Σοβιετικής πλημμυρίδας των 60.000 αρμάτων. Μπορούμε να τρέξουμε στις εκλογικές συγκεντρώσεις ήσυχοι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΜΝΗΝΟΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑ

ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΣΠΟΥΔΩΝ Ή ΤΑΧΥΡΥΘΜΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΖΩΟΠΟΙΗΣΗΣ!

Στην γενική διάλυση, της οποίας τον κατήφορο μετράει κάθε μέρα το σύστημα (ελπίζω όχι και το Τόπος μας μαζί του), ως το τελικό επιθανάτιο βογγητό του,θα ήταν πράγματι απορίας άξιον αν κάτι απ' τα συστατικά του είχε να κάνει με μια αντίθετη ανοδική πορεία! Και έτσι του κατήφορου δεν εξαιρείται, ούτε το Πανεπιστήμιο ούτε οι «λειτουργούντες» σ' αυτό. Η κρίση εδώ συνδέεται με πολύπλοκα πράγματα: απ' τη μια τα ιδιωτικά πανεπιστήμια που φυτρώνουν καθημερινά και ο «εφιάλτης» του 1992 και απ' την άλλη τα απερίγραπτα χάλια της Παιδείας μας σ' όλες της τις δομές. «Χάλια» φυσικά που δεν έχουν να κάνουν ούτε με ακροδεξιές, ούτε με φιλελεύθερες, ούτε με μπολσεβίκικες θεωρήσεις και λογικές.

Ούτε και με αφ' υψηλού κριτικές· αυτές ας τις κάμουν οι αγαπητοί μας έντιμοι «υπάλληλοι» — μείς όντας μέλη αυτής της εκπαιδευτικής κοινότητας θα δούμε με το δικό μας μάτι τα πράγματα. Σε αυτό το μικρό σημείωμα θα μας απασχολήσει ακριβώς το τι σημαίνει η καθημερινά διατυμπανιζόμενη ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗ των σπουδών στα ΑΕΙ - ΤΕΙ της Πατρίδος μας.

Κατ' αρχήν οφείλουμε να πούμε ότι δεν αναγνωρίζουμε καμιά άλλη αναγκαιότητα της σημερινής ανώτατης παιδείας, παρά μόνον στην στήριξη, ανάπτυξη και διαιώνιση του υπάρχοντος συστήματος. Οι σπουδές δίνονται τόσο έντεχνα προς όφελός του, που αν δεν έχεις φτιάξει εκ των προτέρων τα κατάλληλα... αντισώματα ενδύκνεισαι για ένα ακόμη θύμα του! Και πίσω από το «ένας καλός χημικός» ή «ένας καλός γιατρός» τις περισσότερες φορές δεν κρύβεται παρά ένας φτηνός και υπάκουος δούλος, ανίκανος για ουσιαστικό έργο, ανίκανος για αυτή την ίδια την ζωή. Ο «άνθρωπος» — ο αφοσιωμένος στην Επιστήμη, σε έναν κόσμο σαν κι αυτόν, είναι ότι τραγικότερο σαν κατάντημα, ότι εφιαλτικότερο σαν προοπτική· τέτοιος δεν θέλω να γίνει ούτε ο εχθρός μου! Για μας η ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ είναι ένα γεγονός που έχει πραγματοθεί προ πολλού και με μαθηματική ακρίβεια θέλει να αποστερήσει ολάκερη την ζωτικότητα των νέων του λαού μας — που διαλέγουν το δρόμο των σπουδών και της μόρφωσης. Κάποτε ο «μορφωμένος» δεν ήταν ο χειριστής και μόνον των μηχανών, ούτε και το ευτελές εξάρτημα των «παραγωγικών διαδικασιών». Είχε κρατήσει αμόλευτο και το δικαίωμά του στη ζωή, στην Πατρίδα, στην Σκέψη, στο Ιδανικό. Δεν ήταν ο αδίστακτος τεχνοκράτης ούτε και ο «θολός» — γεμάτος γνώσεις, μα χωρίς γνώση! — νους. Για κάντε μια βόλτα στα τωρινά Πανεπιστήμια, μέσα στην γενική κουρελαρία, κάποιες χαμένες, απόμακρες μορφές, άχαρες και στερημένες κάθε πνοής ζωής: Είναι οι φοιτητές μας, εκεί που η Πατρίδα μας θα φτιάξει την αυριανή «ελίτ» της. ΘΕΕ ΜΟΥ, ΠΟΣΟ ΦΡΙΚΤΟ ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΝΑ ΤΟ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ! Άνθρωποι που συζητούν, συζητούν, συζητούν πράγματα το λιγότερο ανώφελα και βαρετά, στα 20 χρόνια κι αυτοί με το «ευγενές όραμα»... του αράγματος!

Η Εντατικοποίηση είναι ήδη γεγονός — την έχει ανάγκη το Σύστημα όσο και άλλα του εξαρτήματα π.χ. δυνάμεις καταστολής, ανεργία και ναρκωτικά. Δικό μας χρέος να ξεγυμνώσουμε και να αποκαλύψουμε τι κρύβεται πίσω απ' την «προβιά» της ποιοτικής αναβάθμισης των σπουδών μας. Και πρώτα - πρώτα ας παραμερίσουμε εκείνους που στο όνομά της βρήκαν το άλλοθι του κενού πολιτικού τους λόγου για την Παιδεία μας, όσο κι εκείνους που σ' αυτήν βλέπουν την ύψιστη λύση που θα οδηγήσει στους καλύτερους επιστήμονες και στα... λαμπρά Πανεπιστήμια! Άραγε δύνανται να μας εξηγήσουν τι θα γίνουν — πλην των άλλων — οι 500 «ΚΑΛΟΙ» απόφοιτοι μιας Σχολής, όταν οι ανάγκες της χώρας καλύπτουν επαγγελματικά μόνο 50; Άραγε δύνανται να μας εξηγήσουν για τα συμφέροντα ποιών και τίνος θα διατίθεται το επιστημονικό μας δυναμικό (σαν τα αρνιά στο λύκο — για να διαλέξει το παχύτερο);

Η Πατρίδα και το Μέλλον έχουν απόλυτη ανάγκη τον επιστήμονα, μα όχι αυτό το άδειο κατασκεύασμα, χωρίς ψυχή και ζωή, γεμάτο γνώσεις, χωρίς αντίκρυσμα και χωρίς κριτική σκέψη, άθυρμα στις επιταγές της πλουτοκρατίας, του κεφαλαίου και των αισχρών πολιτικάντηδων.

Έτσι, αν κάτι έχουμε να προτείνουμε σήμερα με όλη την ειλικρίνεια και το θάρρος που πηγάζουν απ' την Εθνικοσοσιαλιστική μας πεποίθηση αυτό είναι: Η ΑΥΣΤΗΡΗ ΕΠΙΛΟΓΗ ΚΑΙ Η ΜΕΙΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΗΣ ΥΛΗΣ ΣΤΑ ΑΕΙ - ΤΕΙ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ. Αρκετά νομίζουμε οι νέοι μας ταλαιπωρήθηκαν στις αβύσσους των άχρηστων και αχρησιμοποίητων γνώσεων που σκοπό έχουν (καθορισμένο βέβαια απ' το Σύστημα) να φτιάξουν ένα ον σαν αυτό που εκτενώς περιγράψαμε — και που πολύ αμφιβάλλουμε αν αυτό μοιάζει με Άνθρωπο! Σε μια άλλη Πολιτεία, στην Εθνικοσοσιαλιστική Πολιτεία, στην Πολιτεία της Πατρίδος, του Λαού και του Δίκιου, τίποτε βέβαια δεν μας δεσμεύει στο να σταθμίσουμε ανάλογα την κυρίαρχη θέση μας για τον ύψιστο ρόλο των Ελληνικών Πανεπιστημίων στην Πατρίδα, στην Κοινωνία και στο Μέλλον του Λαού μας. Μέχρι όμως τη στιγμή της Χρυσής Αυγής για την Πατρίδα μας — εμείς δεν θα πάψουμε να πιστεύουμε ότι ένα μέτρο όπως το παραπάνω, θα έχει αναμφίβολα θετικά αποτελέσματα, στο να ξαναβρούν οι νέοι μας τη χαμένη ζωτικότητα και επαναστατικότητά τους.

Ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ ΕΙΝΑΙ ΚΙ ΑΥΤΟΣ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ - ΣΗΜΕΡΑ ΠΟΥ Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΑΣ ΜΗΝ ΕΧΕΙ ΚΛΕΙΣΤΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΤΟΥ. ΑΣ ΜΗΝ ΕΧΕΙ ΚΛΕΙΣΤΗ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΤΟΥ ΣΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ.

Κι αν κάποιοι πεφωτισμένοι υπερασπιστές της ψεύτικης «επιστημονικής αξίας» θορυβηθούν από όσα διάβασαν — εμείς του υπευθυ-

μίζουμε ότι είμαστε ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ και ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ και ο Πολιτικός μας Λόγος είναι απόλυτα σύμφωνος με τα ευγενικά οράματα της Νεολαίας μας – εκεί απευθυνόμαστε κι όχι στους ψεύτες και υποκριτές, υπερασπιστές του δόλιου δημοκρατικού κατεστημένου.

Νέοι της Πατρίδος και εμείς και όλοι, ας αγωνιστούμε για το απαράβατο δικαίωμά μας – στο να κρατήσουμε άσβεστη τη φλόγα της νεανικής μας ορμής.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ.

ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΗΡΗ ΕΠΙΛΟΓΗ ΚΑΙ ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥΣ.

Έτσι θα ξανάρθει η Χαμένη Νειότη της Ιερής Γης μας!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΗΜΟΓΙΑΝΝΑΚΟΣ

ΣΤΙΣ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ

Η 25Η ΜΑΡΤΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΣΗΜΕΡΑ

25η Μαρτίου 1989 - 25η Μαρτίου 1821, 168 χρόνια από την ημέρα του μεγάλου Ξεσηκωμού. Όλοι οι Έλληνες, Έλληνες βέβαια όχι στη συνείδηση ή στο πνεύμα, αλλά Έλληνες γιατί και μόνο τυχαίνει να είναι πολίτες αυτού του κράτους που λέγεται Ελληνική Δημοκρατία, όλοι οι φερόμενοι και λεγόμενοι Έλληνες εορτάζουν την επέτειο της επαναστάσεως του 1821.

Σε σχολεία, στρατώνες, πανεπιστήμια θα ακουστούν λόγοι πανηγυρικοί, όπου με τρόπο τετριμένο και βαρετό άνθρωποι απόλεμοι, απάτριδες θα έχουν το θράσος να μιλήσουν για τους Μεγάλους Εκείνους Αγωνιστές του Εθνικού Ξεσηκωμού. Λογιότατοι σε αίθουσες που μυρίζουνε μούχλα και με λόγια γεμάτα σαπίλα θα μιλήσουν με θράσος χιλίων πιθήκων για τους ήρωες της λαμπρής σελίδας της Ελληνικής Ιστορίας, που λέγεται Επανάσταση του 1821, μη λησμονώντας βεβαίως, μιλώντας για τον Κολοκοτρώνη και τον Καραϊσκάκη να παρεμβάλουν τα κούφια και προδοτικά τους συνθήματα για «ΕΙΡΗΝΗ», «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ», «ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ», μη λησμονώντας να παραλληλίσουν με θράσος τους γενναίους πολεμιστές της Ράτσας μας με τους προδότες της λεγομένης Εθνικής Αντίστασης, μη λησμονώντας να παραλληλίσουν τον Μπότσαρη με τον Σαράφη, τους Κλέφτες και αρματωλούς με τους δειλούς και φυγόμαχους Ελασίτες. Μη λησμονώντας να παραλληλίσουν το Μεσολόγγι με τη φαιδρή και ύποπτη υπόθεση του «ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ», μη λησμονώντας να παραλληλίσουν την Αλαμάνα με το σαμποτάζ των Άγγλων πρακτόρων στον Γοργοπόταμο.

Διαστρέβλωση της Ιστορίας, πολιτική εκμετάλλευση των πόθων ενός Γενναίου Λαού, κούφιοι σαπιορήτορες γεμάτοι έπαρση απέναντι σε ένα αποχαυνωμένο και ταπεινωμένο εσμό.

Στην παρέλαση που θα γίνει, θα ακούσουμε, όπως και κάθε χρόνο, λόγια και φράσεις χωρίς ίχνος λογικής, χωρίς έστω και στοιχείο αλήθειας. Θα ακούσουμε πως περνά ΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ο Στρατός μας. Ποια περηφάνεια όμως μπορεί να έχει ένας Στρατός όταν μόλις πριν 15 χρόνια νικήθηκε στην Κύπρο, ποια περηφάνεια μπορεί να έχει ένας στρατός όταν η Πολεμική Σημαία των Τεθωρακισμένων βρίσκεται αιχμάλωτη στο Πολεμικό Μουσείο της Άγκυρας; Ποια περηφάνεια μπορεί να έχει ένας στρατός οταν εφησυχασμένος χωρίς ίχνος ντροπής έχει πια λησμονήσει το Αφιόν Καραχισάρ, τη Σμύρνη, τη Μικρασία, την Κυρήνεια, την Κύπρο; Ποια περηφάνεια μπορεί να έχει ένας στρατός χωρίς ιδανικά, χωρίς τη θέληση κατά τη φλόγα να πάρει πίσω το δίκηο του Λαού του; Είναι πράγματι, πολύ σωστά τον απεκάλεσαν έτσι, ένας στρατός Ειρήνης, ικανός μόνο για να αποτρέψει την περίπτωση ενός πολέμου και όχι για να κάνει πόλεμο. Είναι ο στρατός μας ένας Στρατός Ειρήνης, όμοιος με άψυχο σκιάχτρο, ικανό μόνο να φοβίσει και όχι να πολεμήσει. Ένας στρατός με καριερίστες και δραχμοθήρες Αξιωματικούς, με φιλειρηνιστές και άβουλους στρατιώτες, που το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η στιγμή που θα αποχωρισθούν το χακί. Αυτά τα ανθρωπάκια θα παρελάσουν, πιστεύοντας πως τιμούν έτσι τη μνήμη των Ανθρώπων που είχαν για ευχή τα λόγια «καλό βόλι» και όχι «καλός πο-

λίτης»...

Πέρα λοιπόν από υποκρισίες, βερμπαλισμούς και ψεύτικους γιορτασμούς, ΕΜΕΙΣ όπως οφείλουμε και έχουμε καθήκον να κάνουμε θα τιμήσουμε τη Μνήμη των Αγωνιστών της Επαναστάσεως του 1821 γεμάτοι περηφάνεια για την καταγωγή μας, γεμάτοι περηφάνεια γιατί συνεχίζουμε τον Αγώνα τους για την Ανεξαρτησία και τα Εθνικά Δίκαια.

Δεν έχει φιλοδοξίες, ούτε και θα είχε νόημα η παρούσα εργασία να είναι μια ψυχρή και λεπτομερής αναφορά στα γεγονότα εκείνων των ημερών, γεγονότα που είναι άλλωστε λίγο έως πολύ γνωστά σε όλους. Σκοπός της είναι να τιμηθούν οι Έλληνες Αγωνιστές, οι Μεγάλοι νεκροί της Επανάστασης, καθώς επίσης και να προσπαθήσουμε μέσα από τα γεγονότα να αντιληφθούμε τον χαρακτήρα της Επαναστάσεως της 25ης Μαρτίου, να αντιληφθούμε τον Σκοπό της και να δούμε κατά πόσον αυτός επετεύχθη και κατά πόσο το νόημα εκείνου του Ξεσηκωμού παραμένει σήμερα λόγος ζωντανός, παραμένει σήμερα αναπάντητο ερώτημα που ζητά μια ΑΠΑΝΤΗΣΗ.

Ας εξετάσουμε όμως τώρα κατ' αρχάς και ας προσπαθήσουμε να ξεδιαλύνουμε ποιος ήταν στ' αλήθεια ο χαρακτήρας της Επαναστάσεως του 1821. Άφθονη η φιλολογία πάνω στο θέμα, απόψεις ενδιαφέρουσες και πολλές φορές σχεδόν πειστικές.

Αυτή που σήμερα είναι περισσότερο του «συρμού» και έχει σχεδόν επιβληθεί είναι η άποψη των μπολσεβίκων ότι η 25η Μαρτίου ήταν μια Επανάσταση με χαρακτήρα κοινωνικό. Εμπνευστής της θεωρίας ο Μαρξιστής Ιστορικός Κορδάτος. Ισχυρίζονται οι μπολσεβίκοι πως η Επανάσταση του 1821 ήταν ο ξεσηκωμός των πτωχών και εξαθλιωμένων Ελλήνων κατά των τσιφλικάδων - κοτσαμπάσηδων και των Τούρκων και πως ο σκοπός της ήταν Κοινωνικός. Το να ασχοληθεί κανείς σοβαρά με αυτή την αστεία υπόθεση είναι μάταιος κόπος. Τα επιχειρήματά τους καταρρέουν από τα γεγονότα. Δεν είναι δυνατόν να είχε το 1821 χαρακτήρα κοινωνικό για δύο λόγους. Πρώτος λόγος ότι δεν υπήρχαν στον Ελληνικό Λαό σαφώς καθορισμένες κοινωνικές τάξεις και δεύτερος και σπουδαιότερος ότι στην υπόθεση του 1821 προσέφεραν το ίδιο τόσο φτωχοί όσο και πλούσιοι. Οι Μαυρομιχαλαίοι, οι Δεληγιανναίοι, ο Ανδρούτσος δεν ήταν καθόλου φτωχοί, δεν ήταν προλετάριοι για να χρησιμοποιήσουμε την ορολογία τους και όμως, ήταν από τους πρωτοπόρους του Αγώνα. Οι Καπεταναίοι της Ύδρας ήταν για τα δεδομένα της εποχής βαθύπλουτοι και όμως έδωσαν και Αίμα και χρήμα για την υπόθεση του Ξεσηκωμού. Δεν είχε λοιπόν χαρακτήρα κοινωνικό το 1821, οι μπολσεβίκοι όμως με γεμάτο το μυαλό τους από τις αρρωστημένες θεωρίες του Εβραίου Μαρξ προσπαθούν να τα ερμηνεύσουν όλα με το δικό τους ψεύτικο τρόπο, έτσι και για την Επανάσταση του 1821 βλασφημώντας ενάντια στην Ιστορία την φαντάσθηκαν Επανάσταση Κοινωνική.

Έπειτα για να πούμε κάτι γενικότερο πάνω στο θέμα των κοινωνικών τάξεων και της επιρροής τους στην ιστορία, είναι γνωστό για κάθε σοβαρό μελετητή πως οι κοινωνικές τάξεις ήταν πάντα περιστασιακή μορφή διαχωρισμού και κατανομής των πολιτών ενός κράτους και τίποτε περισσότερο. Εάν εξαιρέσουμε τις Αρχαίες Ινδίες, όπου οι κοινωνικές τάξεις, οι λεγόμενες κάστες, είχαν χαρακτήρα Φυλετικό, παντού λοιπόν εκτός των Αρχαίων Ινδιών οι κοινωνικές τάξεις είχαν χαρακτήρα περιστασιακό και όχι σαφώς καθορισμένα όρια και χαρακτήρα, και αυτό ακριβώς αποκλείει το ενδεχόμενο της μακροχρόνιας επιρροής της πορείας ενός Λαού από ένα τόσο περιορισμένης σημασίας, αλλά και τόσο μεταβλητό παράγοντα.

Δεν είχε λοιπόν χαρακτήρα η Επανάσταση Κοινωνικό. Ποιος όμως ήταν ο χαρακτήρας της; Η απάντηση που δίνεται από τους πιο έγκυρους ιστορικούς και που είναι κατά ένα ποσοστό όμως μόνο σωστή, είναι πως η Επανάσταση του 1821 ήταν Επανάσταση Εθνική. Πιστεύω όμως πως αδικούμε τον Λαό μας χαρακτηρίζοντάς τον Αγώνα του μόνο Εθνικό, γιατί ήταν ο Αγώνας αυτός κάτι σημαντικότερο ακόμη και από Εθνικός, ήταν αγώνας Φυλετικός. Για να γίνει αυτό πιο κατανοητό, για να γίνει δηλαδή αντιληπτή η σαφής διαφορά μεταξύ εθνικής και φυλετικής Επαναστάσεως θα πρέπει να αναφέρουμε κάποια ιστορικά παραδείγματα. Ο 19ος Αιώνας ως γνωστόν ήταν ο Αιώνας του Εθνικισμού, όπου οι Λαοί της Ευρώπης κατήργησαν ή περιόρισαν τη Φεουδαρχία και δημιούργησαν μεγάλα κράτη με εθνικό χαρακτήρα. Παραδείγματα η Ιταλία και η Γερμανία. Εδώ θα πρέπει να τονισθεί πως πριν από αυτές τις επαναστάσεις σε αυτούς τους λαούς δεν υπήρχε καν ή ήτο εντελώς υποβαθμισμένη η Εθνική συνείδησις. Στην Ιταλία π.χ. υπήρχε κράτος της Γένουας, της Βενετίας, της Φλωρεντίας, της Ρώμης κ.τλ. Στη Γερμανία επίσης υπήρχε η Πρωσσία, η Βαυαρία, η Σαξωνία, η Αυστρία κ.τλ. Αποτέλεσμα της Δημιουργίας Ενιαίου Γερμανικού ή Ιταλικού Κράτους ήταν και η δημιουργία εθνικής συνείδησης σ' αυτούς τους λαούς. Συγχρόνως δε, σε αυτές τις εθνικές επαναστάσεις καταργήθηκε κατ' ουσίαν και η φεουδαρχία και κατά τούτο μπορούμε να πούμε ότι είχαν και χαρακτήρα κοινωνικό.

Της Ελληνικής Επαναστάσεως αντιθέτως του 1821 αφ' ενός μεν προϋπήρχε Εθνική Συνείδηση, αφ' αφέτου δε δεν υπήρχαν ούτε κρατίδια, ούτε

φεουδαρχία. Υπήρχε ένας ξένος δυνάστης, ξένος βιολογικά, που καταπίεζε τους Έλληνες στο Αίμα. Είχε δηλαδή η σκλαβιά χαρακτήρα ΦΥΛΕΤΙΚΟ και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και η Επανάσταση του 1821 είχε επίσης χαρακτήρα ΦΥΛΕΤΙΚΟ. Οι αμόρφωτοι Αγωνιστές εκείνης της εποχής, αμόρφωτοι από στείρα και κούφια παιδεία, αλλά πλούσιοι σε Λαϊκή Σοφία και γεμάτοι ιστορική Μνήμη για την επανάσταση του 1821 μιλούν με τις λέξεις «ΞΕΣΗΚΩΜΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ». Σε πάμπολλα κείμενα, αναφορές σε μάχες, απομνημονεύματα γίνεται μνεία της λέξεως ΓΕΝΟΣ, μιας λέξεως που από μόνη της καθορίζει τη φυλετική Συνείδηση των Αγωνιστών και που περικλείει Δυναμικά με τρόπο βιολογικό και ιστορικό τις έννοιες ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΟΣ.

Ήταν λοιπόν η Επανάσταση του 1821 Επανάσταση Φυλετική και κατά τούτο γνήσια ΛΑΪΚΗ και αληθινά Εθνική. Ήταν η Επανάσταση του Γένους των Ελλήνων, της Ράτσας των Ελλήνων ενάντια στη σκλαβιά και στην καταπίεση της εξουσίας των Μογγόλων υπανθρώπων Τούρκων.

Ποιος ήταν στ' αλήθεια όμως ο σκοπός των γενναίων και άτρομων εκείνων μαχητών της ελευθερίας; Να διώξουμε τον τούρκο και να αποκτήσουμε μια Σημαία, μια σφραγίδα, ένα κράτος - μαριονέτα και τίποτε άλλο; Ποιος ήταν ο σκοπός όλων αυτών που έχυσαν το αίμα τους και γέμισαν κόκκαλα κάθε άκρη της Ελληνικής Γης; Ήταν σκοπός τους «η μικρά και έντιμος Ελλάς», μια φιλειρηνική και απόλεμη μάζα απαίδευτων καραγκιόζηδων, ήταν σκοπός ένα κράτος με ένα λαό Εθνικής μειοδοσίας; ΟΧΙ, ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ΟΧΙ!

Ήταν σκοπός αυτών που ξεκίνησαν τον Αγώνα κατά του Τούρκου εχθρούς τότε, σήμερα, 168 χρόνια αργότερα, οι απόγονοί τους, οι δήθεν τιμητές των πράξεών τους να ομιλούν περί Ελληνο - τουρκικής φιλίας; Ήταν σκοπός της επαναστάσεως του 1821 η κατάληξη σήμερα στο φαιδρό και αδύναμο κράτος, που λέγεται Ελλάς; ΟΧΙ, ΣΙΓΟΥΡΑ ΟΧΙ!

Ας κάνουμε όμως τώρα μια μικρή ιστορική Αναδρομή στα γεγονότα που οδήγησαν στο 1821 και που ακολούθησαν το 1821 προσπαθώντας μέσα από τα γεγονότα να ψηλαφίσουμε την Αλήθεια και να αντιληφθούμε το καθήκον μας.

29 Μαΐου 1453.

Η Κων/νου Πόλις, το καμάρι του Μεσαιωνικού Ελληνισμού πέφτει. Η χιλιόχρονη Αυτοκρατορία λυγίζει κάτω από τη βία του Μογγόλου κατακτητή. Αρχίζει για τον Λαό μας η εποχή της πικρής σκλαβιάς. Στα τετρακόσια χρόνια της Τουρκοκρατίας ο Λαός κρατά άσβεστη τη φλόγα της ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ. Οι προφητείες του Αγαθάγγελου, ο Μύθος του Μαρμαρωμένου Βασιλιά, η ΚΛΕΦΤΟΥΡΙΑ, ο Λαός ζει και πεθαίνει με το όνειρο ενός και πάλι δοξασμένου Ελληνισμού, ζει και πεθαίνει με τον πόθο για μια ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ.

Στα τετρακόσια αυτά χρόνια, πολλοί οι ήρωες μα και πολλοί οι προδότες. Δεκάδες επαναστάσεις για την αποτίναξη του τουρκικού ζυγού έγιναν μέχρι το 1821. Όλες πνίγονται στο αίμα. Σφαγές, εξανδραποδισμοί, διωγμοί, τίποτε δεν στέκεται ικανό να λυγίσει το φρόνημα του λαού μας. Από γενιά σε γενιά, από παππού σε εγγονό μεταφέρεται ο πόθος, το όνειρο της φυλετικής Απελευθέρωσης. Τότε που οι Έλληνες ζούσαν με πόθους και οράματα και όχι σήμερα που χωρίς κανένα λόγο αναπνέουν τον αέρα της ελληνικής Γης, μολύνουν με τα κουφάρια τους τη δοξασμένη αυτή Πατρίδα, τότε που οι Έλληνες ζούσαν με ΑΞΙΕΣ και ΙΔΑΝΙΚΑ και όχι σήμερα που νοιάζονται μόνο για το άθλιο και σιχαμερό τους κουφάρι. Τότε που η μια γενιά είχε κάτι στην άλλη να παραδώσει, τότε που ο παππούς είχε κάτι να πει στον εγγονό και όχι σήμερα που οι άνθρωποι εφήμεροι ζουν και πεθαίνουν σαν καταναλωτικά ζώα αφιερώνοντας όλη τους τη ζωτικότητα στο στείρο κυνήγι του χρήματος. Στα τετρακόσια χρόνια της σκλαβιάς, τότε που το φρόνημα του Γένους παρέμενε υψηλό και που μια ψεύτρα λευτεριά το κατέστρεψε. Ξεχωριστή Τιμή στην ΚΛΕΦΤΟΥΡΙΑ. Σε οικογένειες, φάρες ολόκληρες που από το 1453 μέχρι το 1821 έζησαν ΛΕΥΤΕΡΕΣ πάνω στις αετοφωλιές της ελληνικής Γης. Από τον Πατέρα στον Γυιό για τετρακόσια ολόκληρα χρόνια ευχή και κατάρα αφηνόταν η συνέχιση του πολέμου με τον Τούρκο κατακτητή. Και ανάμεσα σε όλους αυτούς οι προδότες, οι τσανακογλύφτες των πασάδων, οι χωρίς καμμία εθνική συνείδηση Φαναριώτες, εθελοντές γενίτσαροι στην υπηρεσία του Τούρκου Αφέντη. Ήθελαν λένε οι Φαναριώτες και το υποστηρίζουν σαν σωστό και σήμερα ακόμη ορισμένοι, να καταλύσουν εκ των έσω την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Ψέματα και ανοησίες, που μόνο σκοπό έχουν να δικαιολογήσουν την εθνική τους μειοδοσία. Ήθελαν να περνούν καλά με τον Τούρκο και τίποτε άλλο. Σε αντίθεση όμως με αυτούς οι Αετοί, τα Λιοντάρια της ΚΛΕΦΤΟΥΡΙΑΣ, η αδούλωτη Μάνη, τα Σφακιά, το Σούλι, οι Αρματωλοί, το κρυφό σχολειό, σ' αντίθεση με αυτούς η πλειοψηφία του Ελληνικού Λαού που οδήγησε το ΕΘΝΟΣ στον ξεσηκωμό, στη Φυλετική Επανάσταση του 1821.

Τι να πει κανείς για τους Αθάνατους Ήρωες και ποιος να το πει; ΕΜΕΙΣ που δεν μας δόθηκε η τιμή να πολεμήσουμε τον ωραίο και έντιμο Αγώνα των όπλων για την πατρίδα; Πώς να μιλήσει κανείς για το θάρρος τους, για την Πίστη τους, για τη σιδερένια τους θέληση, για τις Αξίες και τα Ιδανικά τους. Πώς να παραβάλει τον δημοτικό στίχο

«Του αντρειωμένου τ' άρματα
δεν πρέπει να πουλιώνται
αλλά να κρέμωνται ψηλά
σε αραχνιασμένο πύργο
να τρώει η σκουριά το σίδερο
κι η γης τον αντρειωμένο»

Πώς να παραβάλει κανείς αυτές τις τίμιες και γεμάτες Αξίες κουβέντες με τις εκστρατείες ΕΙΡΗΝΗΣ και καταστροφής ακόμη και των πολεμικών παιχνιδιών σήμερα;

Πώς να μιλήσει κανείς απόλεμος και άκαπνος για τον Γέρο του Μωρηά; Που είχε θάψει Πατέρα, Αδελφό και Γυιό για τον Ιερό Αγώνα και τίποτε δεν το λογάριαζε μπροστά στην τελική Δικαίωση του Έθνους. Πώς να μιλήσει κανείς για τη Σιδερένια του θέληση όταν εγκαταλελειμμένος απ' όλους έδειχνε την αδάμαστή του θέληση με τούτα τα απλοϊκά λόγια «ο Θεός έβαλε την υπογραφή του για την Ελευθερία της Ελλάδος και δεν την παίρνει πίσω».

Πώς να μιλήσει κανείς για το Μεσολόγγι, για το Χάνι της Γραβιάς, για την Αλαμάνα, το Βαλτέτσι, τα Δερβενάκια, τη Βέργα, το Σούλι, τα Ψαρά, τη Χίο, την Μάχη της Αθήνας, την Άλωση της Τροπολιτσάς; Τι να πει κανείς από εμάς που δεν του δόθηκε ακόμα η τιμή να πολεμήσει για την Πατρίδα, τι να πει κανείς από εμάς για τον Καραϊσκάκη, για τον Μάρκο Μπότσαρη, για τον Αθανάσιο Διάκο, για τον Νικηταρά τον Τουρκοφάγο, για τον Καπετάν Οδυσσέα, για τον Παπαφλέσσα;

Ας πάρουμε όμως σιγά - σιγά τα γεγονότα με τη σειρά και απλά ας τα αναφέρουμε:

***22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1821:** Ο Αλέξανδρος Υψηλάντης διαβαίνει τον ποταμό Προύθο και εισέρχεται στο Ιάσιον. Μαζί του οι Έλληνες οπλαρχηγοί Ολύμπιος, Φαρμάκης, Καμινάρης και ο Ρουμάνος Θεόδωρος Βλαδιμηρέσκου.*

***24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1821:** Από το Ιάσιον ο Υψηλάντης απευθύνει την φλογερή του προκήρυξη, που αρχίζει με τα λόγια:*

«Μάχου ὑπέρ Πίστεως καί Πατρίδος, ἡ ὥρα ἦλθεν ὦ ἄνδρες Ἕλληνες».

Από Έλληνες φοιτητές των πανεπιστημίων της Ευρώπης συγκροτείται ο Ιερός Λόχος. Διοικητής του ο Γεώργιος Καντακουζηνός. Αξιωματικοί ο Δρακούλης, ο Σούτσος, ο Βαλσαμάκης, ο Ανδρόνικος, ο Ρίζος και ο Κρόκιας. Οι Άνδρες του Ιερού Λόχου φορούν στολή μαύρη, σημάδι της απόφασής τους να χύσουν το Αίμα για την Πατρίδα.

Πάνω στο πηλίκιό τους υπάρχει σαν σύμβολο μια νεκροκεφαλή με χιαστόν σχήμα οστών και από πάνω οι λέξεις ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ή ΘΑΝΑΤΟΣ. Ο όρκος τους, που τον ετήρησαν μέχρι τέλους, αρχίζει με τα λόγια.

«Ὁρκίζομαι νά χύσω καί αὐτήν τήν ὑστέραν ρανίδα τοῦ αἵματός μου ὑπέρ τῆς θρησκείας καί τῆς πατρίδος μου. Να φονεύσω καί αὐτόν τόν ἴδιον ἀδελφόν ἄν τόν εὕρω προδότην τῆς πατρίδος».

***7 ΙΟΥΝΙΟΥ 1821:** ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙ. Η Επανάσταση στις Παραδουνάβιες Ηγεμονίες πνίγεται στο Αίμα. Ο Αλέξανδρος Υψηλάντης καταφεύ-*

γει στην Αυστρία. Ο Ιερός Λόχος σφαγιάζεται και διαλύεται πιστός στον όρκο και στην Τιμή Του.

Στην Πελοπόννησο και στη Ρούμελη όμως η Επανάσταση αρχίζει να έχει τις πρώτες επιτυχίες της.

***17 ΜΑΡΤΙΟΥ 1821:** Στην Αρεόπολη της Μάνης οι Μανιάτες, με επικεφαλής τον Πέτρο Μαυρομιχάλη και τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη κηρύσσουν την Επανάσταση. Στις 23 Μαρτίου ο Μαυρομιχάλης με τη Σπαρτιατική Φάλαγγα όπως αρχαιόπρεπα και ελληνικά ονομάζει το Σώμα των Μανιατών και μαζί με τους οπλαρχηγούς Αναγνωσταρά, Νικηταρά και Παπαφλέσσα καταλαμβάνει την Καλαμάτα.*

Στις 21 Μαρτίου ο Πλαπούτας ξεσηκώνει την Αχαΐα. Την ίδια ημέρα οι Δεληγιανναίοι ξεσηκώνουν από τα Λαγκάδια την ορεινή Αρκαδία. Ο Νικ. Σολιώτης και ο Πετμεζάς επιτίθενται στα Καλάβρυτα.

***24 ΜΑΡΤΙΟΥ:** Ο Ανδρέας Λόντος μπαίνει ελευθερωτής στην Πάτρα, έχοντας για σημαία του Κόκκινο Λάβαρο με Μαύρο Σταυρό στο μέσον.*

***25 ΜΑΡΤΙΟΥ:** Στη Μονή της Αγίας Λαύρας ο Παλαιών Πατρών Γερμανός Υψώνει το Λάβαρο της Επαναστάσεως.*

Ο Ξεσηκωμός του Γένους απλώνεται σαν φλόγα σε ολόκληρη την Πατρίδα.

***24 ΜΑΡΤΙΟΥ:** Ο Πανουργιάς κηρύσσει την Επανάσταση και 26 Μαρτίου καταλαμβάνει τα Σάλωνα.*

***28 ΜΑΡΤΙΟΥ:** Ο Σκαλτσάς ελευθερώνει το Λιδωρίκι.*

***1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ:** Ο Μάρτυρας της Φυλής. Ο Σύγχρονος ημίθεος του Ελληνισμού, ο Αθανάσιος Διάκος, μετά από σκληρή μάχη με τον Μογγόλο κατακτητή Υψώνει Νικηφόρο το Λάβαρο του Ξεσηκωμού στη Λειβαδιά.*

Οι θαλασσομάχοι του Αιγαίου ξεσηκώνονται. Ύδρα - Σπέτσες - Ψαρά επαναστατούν με πρωτοπόρους Κουντουριώτη, Μέξη, Μιαούλη. Η Σάμος με επικεφαλής τον Λυκούργο Λογοθέτη ακολουθεί τον δρόμο τους.

Η Κρήτη, το Πήλιο, η Μακεδονία, ξεσηκώνονται ακούγοντας τη φωνή του Γένους.

Οι Μογγόλοι υπάνθρωποι, οι Τούρκοι κατακτητές απαντούν με σφαγές Χαλκιδική - Σμύρνη - Κύπρος - Κωνσταντινούπολη. Παντού σφάζουν όλο Ελληνικό Αίμα και Πίστη.

Στην Ανατολική Στερεά η Εύβοια δίνει το Επαναστατικό της παρόν. Οι Αθηναίοι πολιορκούν τους Τούρκους στην Ακρόπολη. Ο Ανδρούτσος φέρνει το μήνυμα της Ελευθερίας από χωριό σε χωριό.

Οι Επτανήσιοι, Ζακυνθινοί και Κεφαλωνήτες σπεύδουν εθελοντές υπό τον Μεταξά στην Πελοπόνησο. Το Μεσολόγγι, το Γαλαξείδι στο πόδι για την Ιερή Υπόθεση της Λευτεριάς.

Οι Έλληνες, μετά από σκληρή μάχη, καταλαμβάννουν το Βραχώρι, σημερινί Αγρίνιο και σφάζουν μέχρι ενός τους συνεργάτες των Τούρκων Εβραίους.

ΟΛΗ Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΠ' ΑΚΡΗ Σ' ΑΚΡΗ ΕΧΕΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣΕΙ. Σε βουνοκορφές, χωριά, πόλεις, πεδιάδες, σε πέλαγα και σε λιμάνια αντηχεί το θούριο του Ρήγα.

Στην Πελοπόννησο, Νεόκαστρο, Μεθώνη, Κορώνη, Ακροκόρινθος, Άργος, Μονεμβασιά πολιορκούνται.

***ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1821:** Δύο Μεγάλοι Νεκροί, δύο βάρβαρες πράξεις φτηνής εκδίκησης σημαδεύουν τον Αγώνα και μας δίνουν συγχρόνως να καταλάβουμε το πραγματικό πρόσωπο, το παντοτεινό πρόσωπο, του Τούρκου υπάνθρωπου.*

Στην Κωνσταντίνου Πόλη οι Τούρκοι απαγχονίζουν τον Πατριάρχη, τον ηρωικό Γρηγόριο τον Ε'. Αυτός με ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ αντιμετωπίζει τον θάνατο. Οι Εβραίοι της Πόλης σκυλεύουν το νεκρό του σώμα με ευχαρίστηση.

***23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1821:** Ο Διάκος με ελάχιστους πολεμιστές προσπαθεί στην Αλαμάνα να σταματήσει τον Ομέρ Βρυώνη. Σαν Νέος Λεωνίδας στις Θερμοπύλες γνωρίζει πως θα πέσει, μα δεν διστάζει.*

ΠΙΣΤΟΣ ΣΤΟ «ΤΟΙΣ ΚΕΙΝΩΝ ΡΗΜΑΣΙ ΠΕΙΘΟΜΕΝΟΣ» ΔΙΑΛΕΓΕΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΓΗ.

***23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1821:** Ο Διάκος μετά από φρικτά μαρτύρια και απάνθρωπα βασανιστήρια περνά στην Αθανασία.*

Με πόνους, θυσίες, Αίμα και καρτερία οι Έλληνες συνεχίζουν τον Έντιμο Αγώνα. Το να απαριθμήσω εδώ τα γεγονότα δεν ωφελεί ούτε και είναι όπως είπα και στην αρχή σκοπός αυτός της εργασίας μου.

Άλωση της Τριπολιτσάς, Καταστροφή του Σουλίου, Η Μάχη των Αθηνών με τον θάνατο του Καραϊσκάκη, Η Καταστροφή του Δράμαλη στα Δερβενάκι, η Πολιορκεία του Μεσολογγίου και η Έξοδος Αργότερα, Η Εισβολή του Ιμπραήμ στην Πελοπόννησο, Ο Θάνατος του Παπαφλέσα στο Μανιάκι, Ο Θάνατος του Μάρκου Μπότσαρη στο Καρπενήσι, η Καταστροφή του Πέτα, η Ναυμαχία του Ναυαρίνου είναι μερικά από τα σημαντικότερα, αλλά και πιο ηρωικά γεγονότα, που σημάδεψαν την πορεία του Αγώνα.

Αίμα, δάκρυα, θυσίες, Αγώνες τετρακοσίων χρόνων σκλαβιάς έδωσαν το παρόν στην ηρωϊκή εκείνη μάχη που κράτησε 8 ολόκληρα χρόνια.

***20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1827:** Ο Τουρκικός Στόλος καταστρέφεται στο Ναυαρίνο. Παρ' όλα αυτά ο Σουλτάνος Μαχμούτ δεν δέχεται, παρ' όλες τις*

πιέσεις των Μεγάλων Δυνάμεων, να υπογράψει την Ανεξαρτησία της Ελλάδος. Οι πρεσβευτές των Μεγάλων Δυνάμεων εγκαταλείπουν τον Δεκέμβριο την ΚΩΝ/ΠΟΛΗ.

26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1828: Ο Τσάρος Νικόλαος κηρύσσει τον πόλεμο στους Οθωμανούς.

5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1828: Ο Ιμπραήμ εγκαταλείπει την Πελοπόνησο.

14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1829: Διά του άρθρου 10 της Συνθήκης της Ανδριανουπόλεως η Οθωμανική Αυτοκρατορία αναγκάζεται και αναγνωρίζει την Ανεξαρτησία της Ελλάδος. Και έτσι αρχίζει η Ιστορία του Νεώτερου Ελληνικού Κράτους, που φθάνει μέχρι τις μέρες μας.

Θα ήθελα εδώ να κάνω μια αναφορά σε δύο σύγχρονα περιστατικά, που δείχνουν σε όλο της το βάθος την προσπάθεια που γίνεται από ορισμένους, για σκοπούς προδοτικούς και αντεθνικούς να παραποιήσουν την Ιστορία.

Το πρώτο περιστατικό αφορά το Μεσολόγγι. Προ ετών ο Δήμαρχος Μεσολογγίου, γνωστός και σεσημασμένος μπολσεβίκος, έκανε στην πόλη του μια τελετή και ανήγειρε ένα μνημείο προς τιμήν των Βούλγαρων Φιλελλήνων που πολέμησαν στο Μεσολόγγι. Και δεν βρέθηκε ούτε ένας από αυτούς που εμφανίζονται σαν Πνευματικοί Άνθρωποι και μελετητές να τον καταγγείλει. Δεν βρέθηκε ούτε ένας από αυτούς τους καραγκιόζηδες, που εμφανίζονται σαν ιστορικοί να τον σταματήσει. Η αλήθεια για τους Βούλγαρους «Φιλέλληνες» του Μεσολογγίου είναι η εξής: Στο Μεσολόγγι κατά τη διάρκεια της πολιορκίας υπήρχε ένας και μόνο Βούλγαρος ο οποίος μάλιστα εγκατέλειψε την πόλη και πήγε προδότης στον Κιουταχή. Το γεγονός αυτό αναφέρει τόσο ο ιστορικός της Επαναστάσεως Διονύσιος Κόκκινος, όσο και ο Εθνικός μας ποιητής Κωστής Παλαμάς, που σε ποίημά του αφιερωμένο στους Ευρωπαίους Φιλέλληνες αφού απαριθμεί αυτούς που προσέφεραν στην ιερή μας Υπόθεση καταλήγει με τους στίχους:

«Ήλθε και ένας Βούλγαρος καί πάει στόν Κιουταχή προδότης».

Πώς να κρίνει αλήθεια κανείς την πράξη αυτού του αλήτη, αυτού του πραγματικά Σλαβόδουλου μπολσεβίκου. Πώς να πιστέψη σε Συμφιλίωση με τέτοιους προδότες. Η μόνη διέξοδος που μπορεί να αναζητήσει κανείς απέναντι σε τέτοια προβλήματα είναι τα λόγια του Περικλή Γιαννόπουλου, λόγια αληθινά, λόγια - οδηγός για κάθε μας πράξη.

«Η ΜΟΝΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΑΘΙ».

Ένα άλλο θέμα, στο οποίο υπάρχει διαστρέβλωση της ιστορικής αλήθειας είτε εθελημένη και ύποπτη σιγή, είναι ο ρόλος των Εβραίων στην Επανάσταση του 1821. Εδώ θα ήθελα να κάνω μια παρένθεση και να αναφερθώ σε έναν σύγχρονο πολιτικό, που αποτελεί ίσως αυτή τη στιγμή τον μεγαλύτερο κίνδυνο για το Έθνος. Το όνομά του Μιλτιάδης Έβερτ. Η καταγωγή του ίσως να είναι εβραϊκή, ίσως και όχι. Αυτό όμως που έχει σημασία είναι πως η όλη πολιτική του είναι φιλοεβραϊκή και αντεθνική. Εμφανίζεται συγχρόνως ως δεξιός, αλλά και υπερκομματικός, λάτρης του μεγαλύτερου προδότη της σύγχρονης Ελληνικής Ιστορίας, του Κ. Καραμανλή. Προοδευτικός, σχεδόν φιλοαριστερός, οπαδός της μοντέρνας Τέχνης και της μαρξιστικής κουλτούρας. Εξελέγη με τους ψήφους των δεξιών, αλλά δεν ντρέπεται

να ομολογεί, αντιθέτως μάλιστα κομπάζει και υπερηφανεύεται πως ο πατέρας του έκρυβε στο σπίτι τους το 1943 τον γραμματέα του ΚΚΕ Σιάντο. Προσηνής κοσμοπολίτης, με χαμόγελο «κλισέ» τύπου American Style.

Αυτός λοιπόν ο κύριος ίδρυσε έναν σταθμό, τον γνωστό σε όλους FM 98.4. Πρόσφατα και με αφορμή την επίσημη επίσκεψη του Υπουργού των Εξωτερικών της χώρας μας στο Ισραήλ, ο σταθμός αυτός παρουσίασε εκπομπές αφιερώματα στην «άκουσον - άκουσον» παραδοσιακή Ελληνοεβραϊκή φιλία. Σε συνεντεύξεις σε αυτές τις εκπομπές εμφανίστηκαν Εβραίοι που ζουν (παρασιτικά βεβαίως) στη χώρα μας και εδήλωσαν τα εξής εξωφρενικά. «Μάς είναι αδιανόητο να υπάρχουν Έλληνες αντι-σημίτες». Ποια είναι όμως η Αλήθεια; Για να μιλήσει κανείς βέβαια για τη μακραίωνη πάλη του Ελληνισμού με τον Εβραϊσμό δεν θα έφθανε όχι ένα, αλλά ούτε εκατό άρθρα. Εγώ ευκαιρίας δοθείσης θα αναφερθώ σε δύο - τρία μόνο περιστατικά από την περίοδο του 1821.

Αρχές της επαναστάσεως. Οι ελληνικές δυνάμεις καταλαμβάνουν το Βραχώρι, σημερινό Αγρίνιο. Στο Βραχώρι ζουν περί τις 2.000 Εβραίοι. Οι Έλληνες τους σφάζουν μέχρι ενός. Ας δούμε πως αναφέρεται σε αυτό το γεγονός ο πλέον έγκριτος ιστορικός της επαναστάσεως, ο Διον. Κόκκινος και ας προσπαθήσουμε να αντιληφθούμε από τα γραφόμενα του τον ρόλο των Εβραίων στην Επανάσταση.

«Αλλ' η αγριότης η εξαπτομένη εκ του πολέμου εξέσπασε κατά των Εβραίων του Βραχωρίου. Ανυπεράσπιστοι ευρέθησαν υπό την μάχαιρα των νικητών. Οι Έλληνες Στρατιώται κατά την αγρίαν αυτήν καταδίωξιν των θυμάτων των εφώναζαν διά τους βανδαλισμούς που υπέστη ο νεκρός του Πατριάρχου από τον εβραϊκόν όχλον και διά τας καταμηνύσεις των κρυπτομένων εκεί Ελλήνων υπό Εβραίων» και καταλήγει ο Διονύσιος Κόκκινος «Εκδίκησις εναντίον αθώων, αλλ' ανηκόντων εις φυλήν που είχεν ανωμάλους λογαριασμούς κατά τον Ελληνικόν αγώνα».

Επαναλαμβάνω την τελευταία φράση «ανηκόντων εις φυλήν που είχεν ανωμάλους λογαριασμούς κατά τον Ελληνικόν Αγώνα». Και ας είναι αυτή η φράση μια απάντηση στον σταθμό του θαυμαστή του Μπεν - Γκουριάν στο σταθμό που είχε το θράσσος παραποιώντας κάθε ιστορική αλήθεια, να μιλήσει για παραδοσιακή Ελληνοεβραϊκή φιλία...

Ένας άλλος ιστορικός της Επαναστάσεως είναι και ο Άγγλος φιλέλλην ΤΖΩΡΤΖ ΦΙΛΝΕΫ. Στη σελίδα 267 του Α' τόμου του έργου του Ιστορία της Ελληνικής Επαναστάσεως γράφει:

«Το πτώμα του Πατριάρχη έμεινε εκτεθειμένο τρεις ημέρες. Έπειτα το δώσανε στους Εβραίους να το σύρουνε μέσα από τους δρόμους και να το ρίξουν στη θάλασσα. Αυτή η μυαρή αποστολή ήταν ΠΗΓΗ ΤΡΟΜΕΡΗΣ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗΣ για τον Ιουδαϊκό όχλο, εξαιτίας του μεγάλου μίσους που επικρατεί σε όλη την Ανατολή μεταξύ Ελλήνων και Εβραίων».

Σχετική με την διαπόμπευση του νεκρού Πατριάρχη από τους Εβραίους είναι και η Ανακοίνωση του Καθηγητού Ανδρεάδου στη Συνεδρία της Ακαδημίας Αθηνών της 14ης Φεβρουαρίου 1926. Τα στοιχεία που αναφέρονται ελήφθηκαν από τουρκικές πηγές. Ο Μέγας Βεζύρης Μπεντερλή Αλή πασά εκάλεσε τους επικεφαλείς των Εβραίων ΜΟΥΤΑΛ, ΜΠΙΤΑΧΗ ΚΑΙ ΛΕΒΗ και τους είπε τα χαρακτηριστικά και αποκαλυπτικά λόγια:

«Καλώς ήρθατε ω Εβραίοι, Ιδού, κρεμάστηκε ο κοινός μας εχθρός, πετάξετέ τον στη θάλασσα».

Αυτή ήταν η συμπεριφορά των Εβραίων απέναντι στον Ελληνισμό τον καιρό του ξεσηκωμού. Συμπεριφορά όπως και πάντοτε, όπως και τώρα εχθρική. Και όσο γι' αυτούς που μιλούν για παραδοσιακή ελληνο-εβραϊκή φιλία τους καταγγέλω σαν διαστρεβλωτές της Ελληνικής Ιστορίας, σαν μίσθαρνα όργανα του ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ. Και όσο για μας που με περηφάνεια δηλώνουμε αντισημίτες, δεν είμαστε τίποτε άλλο, παρά γνήσιοι ΕΛΛΗΝΕΣ πιστοί στην αυθεντική και αληθινή Λαϊκή μας Παράδοση.

Μετά όμως από αυτή την αναφορά σε αυτούς που εθελημένα και ύποπτα παραποιούν την Ελληνική Ιστορία ας επιστρέψουμε και πάλι στο θέμα μας. Με την Συνθήκη της Ανδριανουπόλεως, όπου η Τουρκία ανεγνώρισε την Ανεξαρτησία μας αρχίζει και τυπικά η Νεώτερη Ιστορία του Ελληνικού Κράτους. Μια ιστορία γεμάτη υποταγές, προδοσίες μα και μεγάλους ηρωισμούς.

Αμέσως μετά την Επανάσταση πρώτο μέλημα του «ελεύθερου» κράτους να τσακιστούν οι Αγωνιστές, να χάσουν κάθε δύναμη και επιρροή αυτοί που κέρδισαν με τις θυσίες τους την ελευθερία. Ο λόγος προφανής, ο ΣΚΟΠΟΣ είχε μείνει μισοτελειωμένος και είχαν απόφαση οι αγωνιστές να τον ολοκληρώσουν.

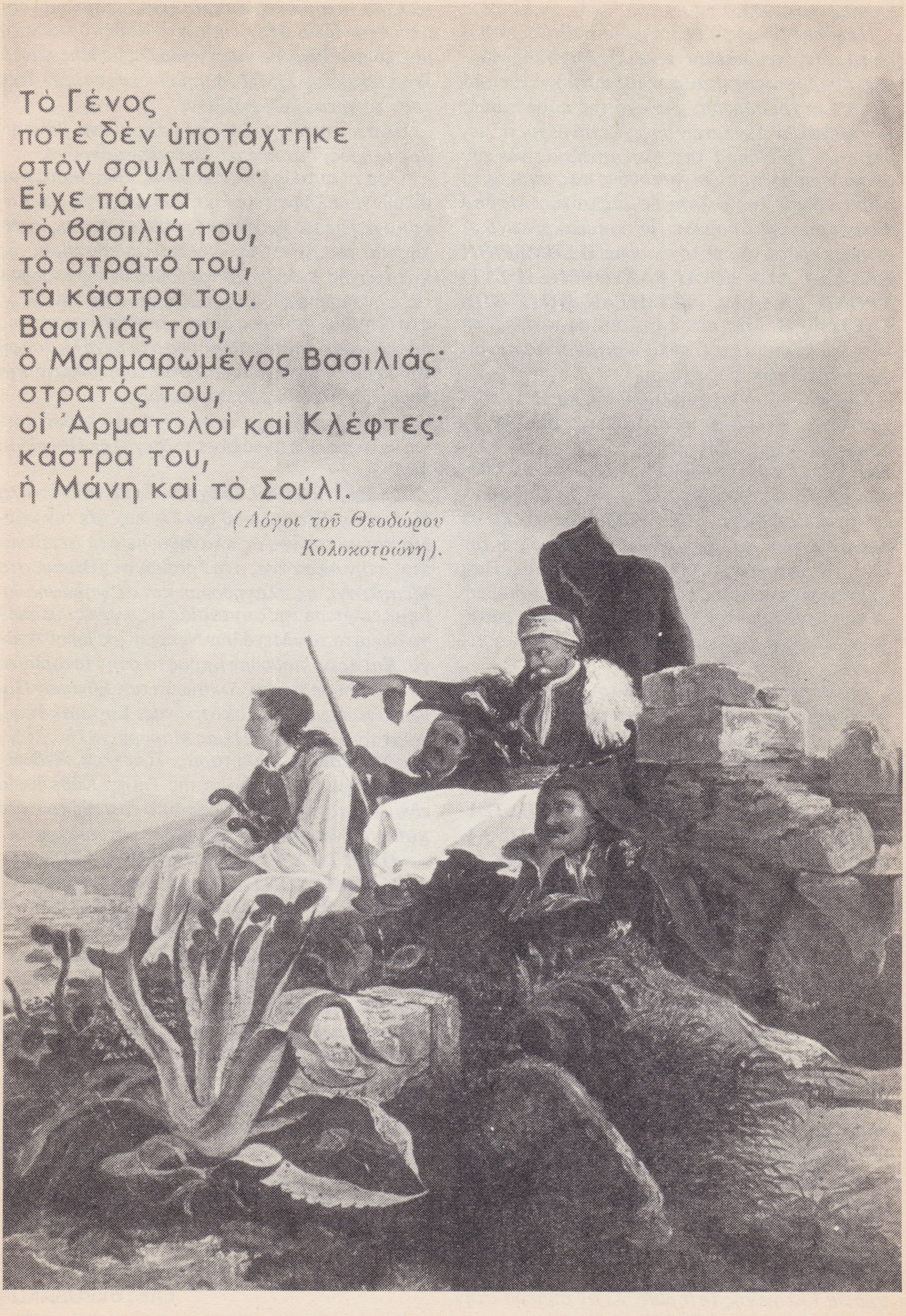
Αυτό όμως ερχόταν σε αντίθεση με τα σχέδια του κρατιδίου και των άκαπνων γραφιάδων, που είχαν πιάσει τα πόστα. Ο Κολοκοτρώνης φυλακίζεται. Ο πορθητής της Μονεμβασιάς Στάικος Σταϊκόπουλος απαγχονίζεται σαν ληστής. Ο Νικηταράς ο Τουρκοφάγος, ο ήρωας των Δερβενακίων τυφλώνεται στη φυλακή. Όταν αποφυλακίζεται μετά από δέκα περίπου χρόνια τυφλός, η κόρη του μόλις τον αντικρύζει πεθαίνει από την λύπη της. Πάμφτωχος, αυτός που θα μπορούσε να είναι πάμπλουτος, έχει μόνο ένα κειμήλιο, το πολύτιμο γεμάτο χρυσάφι και πετράδια σπαθί του Δράμαλη, μοναδικό λάφυρο που δέχθηκε να πάρει μετά από τα Δερβενάκια. Το κράτος λόγω της φτώχειας του και των χρεών του βγάζει το σπίτι του σε πλειστηριασμό. Τυφλός πηγαίνει στην Αίθουσα του πλειστηριασμού κρατώντας στα χέρια το Σπαθί του. Λέει τότε τα λόγια «Τελευταίος πλειοδότης το σπαθί του Νικηταρά». Και όλοι οι διεκδικητές αποσύρονται... Λίγα, ελάχιστα είναι αυτά που ανέφερα μα σίγουρα αρκετά για να καταλάβει κανείς τον χαρακτήρα του Νέου Ελληνικού Κράτους. Πάντα σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας μας ότι κέρδιζαν οι Αγωνιστές και ο Λαός με Θυσίες και Αίμα έσπευδαν στη συνέχεια να ξεπουλήσουν και να προδώσουν χωρίς ντροπή οι πολιτικοί.

Από την γενιά του 1821 από τις μεγάλες εκείνες ημέρες του Ξεσηκωμού του Γένους ανδρώθηκε η Μεγάλη Ιδέα που οδήγησε το Έθνος στα πεπρωμένα του στα ηρωικά χρόνια του 1912-1913.

Με την σκέψη και το Νου στα οράματα των ηρώων του 1821 βάδισε ο Στρατός μας στην εκστρατεία της Μικρασίας, με την τόσο τραγική κα-

Τὸ Γένος
ποτὲ δὲν ὑποτάχτηκε
στὸν σουλτάνο.
Εἶχε πάντα
τὸ βασιλιά του,
τὸ στρατό του,
τὰ κάστρα του.
Βασιλιάς του,
ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλιάς·
στρατός του,
οἱ Ἁρματολοὶ καὶ Κλέφτες·
κάστρα του,
ἡ Μάνη καὶ τὸ Σούλι.

(Λόγοι τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη).

τάληξη στα 1922.

Παρόλες τις ηρωικές του προσπάθειες, παρόλα τα φωτεινά διαλείματα και τις Μεγάλες Μορφές, που εμφανίστηκαν στα 168 αυτά χρόνια από το 1821 μέχρι σήμερα, η εποχή της προστασίας των Μεγάλων Δυνάμεων συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας. Το Νόημα της Ανεξαρτησίας για την οποία αγωνίσθηκαν οι παπούδες μας είναι αυτή η ίδια η ουσία της φυλετικής μας ψυχής. Με όσο θάρρος μας έχει απομείνει, με όση ειλικρίνεια διαθέτουμε πρέπει να ομολογήσουμε: ***Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΛΛΑΔΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ, Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΑΔΑ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΠΟΤΕ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ.*** *Μην σας ξεγελούν σφραγίδες, τίτλοι και τυπικότητες, είναι ψεύτρα η Λευτεριά, που πιστεύουμε πως έχουμε.*

Κάποτε οι Λαοί είχαν ειλικρίνεια, κάποτε υπήρχαν Αξίες. Έτσι όταν σε σκλάβωναν σου έλεγαν «είσαι υποτελής». Σήμερα δεν τολμούν τόση Αλήθεια. Σου λέγουν είσαι Ελεύθερος και σε σκλαβώνουν με χίλιους τρόπους. Μια τέτοια σκλαβιά ζούμε και εμείς σήμερα. Μια σκλαβιά που πρέπει να αποτινάξουμε για να φανούμε έτσι αντάξιοι του 1821, της Ιστορίας και της καταγωγής μας. Πώς θα αντικρύσουμε τους παπούδες μας όταν διαβούμε το κατώφλι αυτού του κόσμου και μας ρωτήσουν: Εσείς τι κάματε, πώς πολεμήσατε τον τύραννο;

Στο στείρο και εκβιαστικό δίλημμα που μας θέτει ο καπιταλισμός και μας λέει πως πρέπει να είμαστε με το κράτος - γκάγκστερ των Η.Π.Α. για να αποφύγουμε την δουλεία του μπολσεβικισμού απαντούμε:

ΟΥΤΕ ΑΜΕΡΙΚΗ – ΟΥΤΕ ΡΩΣΙΑ ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ, ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ, ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΩΝ ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ.

Όσο γι' αυτούς που μιλούν σήμερα για Ελληνο-Τουρκική φιλία λησμονώντας το 1821, τις σφαγές της Σμύρνης, την Κύπρο, την Θράκη, που σήμερα κινδυνεύει, όσο γι' αυτούς τους απαντούμε: Τους απαντούμε πως εμείς έχουμε μείνει στα χρόνια τα παιδικά όταν ο δάσκαλός μας με φλογερή φωνή μιλώντας μας για την Αλαμάνα, για το Μανιάκι, για την Γραβιά μας στάλαζε στις καρδιές μας το μίσος για τον Τούρκο Υπάνθρωπο. Και είμαστε περήφανοι γι' αυτό μας το μίσος. Κι αν σήμερα στη Μικρασία δεν υπάρχουν Έλληνες αυτό για μας δεν λέει τίποτε. Πρέπει να επιστρέψουμε γιατί μας προσμένουν να επιστρέψουμε μυριάδες σπαρμένα κόκκαλα Ελλήνων και τρεις χιλιάδες χρόνια Ελληνικής Ιστορίας. Κι αν σήμερα στην Ελλάδα, στην πατρίδα μας λίγοι απόμειναν Πιστοί στην Ιδέα, στην Τιμή, στο Καθήκον κι αυτό μας είναι αδιάφορο γιατί γνωρίζουμε πως πάντα λίγοι είχαν την ΤΙΜΗ να σηκώνουνε στις πλάτες τους το χρέος των πολλών.

Συναγωνιστές, ο Τούρκος παραμένει θανάσιμος εχθρός, δεν πρέπει να το λησμονούμε.

Όσο γι' αυτούς τους προδότες πολιτικούς που μιλούν για Ελληνοτουρκική φιλία, όσο για τον Καραμανλή με τις προδοτικές συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου, καθώς και τον εβραϊκής καταγωγής Ανδρέα Παπανδρέου με τις πρόσφατες συνομιλίες εθνικής μειοδοσίας με τον Οζάλ στο Νταβός, σε όλους αυτούς μια απάντηση τους πρέπει, απάντηση μνημόσυνο στη μεγάλη μορφή του Γέρου του Μωριά τα λόγια του: «Φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους».

Συναγωνιστές, πρέπει να σταθούμε ορθοί, πρέπει να σταθούμε αντάξιοι της Μεγάλης Πατρίδας μας.

25η Μαρτίου 1989. 168 χρόνια από την Μεγάλη Ημέρα του Ξεσηκωμού του Γένους. Με την καρδιά και με τον νου ας πλανηθούμε στα Δερβενάκια, στην Αλαμάνα, στη Γραβιά, στη Βέργα, στο Μεσολόγγι, ας πλανηθούμε και ας ψηλαφήσουμε με τα φτερά της φαντασίας τις πληγές, τα άψυχα σώματα των Μεγάλων Νεκρών του Ιερού Αγώνα. Και ας ορκισθούμε μπροστά στην Ιστορία να αγωνισθούμε για την Δικαίωση των Εθνικών Πόθων. Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, Καραϊσκάκης, Αθανάσιος Διάκος, Ηλίας Μαυρομιχάλης, Μάρκος Μπότσαρης, Νικηταράς, Τζαβέλας, Ανδρούτσος δείχνουν τον δρόμο της Τιμής. Κάθε θυσία είναι ασήμαντη μπροστά σε αυτό το καθήκον, στο καθήκον να ζήσουμε ελεύθεροι και περήφανοι.

«ΟΣΟΙ ΤΟ ΧΑΛΚΙΟΝ ΧΕΡΙ ΒΑΡΥ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ ΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΙ ΝΥΚΤΑ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΑΣ ΕΧΩΣΙΝ ΝΥΚΤΑ ΑΙΩΝΩΝ ΘΕΛΕΙ ΑΡΕΤΗΝ ΚΑΙ ΤΟΛΜΗ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ».

Ας ορκιστούμε να Αγωνισθούμε να αποτινάξουμε την πικρή σκλαβιά του Γένους, που αλίμονο συνεχίζεται, μια σκλαβιά η σημερινή πιο ύπουλη και πιο σκληρή. Ας θυμηθούμε τα λόγια του Ρήγα:

«Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή».

Ας θυμηθούμε τα λόγια του Ρήγα και ας δώσουμε υπόσχεση Ιερή στους Νεκρούς μας να συνεχίσουμε τον Αγώνα τους, τον Αγώνα που άρχισε στις 25 ΜΑΡΤΙΟΥ ΤΟΥ 1821, τον Αγώνα για ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ, Τον Αγώνα ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΙΔΑ.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΛΑΚΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΝΗΜΕΣ

— 25.3.1821. Έναρξη του αγώνος για την Εθνική Παλλιγενεσία. Η ημέρα του ευαγγελισμού της θεοτόκου καθιερώνεται επίσημα δια διατάγματος του Βασιλέως Όθωνος το 1838 ως ημέρα εορτασμού. Στο παρόν τεύχος υπάρχει άρθρο αφιέρωμα στη σημασία της 25ης Μαρτίου του 1821 και του 8ετούς εθνικού απελευθερωτικού και φυλετικού αγώνα που ακολούθησε.

Η επανάστασις του 1821 αποτελεί την κορυφαία στιγμή του Νεωτέρου Ελληνισμού και ο αγώνας των προγόνων μας την αιτία υπάρξεως μας σαν κράτος.

— 30.3.1822. Ο Τουρκικός στόλος με 34 πλοία αποβιβάζεται στη Χίο και προβαίνει σε ανήκουστες σφαγές και λεηλασίες. Η Ασιατική λαίλαπα μεταβάλει ολόκληρο το νησί σε νεκροταφείο. Οι σφαγείς της Χίου παραμένουν οι ίδιοι. Είναι ο προαιώνιος αιμοδιψής τούρκος εχθρός μας.

Οι ίδιοι όπως και το 1922 ή το 1955. Οι ίδιοι όπως το 1974. Τώρα πια οι αποχαυνωμένοι πολιτικοί αρχηγοί μας τους θέλουν συνομιλητές στα διάφορα πανηγυράκια τύπου Νταβός και αργότερα συνεταίρους στην οικονομική ισοπεδωτική δικτατορία της ΕΟΚ.

— 9.3.1855 Πεθαίνει στο Μεσολόγγι ο Κίτσος Τζαβέλλας. Ο Κίτσος Τζαβέλλας ήταν γιος του Φώτου και πολέμησε στις περισσότερες μάχες της Στερεάς Ελλάδος. Είχε λάβει μέρος και στην ηρωική έξοδο του Μεσολογγίου όπου οδήγησε μια από τις τρεις φάλαγγες στα Σάλωνα. Μετά την επανάσταση μετέλεσε υπουργός των Στρατιωτικών και πρωθυπουργός.

— 17.3.1878. Οι Τούρκοι με δύναμη 9.500 ανδρών καταλαμβάνουν τη Μακρυνίτσα έπειτα από σκληρά μάχη. Ο κ. Πασχάλης σημαιοφόρος της ομάδος του Α. Πετρίτζη σχίζει τη σημαία για να μην πέσει στα χέρια του εχθρού και κατόπιν αυτοκτονεί.

— 25.3.1896. Αρχίζουν στην Αθήνα οι πρώτοι διεθνείς Ολυμπιακοί Αγώνες. Περιφανή νίκη πήρε η Ελλάδα στον Μαραθώνειο με τον Σπύρο Λούη.

Ο θρυλικός Λούης ως φουστανελάς σημαιοφόρος στους Ολυμπιακούς του Βερολίνου στα 1936 θα τιμηθεί με αναμνηστικό μετάλλιο από τον ίδιο τον Φύρερ.

— 27.3.1897. Έναρξη του ατυχούς Ελληνικοτουρκικού πολέμου. Ο Στρατός της Εθνικής Εταιρείας με 3.000 εισβάλλει στο «τουρκικό» έδαφος.

— 5.3.1913. Δολοφονείται στη Θεσσαλονίκη από ένα ανισόρροπο ονόματι Σχινά ο Βασιλεύς Γεώργιος Α'. Η υπόθεση της δολοφονίας του συγκαλήφθηκε χωρίς να ερευνηθούν εις βάθος τα πραγματικά αίτιά της.

— 6.3.1913. Ο Ελληνικός Στρατός συνεχίζοντας τη νικηφόρα προέλαση του καταλαμβάνει το Τεπελένι.

— 14.3.1921. Ο Ελληνικός Στρατός μετά από σκληρές μάχες καταλαμβάνει το Αφιόν – Καραχισάρ (βυζαντινό Ακροϊνόν).

— 13.3.1943. Οι Γερμανοί αρχίζουν τη μεταφορά των Εβραίων που διέμεναν στην Ελλάδα για στρατόπεδα συγκεντρώσεως της Γερμανίας και της Πολωνίας.

— 3.3.1957. Πίπτει ηρωικά μαχόμενος ο υπαρχηγός της ΕΟΚΑ Γρηγόρης Αυξεντίου. Ο Γρηγόρης Αυξεντίου διεδραμάτισε ξεχωριστό ρόλο στον αγώνα για την απελευθέρωση της Κύπρου μας από τους Άγγλους κατακτητές. Το 1949 σε ηλικία 21 ετών έρχεται στην Ηπειρωτική Ελλάδα με σκοπό να φοιτήσει στη Στρατιωτική Σχολή των Ευελπίδων. Παρ' όλη την εντατική του προετοιμασία απέτυχε στις εισαγωγικές εξετάσεις, η πίστη του όμως στην Πατρίδα και η εμμονή του να την υπηρετήσει με το καλύτερο δυνατό τρόπο τον ωθούν στο να καταταγεί στη Σχολή Εφέδρων Αξιωματικών. Στα 1950 θα γράψει απευθυνόμενος σε ένα φίλο του «... Τη λευτεριά μας, το ιδανικό των ιδανικών μας, την υπόγραψα και εγώ όχι μόνο σε χαρτί, μα φορώντας την τιμημένη στολή του Έλληνος φαντάρου και θα την υπογράψω οποιαδήποτε στιγμή το ζητήσει η Κύπρος μας και με το αίμα μου, όπως και κάθε Κύπριος...».

Το 1952 πολίτης πια επανέρχεται στην Κύπρο και βοηθά τον πατέρα του στις γεωργικές δουλειές μέχρι την 1η ΑΠΡΙΛΙΟΥ του '55 που κηρύσσεται ο απελευθερωτικός αγών. Ο Αυξεντίου έχει ήδη προπαρασκευαστεί για τον αγώνα και την ίδια κιόλας μέρα επιτίθεται με την ομάδα του εναντίον της Αγγλικής Στρατιωτικής βάσεως της Δεκέλειας με σκοπό να ανατινάξει τις εκεί πετρελαιοαποθήκες. Ένα βραχυκύκλωμα όμως οδηγεί το εγχείρημα στην αποτυχία και τον θάνατο του Μόδεστου Παντελή πρώτου ήρωα του απελευθερωτικού αγώνα. Ο Αυξεντίου καταδιώκεται από τους Άγγλους. Με αποφασιστικότητα και τόλμη καταφέρνει να ξεφεύγει πάντα από τους διώκτες του. Χρησιμοποιεί πολλά τεχνάσματα, μεταμφιέσεις και ψευδώνυμα. Οι Άγγλοι θα τον επικηρύξουν με το ποσό των 5.000 λιρών (450.000 περίπου δραχμές, ποσό τεράστιο για την εποχή). Ο Αυξεντίου έλαβε μέρος σε πάμπολλες μάχες και σαμποτάζ και απόκτησε το βαθμό του υπαρ-

χηγού της ΕΟΚΑ. Ήταν ευφυής με άρτια στρατιωτική κατάρτιση, φιλόπατρις, γενναίος και εμψυχωτής των συναγωνιστών του. Τέλος τον διέκρινε μια έντονα ανεπτυγμένη θρησκευτικότητα. Τον Φεβρουάριο του 1957 αποφασίζει να φτιάξει ένα κρησφύγετο κοντά στο Μοναστήρι του Μαχαιρά. Την 1η Μαρτίου του 1957 οι Εγγλέζοι κυκλώνουν το Μοναστήρι όπου και δείχνουν τη θηριωδία τους. Τα όργανα της Αγγλικής Κοινοβουλευτικής αποικιοκρατίας, φέρονται στους καλόγερους χειρότερα και από Σαρακηνούς πειρατές. Το μόνο που μένει για να βρεθεί το κρησφύγετο του Αυξεντίου είναι η προδοσία. Έτσι τα χαράματα της 3ης Μαρτίου οι Εγγλέζοι οδηφούνται από ένα σύγχρονο Εφιάλτη στο κρησφύγετο του Ήρωα. Ήταν μια μικρή υπόγεια σπηλιά με είσοδο μια μικρή τρύπα καλυπτόμενη από πυκνό θάμνο.

Η φωνή του Άγγλου αξιωματικού ακούγεται προστακτικά. «Παραδοθείτε!» Ο Αυξεντίου μαζί με τέσσερις συντρόφους του αρνείται να βγει έξω. Ελπίδα σωτηρίας δεν υπάρχει καμιά. Ο Αυξεντίου Διατάσσει τους τέσσερις συντρόφους του να βγουν έξω. Η Τιτανομαχία αρχίζει. Ο Ήρωας μόνος του αντιμέτωπος με τον Αγγλικό στρατό κατοχής της Κύπρου μας.

Έχει ήδη ξημερώσει, βρέχει και φυσάει δυνατά. Πάνω από την σπηλιά πηγαινοέρχονται ελικόπτερα. Οι Εγγλέζοι φωνάζουν:

— Αυξεντίου, έβγα έξω, διαφορετικά θα ρίξουμε βόμβες και θα ανατινάξουμε στον αέρα εσέ και το κρησφύγετο.

— ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ! Αν έχετε καρδιά, πλησιάστε να ρίξετε τις βόμβες σας. Την ίδια στιγμή ένας Δεκανέας προχωρεί προς την είσοδο της σπηλιάς, αλλά μια ριπή του Γρηγόρη τον αφήνει νεκρό. Συγχρόνως άλλοι στρατιώτες ρίχνουν μια χειρομβοβίδα και πληγώνουν τον Αυξεντίου στο λαιμό και στο γόνατο. Ένας από τους τέσσερις συντρόφους του ο Αυγουστής Ευσταθίου πείθει τους Άγγλους ότι ο Αυξεντίου πρέπει να είναι νεκρός και ζητάει να τον αφήσουν να τον ανασύρει. Μόλις σύρθηκε στη σπηλιά ο Αυξεντίου φωνάζει στους πολιορκητές.

Ελάτε! Είμαστε δυο τώρα! Κατά τις 10 το πρωί μια προσπάθεια εξόδου από την σπηλιά αποτυγχάνει. Λίγο μετά τις 1 το μεσημέρι οι Εγγλέζοι οι οποίοι είχαν παρατάξει δύναμη 5.000 περίπου ανδρών, έλαβαν την απόφαση να ανατινάξουν τη σπηλιά. Καταβρέχουν το στόμιο της σπηλιάς με δεκάδες γαλόνια βενζίνης και τοποθετούν δεκάδες εμπρηστικές νάρκες. Δυο λεπτά πριν το τέλος ο Αυγουστής εξέρχεται. Μόλις άρχισε η κόλαση της φωτιάς όλοι νόμισαν ότι ο Αυξεντίου είναι ήδη νεκρός. Αλλά η ηρωική μορφή του κάνει πάλι την εμφάνισή της. Καιγόμενος σαν λαμπάδα χωρίς το ένα του πόδι που το διαμέλισε έκρηξη νάρκης, με μια έξω από ανθρώπινη λογική προσπάθεια πετάει την τελευταία του βόμβα προς το μέρος του εχθρού. Οι Εγγλέζοι άρχισαν να βάλουν με τα αυτόματα και να πυροδοτούν τις νάρκες.

3 Μαρτίου 1957. Το Κούγκι και το Αρκάδι ξαναζούν. Θυσιάζεται στο βωμό της Ελευθερίας της Ελληνικής μας Κύπρου ο Γρηγόρης Αυξεντίου. Η ζωή του η δράση του και η θυσία του θα αποτελούν έκτοτε και στο διηνεκές πρότυπο για τους Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές

— 7.3.1941. Αποβιβάζεται στην Ελλάδα η πρώτη Αγγλική Στρατιωτική βοήθεια. Εφαρμόζοντας έτσι το σχέδιό τους για εμπλοκή της Ελλάδος σε πόλεμο με την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία. Με τη Βρετανική παρουσία στην Ελλάδα δίδεται αιτία και αφορμή για τη Γερμανική επίθεση με σκοπό τον εκδιωγμό τους από τη χώρα μας.

— 11.3.1941. Εφαρμογή του άθλιου και απαράδεκτου νόμου δανεισμού και μισθώσεως από τον Εβραίο πρόεδρο των ΗΠΑ Ρούζβελτ.

— 27.3.1942. Οι Άγγλοι βομβαρδίζουν το Γαλλικό λιμάνι του Νάζερ Εκίν Ναζίρ σκοτώνοντας χιλιάδες γυναικόπαιδα.

— 16.3.1944. Συλλαμβάνεται ο Χόρτυ και αναλαμβάνουν στην Ουγγαρία οι Εθνικοσοσιαλιστές του κινήματος Σταυρωτά Βέλη.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Το θέμα της καταγωγής των Ελλήνων, απασχόλησε πολλούς ξένους και Έλληνες επιστήμονες (ανθρωπολόγους, γλωσσολόγους, ιστορικούς, αρχαιολόγους, κ.λπ.), οι οποίοι άλλοτε καλοπροαίρετα άλλοτε κακοπροαίρετα, αν μη τι άλλο, κατάφεραν να δημιουργήσουν «σύγχυση» σ' όσους νομίζουν πως οι όποιες ενδείξεις ή αποδείξεις οδηγούν σ' ένα ασφαλέστερο συμπέρασμα απ' αυτό που η ίδια η Φύση πιστοποιεί: Επιβιώσαμε, γιατί φανήκαμε δυνατότεροι της Ιστορικής Φθοράς, που όσες πληγές και αν μας καταμέτρησε, δεν άγγιξε το σπουδαιότερο, την Φυλετική Ψυχή. Και είναι η Φωνή του Αίματος αυτή που μας επιτρέπει να αισθανόμαστε τους προγόνους και να θέλουμε να είμαστε οι Έλληνες, Ζωντανοί και απτοί...

Η επιβίωση αυτή, δεν σημαίνει εντούτοις ότι οι Νεοέλληνες είναι αντάξιοι της σύγκρισης με τους λαμπρούς προγόνους τους. Τόσο οι μέχρι σήμερα βιολογικές και πολιτιστικές πληγές, όσο κυρίως οι γνωστές μεταπολεμικές εξαθλιωτικές συνθήκες κάτω από τις οποίες επιβιώνουμε σήμερα, επιτρέπουν μόνο τη νοσταλγική ενατένιση του λαμπρού παρελθόντος.

Εκτός κι αν η μοίρα ενώσει την πληγωμένη θέληση αυτού του λαού, με τη δική μας υπέρτατη εθνικοσοσιαλιστική θέληση, στοχεύοντας σ' ένα μέλλον αντάξιο της Καταγωγής μας, στη Νέα Μεγάλη Ιδέα, μιας Ελληνικής Τάξης πραγμάτων στην Ευρώπη των Αρίων Λαών. Αυτή την πρόκληση στη Μοίρα, οι εθνικοσοσιαλιστές την εξακοντίζουν στη συνείδηση του κάθε Πατριώτη που νιώθει την καταγωγή του.

Τα περί Αρίας Καταγωγής των Ελληνικών Φύλων (Ιώνων, Αχαιών, Αιολέων, Δωριαίων και συναφών προϋπαρχόντων ή συνακολουθούντων) είναι γνωστά τόσο από τις σελίδες αυτού του περιοδικού, όσο και από πλείστα σοβαρά επιστημονικά συγγράμματα, ανθρωπολογίας, γλωσσολογίας, αρχαιολογίας, θρησκειολογίας κ.λπ. Ουσιαστικά είναι αναμφισβήτητα από κάθε εχέφρονα μελετητή.

Ενδεικτικά αναφερόμενοι σε ένα γλωσσολογικά δεδομένο, επισημαίνουμε την ομοιότητα μιας λέξης (π.χ. πατέρας) σε λαούς της Άριας ομογλωσσίας και καταγωγής.

Ελληνικά: πάτερ, Γερμανικά: Vater, Αγγλικά: Father, Σουηδικά: Fader, Λατινικά: Pater, αλλά και σανσκριτικά: Pitar.

Για τους δύσπιστους, συστήνεται ένα οποιοδήποτε έγκυρο σύγγραμμα συγκριτικής Γλωσσολογίας, όπου καταφαίνεται η κοινή ρίζα σε χιλιάδες λέξεις, των Αρίων λαών. Οι λέξεις αυτές δεν σχετίζονται με τις αντίστοιχες άλλων γλωσσικών οικογενειών όπως α) Η ουραλο - αλταϊκή (Φινλανδική και Ουγγρική γλώσσα, μογγολική, τουρκικη, πρωτοβουλγαρική) β)Η Σημιτοχαμιτική (αραβική, εβραϊκή, αλλά και της Συρίας, Αιγύπτου, Αιθιοπίας, Λιβύης κ.λπ.) γ) Η ιαπωνο - κορεατική δ) Η σινοθιβετιανή ε) Δραβιδική (Ν. Ινδίας, Κεϋλάνης, αλλά και των γύφτων στ) Πολυνησιακή και άλλες μικρότερες.

Δεν αμφισβητείται η Άρια Καταγωγή των Αρχαίων Ελλήνων αλλά η καταγωγή των Νεοτέρων από τους προηγούμενους. Κύριο πρόσωπο της αμφισβήτησης της συνέχειας του Αίματος είναι ο γνωστός Φαλλμεράυερ, ο οποίος συνοπτικά υποστήριξε ότι:

α) Οι επιδρομές των Σλάβων τον 6ο μ.Χ. αιώνα αφάνισαν τους Έλληνες.

β) Ότι η Αθήνα ερημώθηκε από τον 6ο ως τον 9ο αιώνα.

γ) Τελικά, εγκαταστάθηκαν Σλάβοι, που αργότερα εξεδιώχθηκαν αρχικά από τους Βυζαντινούς, τελικά από Αλβανούς.

δ) Τον 19ο αιώνα η Ελλάδα κατοικούνταν κυρίως από Αλβανούς.

ε) Υπάρχει διάσπαση της ελληνικής γλώσσας εξαιτίας εσωτερικού αποικισμού της Ελλάδος, με ελληνόφωνους Ανατολίτες μετά την εκδίωξη των Σλάβων από τους Βυζαντινούς. Η γλώσσα τους, γνωστή σαν «Χριστιανική Ελληνική» ή «Γλώσσα του πτωχοπροδρόμου» αντικατέστησε την Αττική Διάλεκτο της εποχής του 6ου αιώνα.

Τις απόψεις αυτές ανασκεύασαν πάμπολλοι ιστορικοί κύρους, και δη Γερμανοί όπως ο Κάρολος Χοπφ κι ο Σμιττ, καθώς και Έλληνες όπως ο Παπαρρηγόπουλος, ο Λευκίας, ο Π. Καρολίδης κ.ά.

Αποδεικνύεται ότι:

α) Οι επιδρομές των Σλάβων, ήταν ληστρικές, γινότανε στην ύπαιθρο, ενώ οι Έλληνες κατέφευγαν στις ακροπόλεις και τα κάστρα.

β) Οι Σλάβοι δημιούργησαν οικισμούς, όμως ολιγοπληθείς, που αργότερα αφανίστηκαν ή εξελληνίστηκαν.

γ) Κατασφάγηκαν από τους Βυζαντινούς (Πόλεμοι με Αβάρους, Σλάβους, Βούλγαρους, βλέπε Βουλγαροκτόνος). Οι διάσημοι γλωσσολόγοι Miklosisech, Meyer, Vasmer έδειξαν ότι η επικράτηση των αρκετών Σλαβικών Τοπονυμίων, που διατηρείται έως σήμερα, δεν σχετίζεται με καμμιά δομική επίδραση στην Ελληνική Γλώσσα.

Πρόκειται για 500 λέξεις, μόνο 60 κοινές σ' όλα τα μέρη, σχετικές με κτηνοτροφία όπως λόγγος, σανός κ.λπ.

Οι κάθοδοι των Αρβανιτών από τον 7ο, κυρίως τον 14ο αιώνα, στην Αττική, Στερεά Ελλάδα, Θεσσαλία, Εύβοια, Πελλοπόνησο και νησιά Αργοσαρωνικού, εξάλειψαν τους εναπομείναντες Σλάβους. Στις καθόδους αυτές οι Αρβανίτες μετέφεραν δανεισμένες από τους Σλάβους λέξεις για την κτηνοτροφία. Αυτό εξηγεί εν μέρει την πληθώρα σλαβικών τοπονυμιών.

Η ιστορία της Ελληνικής Γλώσσας, που θ' αναφέρουμε παρακάτω συνοπτικά, δεν δικαιολογεί καθόλου την άποψη της αντικατάστασης της Αττικής Διαλέκτου τον 6ο αιώνα, γιατί οι όποιες αλλαγές είχαν συντελεστεί πολύ νωρίτερα στα Χρόνια της Αλεξανδρινής Κοινής, που αποτελούσε τον ενιαίο προφορικό Λόγο, ενώ μόνο στα Γραπτά παρατηρείται το κίνημα του Αττικισμού, που συνέχισε ως τον 12 μ.Χ. αιώνα.

α) Πρωτοελληνική (3000 - 2000 (;) π.Χ.).
β) Αρχαία (1400 - 300 π.Χ.).
γ) Αλεξανδρινή Κοινή (300 π.Χ. - 300 ή 600 μ.Χ.).
δ) Μεσαιωνική (6ος ως 18ος αιώνας).
  i. Πρώιμη Βυζαντινή 6ος ως 12ος αιώνας.
  ii. Βυζαντινή 12ος ως 15ος αιώνας.
  iii. Μεταβυζαντινή 15ος ως 18ος αιώνας.
ε) Νεοελληνική 19ος - 20ος αιώνας.

Ο Φίλιππος της Μακεδονίας, αναγνωρίζοντας την Αττική Κοινή ως επίσημη γλώσσα του Μακεδονικού Κράτους, την έκανε αρχικά πανελλήνια και κατόπιν ο γιος του Αλέξανδρος με τις κατακτήσεις του, οικουμενική. Παραμερίστηκαν έτσι οι αρχαίες διάλεκτοι των Πόλεων - Κρατών (Αιολική, Δωρική), αφήνοντας κατά τόπους και κατά κείμενο, μόνο, επιδράσεις. Γενόμενη δε η Κοινή Αλεξανδρινή (βάση της η Κοινή Αττική, με παραλλαγές) γλώσσα του Ευαγγελίου υπέστη ανά τους αιώνες συντακτικές, ρηματικές, λεξιλογικές και φωνολογικές αλλαγές. Προς ενημέρωση του αναγνώστη αυτές κυρίως ήταν:

1) Αλλαγή της προφοράς εξαιτίας: α) Της κατάργησης της προσωδίας, δηλαδή της προφορικής διατήρησης των μακρών και των βραχέων φωνηέντων. β) Μεταβολής του τονισμού, που από τονικός μουσικός έγινε δυναμικός (αύξηση της έντασης κι όχι του τόνου της τονιζομένης συλλαβής, όπως είναι σήμερα, καταργώντας τη σημασία της οξείας, βαρείας, περισπωμένης).

Άλλες ενδιαφέρουσες αλλαγές είναι: α) Ο Ιωτακισμός: Απάλυνση της προφοράς. Π.χ.: το γράμμα η προφέρονταν ως ε μακρό, αλλά όπως και σήμερα άρχισε να προφέρεται ως ι. Επίσης, το ο προφέρονταν σαν ου, μα έγινε ο. Παρέμεινε μόνο το υ που τότε συνέχισε ως τα χρόνια της Μεσαιωνικής να προφέρεται ως κλειστό (ου), σαν το Γερμανικό ü, για να γίνει κι αυτό τελικά ι. Πρόσφατη διαπίστωση της προφοράς, ανακαλύφτηκε στους Τσάκωνες, οι οποίοι προφέρουν τη λέξη σκύλος ως στσιούλος, γυναίκα ως γιουναίκα. β) Αλλοιώσεις στους διφθόγγους, εμφάνιση υπογεγγραμένης. γ) Αποκλειστοποίηση των κλειστών συμφώνων: Τα β, γ, δ, προφέρονταν ως μπ, γκ, ντ και απαλύνθηκαν όπως τα γνωρίζουμε. δ) Σίγηση του δασέου πνεύματος: Του ανεπαίσθητου «Γερμανικού» Η στην αρχή λέξεων ΗΟΠΩΣ = όπως.

3) Διπλά σύμφωνα: Έπαψαν να προφέρονται, ως διπλά. Δωδεκαννησιακά ιδιώματα σώζουν την ανάμνηση.

Αυτές οι αλλαγές και άλλες, όπως η κατάργηση της Ευκτικής, του απλού ενεστώτα από τον ενεστώτα διαρκείας (π.χ.: ειμί ορών = βλέπω, κάτι που περιέσωσαν οι Τσάκωνες), συνεχίστηκε στη Μεσαιωνική, μετά από πορεία αιώνων. Η μεσαιωνική όμως ήδη από τον 6ο αιώνα μ.Χ., διασπάται ξανά σε διαλέκτους τοπικές, λόγω επιβίωσης αρχαίων ιδιωμάτων, έλλειψης επικοινωνίας και ενιαίας εκπαίδευσης. Η διάσπαση αφορά τον Προφορικό Λόγο. Ο δε Γραπτός διατηρείται αρχαιοπρεπής λόγω της ύπαρξης του Κινήματος του Αττικισμού ως τον 12 μ.Χ αιώνα.

Χαρακτηριστική αλλοίωση είναι η υποκατάσταση της Δοτικής σε αιτιατική (σε δίδω) και κατόπιν γενική (έδωκα Μαξίμου). Τα σημερινά Βόρεια Ελληνικά ιδιώματα διατηρούν την υποκατάσταση δοτικής - αιτιατικής, σε έμμεσο αντικείμενο (σε λέω, σε δίνω), ενώ τα Νότια, της δοτικής - γενικής (σου λέω, σου δίνω). Επίσης εξελικτικά από τον 13ο αιώνα εμφανίζεται η συνίζηση του εα, ια κ.λπ., σε φθόγγο π.χ. (Φωλέα - φωλιά) και η δημιουργία των καταχρηστικών διφθόγγων. Ορισμένα ιδιώματα διατηρούν και σήμερα τον ασυνίζητο τύπο: μηλέα, ελαία, φωτία (Ήπειρος, Πόντος, Μάνη, Τσακωνία, Παλιά Αθήνα, Αίγινα, Μέγαρα, Ζάκυνθος).

Αυτές οι διαφορές γενικά χαρακτηρίζουν τη Νεοελληνική Γλώσσα, και τις διαμάχες Δημοτικής - Καθαρεύουσας.

Ανασκευάζοντας και αυτό το επιχείρημα του Φαλλμεράυερ παραμένει, μόνο η φυλετική σύσταση των Ανατολικών και Αλβανών, που παρουσιάστηκαν στους κάθε άλλο παρά εξαφανισμένους Έλληνες. Οι Ανατολίτες - Μικρασιάτες αποτελούνται συντριπτικά από Άρια Ελληνικά – ή μη Ελληνικά Φύλα, όμως γνωρίζουμε από άλλα τεύχη του περιοδικού.

Οι δε Αλβανοί - Αρβανίτες, απόγονοι των Ηπειρωτών - Ιλλυριών με ένα προομηρικό γλωσσικό ιδίωμα, δεν είναι παρά Έλληνες, που πολέμησαν τόσο τους Φράγκους (Λέων Δ' ο Σγουρός) και τους Τούρκους (Σκεντέρμπεης, Σουλιώτες, κλεφταρματωλοί και οπλαρχηγοί) κάτω από την Ελληνική Προοπτική του Γένους διατηρώντας ήθη

κι έθιμα, ελληνικά και δη αρχαιοελληνικά, όπως κατωτέρω θα καταδειχθεί για το σύνολο των οικούντων την Ελλάδα, τον περασμένο τουλάχιστον αιώνα, αφού σήμερα, η Αμερικανοποίηση έφθειρε την Παράδοσή μας.

Η όλη διαδικασία της ανασκευής της θεωρίας του Φαλλμεράυερ, όπως προειπώθηκε είναι περιττή όταν σκιαγραφείται η ελληνική ΨΥΧΗ, απαράλακτη στους αιώνες.

Μολονότι ο Χριστιανισμός άπλωσε το οικουμενικό του πέπλο τα επόμενα της Ρωμαϊκής Κατοχής χρόνια, παραγκωνίζοντας τον ελληνισμό αλλά και την Ελλάδα (κέντρο γίνεται η ΠΟΛΗ), στον ελλαδικό χώρο διατηρούνται για αιώνες και ανθίζουν στην Αθήνα, η φιλοσοφία, οι τέχνες, οι Ολυμπιακοί, μέχρι και οι σκοταδιστές Θεοδόσιος και Ιουστινιανός φροντίζουν για την εξαφάνισή τους. Το ελληνικό αίμα, εκδηλώνεται ψυχικά και καλλιτεχνικά την εποχή της εικονολατρείας, παρασύροντας το Χριστιανισμό σε μια ελληνοποίηση διατηρώντας παγανιστικές συνήθειες και στοιχεία. Η τροπή των Προστάτιδων και τοπικών θεών σε αντίστοιχους Αγίους (Ποσειδών - Αϊ Νικόλαος, Απόλλων - Αϊ Γιώργης, Παναγία Υπέρμαχος - Παλλάδα Αθηνά, Ειλείθυια - Άγιος Ελευθέριος), αλλά και γιορτών πάνω σε αρχαίες εορτές (Χριστούγεννα - Χειμερινό Ηλιοστάσιο, Πάσχα - Εαρινή Ισημερία ή Ανθιστήρια - Επιτάφιος) καταδεικνύουν την επέμβαση αυτή.

Χαρακτηριστικά σημαντική είναι η έξαρση της ελληνικότητας που εκδηλώνεται την εποχή των Κατακουζηνών και Παλαιολόγων οπότε το Βυζάντιο στηρίζεται στην Ελλάδα αποκλειστικά, όταν στην «εξ σλαβισμένη» κατά Φαλλμεράυερ Πελλοπόνησο εμφανίζεται το Παγανιστικό κίνημα του Πλήθωνος Γεμιστού καθόσον άλλωστε ακόμη και τότε υπάρχουν εστίες της αρχαίας Λατρείας και οι Φορείς της. Η ελληνικότητα της Ελλάδος πιστοποιείται από το δόγμα του Πατριάρχη Γεννάδιου «Κι αν μιλώ ελληνικά, δεν είμαι Έλλην, αλλά Χριστιανός» ο οποίος και φρόντισε για την εξαφάνιση του Νεοπλατωνικού Κινήματος του Γεμιστού, και για την υποδούλωση στους Τούρκους: «Καλύτερα φέσι τούρκικο, παρά τιάρα Παπική». Οι μαθητές του Πλήθωνα, Βησσαρίων και Πέτρος Καλαυρός, μεταλαμπάδευσαν στη Δύση αυτή την αναβίωση, και επήγαγαν την Αναγέννηση.

Εξετάζοντας μέσα από αρχαία συγγράματα τον βίο των Αρχαίων Ελλήνων, βλέπουμε άφθονες ηθολογικές συσχετίσεις και διατηρήσεις συνηθειών του ιδιωτικού βίου που καταπλήσσουν και τον πλέον δύσπιστο.

Αναφορικα με τις συνήθειες των Ελλήνων της Επανάστασης, βλέπουμε πως σε επίπεδο ατομικών αντικειμένων και ενδυμασίας υπάρχει συσχέτιση φανερής κληρονομιάς.

Οι Αρχαίο πίθοι και στάμνοι, σώζονται απαράλαχτοι, όπως οι κάδοι, οι λάγυνοι (λαγίνια) κ.ά. αντικείμενα. Η αρχαία κλίνη και στρωμνή, τα δαδία, οι ενδυμασίες κ.λπ. Ο Γάμος, με την απαραίτηση συναίνεση των γονιών (συνοικέσια) οι προξενητές και η αποστροφή σύζευξης με ξένους, διατηρούνται καταπληκτικά. Αλλά και οι Δωρικές συνήθειες της Αρπαγής των Γυναικών, εθιμοτυπικά, διατηρούνται στην Ήπειρο και τη Σπάρτη και σήμερα. (Όπως και η προίκα του άντρα προς τη γυναίκα στα ίδια μέρη. 19ος αιώνας).

Έθιμα σχετικά με την τελετή του Γάμου, όπως το σπάσιμο του ροδιού. (Το ρόιδι της Ήρας προστάτιδος του Γάμου), ή της εκχύσεως ύδατος εξ αγγείων της παντρεμένης γυναίκας πριν μπει σπίτι της, δείχνουν τη Φυλετική συνέχεια.

Τα παιχνίδια των παιδιών, παραμένουν ως και σήμερα αναλλοίωτα: α) Η στρόβιλος με τον κώνο, είναι το παιχνίδι της ρόδας με το ξύλο. β) Η μηλολόνθη, δηλαδή το δέσιμο της χρυσόμυγας από το πόδι. γ) Η χαλκή μύια, όπου έκλειναν διά ταινίας τα μάτια ενός παιδιού, αυτό κυνηγούσε τα άλλα για να τα συλλάβει λέγοντας «χαλκήν μύια θηράσσω» δεν είναι παρά η πασίγνωστη τυφλόμυγα των σημερινών παιδιών.

Οι αντιλήψεις για τις Μοίρες, για τον όφι του σπιτιού, η διατήρηση της πίστης για τη βασκανία και τα φυλακτά (σκόρδον, φυλακτόν βασκανίας) παραμένουν και σήμερα στην ελληνική ύπαιθρο. Η οιωνοσκοπία, συντηρείται στη μελέτη της ωμοπλάτης του σφαγίου, στην Ήπειρο και αλλαχού. Η ανατροφή των θηλέων και των νέων παρουσιάζει αρκετές αναλογίες. Ο βόμβος των αυτιών, σημαίνει τότε και τώρα, ότι κάποιος απών θυμάται αυτόν.

Οι παλμοί του δεξιού βλεφάρου (τρεμοπαίξιμο του βλεφάρου) σήμαινε την επίσκεψη φίλου. «Άλλεται οφθαλμός μεν ο δεξιός· άρα γ' ιδήσω αυτόν;». Θεόκρ. 3.37.

Ο πταρμός, την ώρα κάποιας δήλωσης σήμανει την ευτυχή κατάληξη και την πραγματοποίηση της σκέψης. Ομήρου Οδύσσεια ρ. 545. Οι ακούοντες τον πταρμό έλεγαν: «Ζεῦ, σῶσον».

Τους φοβερούς μύθους για τον σωφρονισμό των παιδιών, όπως της Μορμούς και της Γοργούς, τους βρίσκουμε ανά την Ελλάδα, όπως και αυτόν της Λάμιας, στην Ήπειρο και τους εν γένει Αρβανίτες.

Και ιδιωτικές συνήθειες, καλλωπισμού, συναντούμε απαράλλαχτες. «Καρηκομώοντες» Έλληνες της Αρχαιότητας και του '21, όπως και «οπισθοκομώοντες» Αιτωλούς Ηπειρώτες, και κλεφταρματωλούς Αρβανίτες (βλ. Κολοκοτρώνης, Μπότσαρης) του '21.

Ακόμη και συνήθειες γυναικείες, όπως το ξάνθισμα των μαλλιών με βαφές και τα καλλυντικά προσώπου αναφέρονται (ψιμύθιο και φύκος -

ΑΡΧΑΙΟΙ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ (φωτ. Nelly's, από το βιβλίο του γερμανού Εθνικοσοσιαλιστή CURT ROSNER «Η ΑΙΩΝΙΑ ΕΛΛΑΣ» εκδόσεις «ΑΕΤΟΣ», ΑΘΗΝΑ 1944). Πασιφανής είναι η ομοιότητα μεταξύ του γέρου από το Λιανοκλάδι και του αγάλματος του Διός. Αυτός εις διάψευση ορισμένων που υποστηρίζουν ότι οι νεοέλληνες ουδεμία σχέση έχουν με τους αρχαίους.

φκιασίδι).

Ακόμη και η μαγειρική έμεινε σταθερή. (Αυτό για όσους πιστεύουν ότι η ντόπια «κουζίνα» είναι τουρκική).

Στο Συμπόσιο του Πλούταρχου, στον Γοργία του Πλάτωνος και στον Αριστοφάνη, αναφέρονται πάμπολλες τροφές κοινές στους σημερινούς Έλληνες, όπως: αλλαντικά (άλλαντες χορδαί), σκοροδάλμη (σκορδαλιά), το θρίον (ομελέττα), ο σησαμούς, τα αρτοκρέατα (κρεατόπιτες), οι σησαμίδες (τουρκιστί «σουσάμ χαλβά), τηγανίται ή τήγανα και άλλα πολλά.

Αρχαιότατη ήταν και η συνήθεια της σύγκρουσης των ποτηριών στην οινοποσία.

Τέλος, μέχρι σήμερα παραμένουν κυρίως στην ύπαιθρο τα έθιμα της Ταφής του Νεκρού.

Στόλιζαν τον νεκρό και στο στόμα του έθεταν τον οβολό «μισθόν τῷ πορθμῷ» όπως και σήμερα στην Ήπειρο φροντίζουν για το ίδιο. Υπήρχαν οι μοιρολογίστρες που τραγουδούσαν τον νεκρό, καθώς και η συνήθεια να συναθροίζονται και γυναίκες άλλων οικογενειών και να θρηνούν κι αυτές. Τα μνημόσυνα «εννιάμερα» «40 ημερών» και «ετήσια» είναι απαράλλαχτες συνήθειες μέχρι σήμερα.

Τελειώνοντας το θέμα της διατήρησης της Ελληνικότητας, υπό το φως των ανωτέρω, παραθέτω και τις απόψεις δύο ξένων γλωσσολόγων και ενός φιλοσόφου.

Ο Γερμανός Steinthal: «Η νέα Ελληνική Γλώσσα είναι από τα πιο θαυμαστά φαινόμενα στην ιστορία των γλωσσών. Όχι μόνο προς τις ρομανικές γλώσσες που προήλθαν από τη Λατινική, δεν επιτρέπεται να τις συγκρίνουμε, αλλά ούτε προς τη Νέα Γερμανική, διότι η σχέση της Νέας προς την Αρχαία Ελληνική διαφέρει από τη σχέση της Νέας Γερμανικής προς την παλιότερη. Δεν μπορεί κανείς ν' αρνηθεί ότι η Νέα Ελληνική συνδέεται με την αρχαία πολύ στενότερα απ' όσο η Γερμανική προς τη Γερμανική του Καρλομάγνου».

Κι ο Άγγλος Browning (1969): «Παρ' όλο που το μορφολογικό σύστημα ανακατατάχτηκε πολλές φορές η γλωσσική συνοχή παρέμεινε σταθερή, ώστε τα ελληνικά να διατηρούν, ακόμη και σήμερα, ένα αρχαϊκό ινδοευρωπαϊκό χαρακτήρα (όπως τα λατινικά και τα ρωσσικά) και δεν χαρακτηρίζονται από ένα σύγχρονο αναλυτικό τύπο, όπως τ' Αγγλικά και τα Περσικά. Έτσι για τον Νεότερο Έλληνα, οι παλαιότερες μορφές της γλώσσας είναι λίγο - πολύ κατανοητές, ενώ για το σύγχρονο Άγγλο, τα παλιά ίσως και τα μεσαιωνικά Αγγλικά δεν είναι κατανοητά».

Στο σημείο αυτό διευκρινίζεται ότι ενώ η Ελληνική έμεινε αδιάσπαστη, διατηρώντας διαλεκτικές μόνο διαφορές κατά τόπους, άλλες γλώσσες, όπως η Λατινική τον 8ο μ.Χ. αιώνα, διασπάστηκε στις λεγόμενες ρομανικές. Δημώδης Λατινική, Ιταλικά, Γαλλικά, Ισπανικά, Πορτογαλλικά, Ρουμανικά, Προβηγκικά, Καταλανικά, Παιτορουμανικά και άξιον προσοχής Αρωμουνικά (ή Κουτσοβλάχικα). Το τελευταίο απλά πιστοποιεί την έλλειψη σχέσης των Ελληνοβλάχων με Ρουμάνους κ.λπ., αφού η γλώσσα τους είναι ξεχωριστή διάλεκτος. (Είναι σαφές ότι οι Βλάχοι είναι εκλατινισμένοι Έλληνες και τίποτε περισσότερο).

Ο μεγάλος Φρειδερίκος Νίτσε γράφει στη «Θέληση της Δυνάμεως»: «Από μέρα σε μέρα γινόμαστε περισσότερο Έλληνες, πρώτα στις αντιλήψεις και τις αξιολογήσεις μας, σαν να είμαστε ελληνίζοντα φαντάσματα. Αλλά ας ελπίζουμε ότι κάποτε θα γίνουμε φυσιολογικά Έλληνες. Είναι αυτό και πάντοτε θα είναι αυτό που περιμένω από τον Γερμανισμό».

Στην τρισχιλιετή και πλέον ιστορία μας, η συνέχεια του Αίματος πιστοποιεί τις κρυμμένες δυνάμεις του σημερινού Ελληνισμού. Η διατήρηση του αίματός μας στα χρόνια της Τουρκικής Σκλαβιάς, και η αποτίναξη του Τουρκικού Ζυγού, έθεσαν τα θεμέλια του Νεοελληνισμού.

Δυστυχώς στις μέρες μας, υπό την κατοχή ανώτερων εχθρών, του καπιταλισμού και του μεταπολεμικού κατεστημένου, η Ελληνική Φυλή κινδυνεύει βιολογικά για δύο λόγους:

α) Υπογεννητικότητα, που διαρκώς αυξάνει.

β) Επιμειξία, λόγω του αυξανόμενου αποικισμού αλλοφύλων (νεγροειδών, μογγολοειδών), την ώρα μάλιστα που οι αλλόφυλοι συντοπίτες μας γύφτοι έφτασαν τις 500.000 και οι Τούρκοι της Θράκης τις 200.000. Εμείς ορκισμένοι υπερασπιστές της Φυλής μας, δεν πρόκειται να την αφήσουμε να πεθάνει και δίνουμε τον αγώνα, πιστεύοντας ότι θα κερδίσουμε τις καρδιές των συμπατριωτών μας, αυτών τουλάχιστον που θ' ακούσουν μέσα τους τη Φωνή του Αίματος.

Φίλιππος Τζίμας

Βιβλιογραφία

Γεωργίου Μπαμπινιώτη: Συνοπτική ιστορία της Ελληνικής Γλώσσας.

Π. Καρολίδη «Πρόλογος στην Ιστορία του Κων/νου Παπαρρηγόπουλου».

Κ. Παπαρρηγόπουλου: «Ιστορία του Ελληνικού Έθνους».

Φαλλμεράυερ: «Περί της Καταγωγής των σημερινών Ελλήνων».

Λευκία Αναστάσιου: «Ανατροπή των δοξασάτνων γραψάντων κοινωνησάντων, ότι ουδείς των νυν την Ελλάδα οικούντων απόγονος των Αρ-

χαίων Ελλήνων εστί».

Καρόλου Χοπφ: «Οι Σλάβοι εν Ελλάδι».

Αριστείδου Κόλλια: «Οι Αρβανίτες και η καταγωγή των Ελλήνων».

Θεοδόσιου Βενιζέλου: «Περί του Ιδιωτικού βίου των Αρχαίων Ελλήνων».

«Χρυσή Αυγή»: Τεύχη 6, 7, 8, πρώτου κύκλου.

Μπίρη: «Οι Αρβανίτες, Δωριείς του Νέου Ελληνισμού».

Λίβα: «Η Αιγηίς, κοιτίς των Αρίων και του Ελληνισμού».

ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ

Ένα από τα πλέον συνήθη επιχειρήματα που χρησιμοποιούν κατά του Εθνικοσοσιαλισμού οι αντίπαλοί του, είναι ότι ως ιδεολογικό κίνημα δεν συγκίνησε τους πνευματικούς δημιουργούς της Ευρώπης, οι οποίοι στάθηκαν ενάντιοι και τον πολέμησαν. Το επιχείρημα αυτό χρησιμοποιούν κατά κόρον τόσο οι αστοί - δημοκράτες όσο και οι μαρξιστές μπολσεβίκοι επικριτές της ιδεολογίας μας. Όμως όπως σε όλα τα πεδία της κριτικής τους, έτσι και σ' αυτό οι αντίπαλοί μας συσκοτίζουν και διαστρέφουν συστηματικά την αλήθεια. Βεβαίως κατ' αρχήν θα μπορούσαμε να αμφισβητήσουμε ως νόθα και ευτελή τα κριτήρια με τα οποία κατατάσσουν μεταξύ των μεγάλων δημιουργών ας πούμε τον Μπ. Μπρεχτ, τον Τ. Μαν ή τον Πικάσσο ενώ αγνοούν τον Βιλ Φέσπερ, τον Έρβιν Γκουίντο Κολμπενχάγιερ ή τον Άντολφ Τσήγκλερ. Και αντίστοιχα να καταγγείλουμε τα αισθητικά κριτήρια σύμφωνα με τα οποία αποθεώνεται ένα αισθητικό σκουπίδι όπως η «Γκουέρνικα», ενώ το αριστούργημα «Μάνα και Γη» του Τσήγκλερ φυλάσσεται στα σκοτεινά υπόγεια κάποιου μουσείου και απαγορεύεται να εκτεθεί ως «δείγμα ναζιστικής τέχνης». Ωστόσο, στο παρόν άρθρο, δεν θα αναφερθούμε στις εκατοντάδες Εθνικοσοσιαλιστών καλλιτεχνών και πνευματικών δημιουργών, που το έργο τους έχει αποκρυβεί συστηματικά από το πλατύ κοινό της Ευρώπης, αλλά μόνο στους επώνυμους εκείνους δημιουργούς των οποίων η πνευματική και καλλιτεχνική εμβέλεια υπερέβη το τείχος της σιωπής που όρθωσαν γύρω τους οι εχθροί μας, ώστε σήμερα να είναι παγκόσμια αναγνωρισμένοι και καταξιωμένοι. Και θα αποδείξουμε ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός όχι μόνο έχει να επιδείξει κορυφαίους πνευματικούς δημιουργούς αλλά και πως κατά τη διάρκεια του μεσοπολέμου, όταν μεσουρανούσαν οι μεγάλοι Εθνικοσοσιαλιστές εργάτες του Πνεύματος και της Τέχνης ήταν πολλοί περισσότεροι από όσοι συνολικά οι αστοί - φιλελεύθεροι, μαρξιστές, μπολσεβίκοι και εβραίοι ομόλογοί τους.

Η αστική και μαρξιστική προπαγάνδα προκειμένου να συσκοτίσει την αλήθεια χρησιμοποιούσε την εξής ομολογουμένως αποτελεσματική μέθοδο: Τους Εθνικοσοσιαλιστές διανοούμενους και καλλιτέχνες των οποίων η δραστηριότητα εγκυμονούσε κινδύνους για το μέλλον της κυρίαρχης ιδεολογίας, τους δολοφόνησε αποσιωπώντας το έργο τους (Α. Ρόζενμπεργκ, Ρ. Μπραζιγιάκ).

Εκείνους, που το έργο τους ήταν πολύ μεγάλο για να αγνοηθεί ή να αποσιωπηθεί φρόντισε να τους παρουσιάσει στην κοινή γνώμη αποκρύπτοντας επιμελώς την ιδεολογική τους ταυτότητα (Μ. Χάιντεγκερ, Β. Χάιζενμπεργκ).

Τέλος, εκείνους που είχαν την τόλμη μέχρι το τέλος της ζωής τους να διακηρύσσουν στεντόρια με παρρησία τις πεποιθήσεις τους και ταυτόχρονα ήσαν ήδη παγκόσμια καταξιωμένοι πνευματικοί δημιουργοί, τους βάφτισε τρελλούς! Έζρα Πάουντ, Κνουτ Χάμσουν).

Θα διεξέλθουμε την αναδρομή μας κάνοντας αναφορά ανά ευρωπαϊκή πατρίδα.

Ξεκινώντας από τη Γερμανία θα πρέπει να είμαστε εξαιρετικά επιλεκτικοί γιατί εκεί ούτως ή άλλως όλη η πνευματική ζωή αποπνέει Εθνικοσοσιαλισμό, ώστε για λεπτομερής αναφορά να χρειάζεται ολόκληρο βιβλίο. Άλλωστε μέσα σε πολλά εκατοντάδες ονόματα, ζήτημα είναι αν θα βρούμε λίγες δεκάδες επώνυμους επιστήμονες.

Οι δύο σπουδαιότεροι πρόδρομοι του Εθνικοσοσιαλισμού, που με το έργο τους και την παρουσία τους επηρρέασαν καταλυτικά το κίνημα, ήταν: ο κορυφαίος ποιητής Στέφαν Γκεόργκε και ο φιλόσοφος της ιστορίας Όσβαλντ Σπέγκλερ συγγραφέας του περιώνυμου έργου «Η παρακμή της Δύσης». Ο φιλόσοφος Έρνστ Γιούνγκερ γνωστός και από την αλληλογραφία του με τον Γάλλο υπαρξιστή Αλμπέρ Καμύ. Οι δύο σημαντικοί λογοτέχνες και συγγραφείς των αρχών του 20ου Αιώνος Άντολφ Μπάρτελς και γκότφριντ Μπον. Ο κορυφαίος πολιτειολόγος Καρλ Σμίτ. Ο επιφανέστερος Γερμανός ζωγράφος του αιώνα μας Άντολφ Τσήγκλερ ο οποίος κατείχε υψηλά αξιώματα στο Γ' Ράιχ και του οποίου τα έργα είναι ακόμη και σήμερα απηγορευμένα. Οι παγκοσμίως θεωρούμενοι ως κορυφαίοι γλύπτες Άρνο Μπρέκερ και Γιόζεφ Τόρακ. Ο λαμπρός αρχιτέκτονας, δημιουργός της Νέας Αρχιτεκτονικής και υπουργός του Γ' Ράιχ Άλμπρεχτ Σπέερ. Ο Ανθρωπολόγος και φυλετιστής Χανς Γκύντερ, ο Συνθέτης των «Κάρμινα Μπουράνα» Καρλ Ορφ, ο Ρίχαρτ Στράους, πρόεδρος του Μουσικού Επιμελητηρίου, ο κορυφαίος διευθυντής ορχήστρας Β. Φουρτβαίνγκλερ και οι μαθητές του Χ. Φον Κάραγιαν και Κ. Μπαίμ, ο σκηνοθέτης Φριτς Λαγκ που αργότερα προτάσσοντας την φιλοδοξία του από την ιδεολογία του μετανάστευσε στην Αμερική και βέβαια η περίφημη σκηνοθέτις Λένι Ρί-

φενσταλ.

Πολύ πρόσφατα δημιουργήθηκε σάλος από την αποκάλυψη (αποκάλυψη για το ευρύ κοινό και όχι για τους ειδικούς που το εγνώριζαν ανέκαθεν) ότι ο κορυφαίος φιλόσοφος του αιώνος, Μάρτιν Χαϊντεγκερ ήταν Εθνικοσοσιαλιστής.

Τέλος, στο χώρο της Φυσικής επιστήμης εκτός από τον Μαξ Πλανκ, που στάθηκε ευνοϊκά προς τον Εθνικοσοσιαλισμό, τόσο ο πατέ-

Ρομπέρ Μπραζιγιάκ: Μορφή και Μάρτυρας του Ευρωπαϊκού Εθνικοσοσιαλισμού.

ρας της μηχανικής των μητρών και εισηγητής της σταθεράς δράσεως Βέρνερ Χαΐζενμπεργκ (βραβείο Νόμπελ Φυσικής 1932) όσο και ο Όττο Χαν, ο φυσικός που διέσπασε πρώτος το άτομο, υπήρξαν Εθνικοσοσιαλιστές.

Στους ανωτέρω εθνικοσοσιαλιστές δημιουργούς δεν συμπεριελήφθησαν οι στρατευμένοι αγωνιστές της ιδεολογίας μας, όπως ο ποιητής Ντήτριχ Έκαρτ, ο θεμελιωτής της Γεωπολιτικής επιστήμης Καρλ Χαουσχόφερ, ο φιλόσοφος της Ιστορίας Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ, ο θεωρητικός της Γης και του Αίματος Βάλτερ Νταρρέ, ο κοσμολόγος Χέρμπιγκερ και άλλοι.

Στην Ιταλία το κλίμα είναι ανάλογο. Ο φασισμός, ως ένα βαθμό ιταλική παραλλαγή του εθνικοσοσιαλισμού, έχει να επιδείξει πνευματικούς δημιουργούς μεγάλου διαμετρήματος και παγκόσμιας εμβελείας.

Στους προδρόμους και θεμελιωτές του φασισμού πρέπει να αναφέρουμε κατ' αρχήν τον περίφημο κοινωνιολόγο - οικονομολόγο Βιλφρέντο Παρέττο που με την περί αξίας θεωρία του έθεσε τα θεμέλια της εθνικοσοσιαλιστικής κοινωνιολογίας. Συνιδρυτής του φασιστικού κινήματος μαζί με τον Μουσσολίνι είναι ο μεγαλύτερος σύγχρονος ποιητής της Ιταλίας. Γκαμπεριέλλε Ντ' Ανούτσιο. Ο ηγέτης του Φουτουρισμού ποιητής Φίλιππο Μαρινέττι αναδεικνύεται σε μεγάλη μορφή του φασισμού. Δίπλα του ο άλλος μεγάλος Ιταλός ποιητής Γκιουζέπε Ουγκαρέτι. Από τους συνιδρυτές των FASCIO ο αρχιμουσικός Αρτούρο Τοσκανίνι. Στον χώρο της διανόησης και της φιλοσοφίας η Ιταλία έχει να επιδείξει δύο μεγάλα πνεύματα: τον Τζιοβάνι Τζεντίλε και τον Μπενεντέτο Κρότσε. Ο πρώτος ανέλαβε το φασιστικό υπουργείο Παιδείας και ξεκίνησε τη λαμπρή του εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και δολοφονήθηκε το '44 από τους Μπολσεβίκους. Ο δεύτερος στήριξε τον φασισμό στα πρώτα του βήματα και εν συνεχεία παρά την κριτική του στάση συνέχισε να αποδέχετα το Φασιστικό κράτος. Ένας άλλος διανοούμενος ο κ. Μαλαπάρτε δίνει το στίγμα του πλέον ακριαίου και δυναμικού φασισμού.

Μέλος του φασιστικού κόμματος και υμνητής του φασισμού ο κορυφαίος Ιταλός θεατρικός συγγραφέας Λουίτζι Πιραντέλλο. Δίπλα του ο διακεκριμένος νομικός, κοινωνιολόγος και λογοτέχνης Καρλαλμπέρτο Γκριλεντζόνι. Γερουσιαστής του φασιστικού κόμματος ο κορυφαίος Ιταλός συνθέτης του αιώνα Τζιάκομο Πουτσίνι. Μαζί του ο κορυφαίος πιανίστας και ενορχηστρωτής της εποχής Οττορίνο Ρεσπίγκι. Από τον χώρο των φυσικών επιστημών πρέπει να αναφέρουμε τον φασίστα γερουσιαστή Γουλιέλμο Μαρκόνι, εφευρέτη του Ασυρμάτου, πρόεδρο της ιταλικής ακαδημίας των επιστημών, καθώς και τον επιφανέστερο Ιταλό φυσικό του αιώνα Ενρίκο Φέρμι. Τελευταίο αφήσαμε τον μεγάλο φιλόσοφο και μεταφυσικό στοχαστή Ιούλιο Έβολα, του οποίου η συμβολή στη γέννηση και την ανάπτυξη του φασισμού και του εθνικοσοσιαλισμού ήταν θεμελιακή. Ο Ιούλιος Έβολα υπήρξε διδάσκαλος των σχολών των ΕΣ-ΕΣ και η προσωπικότητά του εδέσποσε στην εθνικοσοσιαλιστική Ευρώπη.

Όπως γίνεται λοιπόν φανερό, ότι καλύτερο έχει να επιδείξει η πνευματική Ιταλία στον αιώνα μας εκτράφηκε και καρποφόρησε μέσα στους κόλπους του φασισμού.

Και η τρίτη μεγάλη ευρωπαϊκή πατρίδα, η Γαλλία, παρά το αντίπαλο καθεστώς της Αστικής Δημοκρατίας που κατείχε την εξουσία, έχει να επιδείξει μεγάλες μορφές του πνεύματος που συντάχτηκαν και συστρατεύτηκαν με τον εθνικοσοσιαλισμό στη μάχη για την Ευρωπαϊκή Αναγέννηση. Κυρίαρχες μορφές του Γαλλικού Εθνικοσοσιαλισμού ο Ρομπέρ Μπραζιγιάκ και ο Λυσιέν Ρεμπατέ. Ο πρώτος μάλι-

στα, κορυφαίος θεατρικός κριτικός και λογοτέχνης δολοφονήθηκε ως συνεργάτης των Γερμανών παρά την κατακραυγή όλων των Γάλλων διανοουμένων φίλων και εχθρών. Ο μεγαλύτερος ποιητής της μεσοπολεμικής περιόδου Ανρύ ντε Μοντερλάν είναι μαχόμενος εθνικοσοσιαλιστής. Τρεις από τους μεγαλύτερους λογοτέχνες και συγγραφείς της Γαλλίας υπερασπίζονται με θέρμη τον εθνικοσοσιαλισμό. Είναι οι Λ.Φ. Σελίν, Α. ντε Σατωμπριάν και ο τραγικός Π. ντριέ Λα Ροσσέλ που αυτοκτονεί το 1945 με την κατάρρευση της μαχόμενης Ευρώπης. Το έργο τους αργεί πολύ να πάρει τη θέση που του αξίζει. Ακόμη και σήμερα οι κριτικοί και παρουσιαστές τους φροντίζουν να αποκρύπτουν επιμελώς την πολιτική τους ταυτότητα. Οι τρεις σημαντικότεροι θεατρικοί συγγραφείς της Γαλλίας, που σιώπησαν μετά την ήττα, διάκεινται ευνοϊκά προς τον εθνικοσοσιαλισμό. Είναι οι Ζ. Ανούιγι. Ζ. Ζιρωντού και ο εμιγκρέ Ε. Ιονέσκο. Τέλος, ο αναθεωρητικός ιστορικός Μωρίς Μπαρντές, υπερασπίζεται την τιμή του εθνικοσοσιαλισμού μετά την ήττα.

Περνώντας στην Ισπανία διακρίνουμε ανάμεσα στους συνταχθέντες με τον ισπανικό φασισμό τον Φιλόσοφο Μιγκέλ Ουναμούνο και τον ποιητή Αντώνιο Ματσάδο.

Στη Μ. Βρετανία ο κορυφαίος ποιητής Τ.Σ. Έλλιοτ είναι γνωστός για τις αντισημιτικές και φιλοεθνικοσοσιαλιστικές απόψεις του. Ο επιφανέστερος Ιρλανδός ποιητής Φ.Μ. Γέητς δεν κρύβει τη συμπάθεια και τον θαυμασμό του για τον εθνικοσοσιαλισμό. Ο μεγαλύτερος Ρουμάνος θεατρικός συγγραφέας Παναΐτ Ιστράτι είναι εθνικοσοσιαλιστής. Οι αντίστοιχες θέσεις του περίφημου Ελβετού ψυχολόγου Καρλ Γιούγκ είναι γνωστές. ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΩΡΟ ΞΕΧΩΡΙΖΟΥΝ ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ Άριστος Καμπάνης και Μ. Καραγάτσης και οι καθηγητές της κοινωνιολογίας και της πολιτειολογίας Βεζανής και Στεφανίδης. Φίλος προς τον εθνικοσοσιαλισμό είναι και ο Μανόλης Καλομοίρης, ενώ όλο το έργο του Νίκου Καζαντζάκη αποπνέει μια ανάλογη ατμόσφαιρα χωρίς έστω ο ίδιος να λάβει ποτέ αντίστοιχη πολιτική θέση.

Ολόκληρη η ινδική πνευματική ελίτ με επικεφαλής τη Σάβιτρι Ντέβι συντάσσεται με τον εθνικοσοσιαλισμό. Οι εσωτερικές στοχαστές Ρενέ Γκενόν και Γκουρτζίεφ είναι αφανείς διδάσκαλοί του. Ο κορυφαίος Ιάπωνας φιλόσοφος του Ζεν, Σουζούκι διδάσκει στις σχολές των ΕΣ-ΕΣ.

Δεκάδες άλλοι διανοούμενοι και καλλιτέχνες απ' όλες τις υπόλοιπες χώρες της Ευρώπης, Σουηδία, Δανία, Ολλανδία, Ουγγαρία κ.ά. αγωνίστηκαν μέσα από τις τάξεις του εθνικοσοσιαλισμού, αποδεικνύοντας έτσι πως αυτός υπήρξε ένα τεράστιο πανευρωπαϊκό κίνημα που συνεπήρε όλες τις ζωντανές ψυχές της

Σε ομιλία του Γκαίμπελς στην πρώτη σειρά των ακροατών οι Γερμανοί μουσικοί ΡΙΧΑΡΝΤ ΣΤΡΑΟΥΣ και ΦΟΥΡΤΒΕΝΓΚΛΕΡ.

Ο μεγαλύτερος Ιταλός ποιητής του 20ου Αιώνα ο Γκαμπριέλ Ντ' Ανούτσιο υπήρξε αδιαμφισβήτητα φασίστας.

πνευματικής και καλλιτεχνικής ζωής της Ηπείρου μας.

Ως ένδειξη ύψιστης τιμής, αφήσαμε τελευταία στον μακρύ κατάλογο που παραθέσαμε, τα ονόματα δύο γιγάντων της παγκόσμιας σκέψης, τις δύο μεγαλύτερες ίσως μορφές των γραμμάτων και της τέχνης που έχει να επιδείξει ο αιώνα μας. Τον Αμερικανό ποιητή Έζρα Πάουντ και τον Νορβηγό συγγραφέα Κνουτ Χάμσουν. Σ' αυτές τις προσωπικότητες παγκόσμιου βεληνεκούς απονέμουμε ιδιαίτερη τιμή όχι μόνο διότι υπήρξαν οι κορυφαίοι εθνικοσοσιαλιστές διανοούμενοι, αλλά γιατί δεν υπέστειλαν ποτέ μέχρι τον θάνατό τους τη σημαία της πίστεως τους και πίστεως μας, ακολουθώντας την τιμή και την πεποίθησή τους και μετά την ήττα, μέχρι την ύστατή τους πνοή.

Για την πίστη τους αυτή, υπέστησαν τα πάνδεινα από τους δημοκράτες υποτακτικούς του κυρίαρχου Συστήματος. Κλείστηκαν σε κλουβιά, λοιδωρήθηκαν, κλείστηκαν σε ψυχιατρεία και διασύρθηκαν. Όμως δεν ελύγισαν ποτέ.

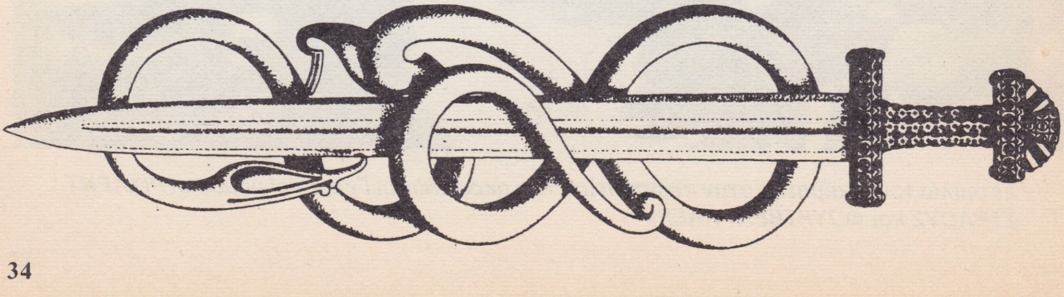
Ο Έζρα Πάουντ, ο κορυφαίος ποιητής του αιώνα και ο Κνουτ Χάμσουν, ο κορυφαίος λογοτέχνης του αιώνα, δεν έπαψαν ποτέ να διακηρύσσουν τις εθνικοσοσιαλιστικές τους ιδέες και να εκτοξεύουν το μίσος τους για την εκφυλισμένη δημοκρατία, τον καπιταλισμό και τον μπολσεβικισμό και τους εβραίους πάτρωνές τους. Από τα περίφημα «Κάντος» του Έζρα Πάουντ τα υπ' αριθμ. 72 και 73 που απευθύνονται στους φασίστες φίλους του ποιητή είναι απηγορευμένα και δεν έχουν δη το φως της δημοσιότητας.

Ο Κνουτ Χάμσουν έχει το σθένος στις 7 Μαΐου 1945 να νεκρολογήσει τον Α. Χίτλερ τελειώνοντας με αυτά τα λόγια:

«Εμείς οι πιστοί σύντροφοί του, σκύβουμε σεμνά το κεφάλι μπρος στη σορό Του».

Στη μνήμη του Έζρα Πάουντ, του Κνουτ Χάμσουν και όλων των μεγάλων εκπροσώπων του Αρίου Πνεύματος και της Ευρωπαϊκής Πολιτιστικής Δημιουργίας, που αγωνίστηκαν μέσα από τις τάξεις του εθνικοσοσιαλισμού για την Ευρωπαϊκή Αναγέννηση είναι αφιερωμένο αυτό το άρθρο.

Η Αρχαία Ψυχή ζει μέσα μας Αθέλητα κρυμένη

Εθνικοσοσιαλιστική τέχνη: Νυρεμβέργη το μνημείο των πεσόντων της 9ης Νοεμβρίου. Εμφανής είναι στο μνημείο αυτό η Ελληνική Κλασσική επιρροή. Το μνημείο αυτό όπως και πολλά άλλα κατεστράφη μετά το τέλος του πολέμου από τους συμμάχους.

"ΤΙΜΗ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΙΣ"

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η είδηση του μήνα ήταν ασφαλώς η σημαντική άνοδος της δυνάμεως των πατριωτών στη Δυτ. Γερμανία, άνοδος που συνοδεύτηκε από τις κραυγές του Τύπου του συστήματος περί «επιστροφής των Ναζί» κ.τ.λ. Στο προηγούμενο τεύχος είχαμε δημοσιεύσει ένα σημείωμα για τον Schönhuber και το κόμμα του· πιστεύουμε όμως πως επιβάλλεται να εξετάσουμε κα-

Παρ' όλες τις διώξεις οι Γερμανοί επιμένουν.

λύτερα ολόκληρη την πατριωτική σκηνή της Δ. Γερμανίας. Και μόνο το γεγονός ότι κάτω από το καθεστώς της χώρας αυτής, ίσως το πιο αντιπατριωτικό καθεστώς της ιστορίας, εξακολουθούν να υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν ακόμα στο έθνος τους είναι αξιοπρόσεκτο. Πόσο μάλλον όταν η φωνή των ανθρώπων αυτών βρίσκει ολοένα αυξανόμενη απήχηση.

Επίσης, αναδημοσιεύουμε ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον άρθρο για το AIDS από την αμερικανική εφημερίδα Truth at last (πρώην Thunderbolt) το οποίο δείχνει τις τρομακτικές διαστάσεις που έχει πάρει η επιδημία και παραθέτει συγκλονιστικά στοιχεία που αποκρύβονται επιμελώς από τους φιλελεύθερους «αρμόδιους», ίσως για να μην τους πουν ρατσιστές. Ας σημειωθεί ότι η πάντα καλά πληροφορημένη μηνιαία αυτή εφημερίδα, δεν διακινείται από τα πρακτορεία λόγω των ανυποχώρητων φυλετικών θέσεών της. Με διάδοση μόνο «χέρι με χέρι» έχει κατορθώσει παρ' όλα αυτά να επιτύχει κυκλοφορία της τάξεως των 200.000 αντιτύπων!

ΓΕΡΜΑΝΙΑ (ΔΥΤΙΚΗ).

● Ο Frauz Schönhuber και το κόμμα των Ρεπουμπλικάνων (REP) βρίσκεται συνέχεια στη δυτικογερμανική πολιτική επικαιρότητα. Αλλά και στη χώρα μας τηλεόραση και τύπος σχολίασαν ποικιλοτρόπως την άνοδο της απηχήσεως του πατριωτισμού και του φυλετισμού ανάμεσα στους Γερμανούς. Τα σχόλιά τους ήταν ως επί το πλείστον βλακώδη και έδειχναν αναμφίβολα τον φόβο τους για την ενδεχόμενη μελλοντική επικράτηση μιας νέας πολιτικής τάξεως πέρα από το σημερινό σύστημα.

Ποιος όμως είναι ο Schönhuber και τι είναι το REP; Ας δούμε μερικές πρόσφατες δηλώσεις του στον Τύπο της χώρας του:

«Επιθυμούμε η Γερμανία να παραμείνει γερμανική. Στη Γερμανία ανήκει επίσης η Σουδητία και η Πρωσσία».

«Για μας είναι πολύ σημαντικότερο το μέλλον ενός Βαυαρού ξυλουργού από τα προβλήματα ενός εργάτη φυτείας στη Νικαράγουα».

«Δεν είμαστε εχθρικοί απέναντι στους ξένους. Είμαστε φιλικοί απέναντι στους Γερμανούς».

«Δεν θέλουμε να γίνουμε κράτος ξένων εργατών. Οι άδειες εργασίας θα πρέπει να ισχύουν το πολύ για τρία χρόνια· μετά οι ξένοι εργάτες θα πρέπει να φεύγουν για την πατρίδα τους».

«Ο δειλός πεθαίνει πολλές φορές, ο γενναίος μόνο μια. Γι' αυτό κι εγώ θέλω να αγωνίζομαι όσο ζω».

«Η Βαυαρία είναι το σπίτι μου· η Γερμανία

η πατρίδα μου. Η Ευρώπη είναι η ένωση των πατρίδων».

«΄ενας εγκληματίας, όπως ο Lambsdorff (σημ.: πρόκειται για τον... Κοσκωτά της Γερμανίας) δεν θα γινόταν ποτέ αποδεκτός από εμάς».

«΄Οποιος προσπαθήσει να βλάψει με οποιοδήποτε τρόπο ένα μέλος του κόμματός μας θα πρέπει να γνωρίζει ότι δεν θα καθήσουμε με σταυρωμένα χέρια».

Θα μπορούσαμε λοιπόν να χαρακτηρίσουμε τον Schönhuber Εθνικοσοσιαλιστή; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό δεν είναι καθόλου εύκολη. Από τη μια μεριά έχουμε δηλώσεις του όπου απορρίπτει τον Εθνικοσοσιαλισμό και τάσσεται υπέρ της «Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας» και του σημερινού πολιτικού της συστήματος. Από την άλλη πρέπει να σκεφτούμε ότι αν δεν έκανε αυτές τις δηλώσεις δεν είχε καμμιά ελπίδα ούτε καν να τον αφήσουν να ιδρύσει το κόμμα του. Ας μην ξεχνάμε ότι η περιβόητη B.f.V. – Υπηρεσία Προστασίας του Πολιτεύματος – παρακολουθεί κάθε δραστηριότητα 25.000 πατριωτών της Δυτ. Γερμανίας, έχοντάς τους έτσι κάτω από ένα ασφυκτικό έλεγχο με τρόπο που θα ζήλευε ακόμη και η K.G.B. της δεκαετίας του '60.

Το ίδιο το REP βέβαια δεν είναι Εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα. Εντάσσεται και αυτό στα κόμματα εκείνα για τα οποία είχαμε αναφέρει στο προηγούμενο τεύχος ότι εκφράζουν τη διαμαρτυρία των λαών τους απέναντι στο εγκληματικό σημερινό καθεστώς της Ευρώπης. ΄Ομως η πολύ αξιόλογη παρουσία του στη γερμανική πολιτική σκηνή δείχνει ότι δεν χάθηκαν όλα, ότι η αφύπνιση μ π ο ρ ε ί να έλθει για τους λαούς της Ευρώπης και ότι με συνεχή αγώνα ο Εθνικοσοσιαλισμός μ π ο ρ ε ί να επικρατήσει.

● Τα συναισθήματα των φιλελευθέρων και σοσιαλιστών μεγαλοπαραγόντων για την άνοδο των πατριωτικών δυνάμεων στη Γερμανία εκφράζονται ανάγλυφα σε ένα άρθρο με τίτλο «Από την τεφροδόχο της ιστορίας» που δημοσιεύτηκε στο Stern της 9ης Φεβρουαρίου. Το παραθέτουμε εδώ αυτούσιο γιατί πραγματικά δείχνει πόσο πολύ φοβούνται οι δημοκράτες οποιαδήποτε αμφισβήτηση του μεταπολεμικού αίσχους.

«Το χτύπημα στο Βερολίνο έχει μεγάλες συνέπειες. Μια προεκλογικό εκστρατεία που κανείς δεν πήρε στα σοβαρά ρίχνει τώρα τη σκιά των επιπτώσεών της. Αλλά και όπου επιχειρήθηκε να γίνει κάποιας μορφής προεκλογικός αγώνας, αυτός ήταν ανόητος και απρόσωπος και απρόσωπος. Οι χριστιανοδημοκράτες επαναπαύθηκαν αφού ο δήμαρχος είναι δικός τους· είναι μάλιστα και τόσο συμπαθής που κάθε μαμά θα τον ήθελε για γαμπρούλη της. Οι σοσιαλιστές ήθελαν να δείξουν μόνο ότι ακόμα υπάρχουν. Οι πράσινοι, οι οποίοι ούτε ξέρουν, ούτε θέλουν να συζητούν αν είναι πράσινοι ή κόκκινοι, πανηγύριζαν έξαλλα κάθε φορά που η καταμέτρηση έδειχνε ότι έπαιρναν ακόμη 100 ψήφους.

»΄Ισως γι' αυτό στα μικροαστικά προάστια της πρώην γερμανικής πρωτεύουσας πολλοί απογοητευμένοι έψαχναν τον πραγματικό Γερμανό άνδρα και τον βρήκαν στο πρόσωπο του κυρίου Schönhuber, του παλιού υπαξιωματικού των δυνάμεων ασφαλείας, ο οποίος δεν διστάζει καθόλου να οργανώνει συναθροίσεις παλιών συντρόφων. Να ο μακάβριος χορός.

»Αλλά αρκετά με το Βερολίνο. Η πόλη αυτή είναι πάντα κάτω από τη δικαιοδοσία των συμμάχων και αυτό φροντίζουν να το υπενθυμίζουν πολύ συχνά όταν τα στρατεύματά τους παρελαύνουν στη λεωφόρο Kaiserdamm και πάντα χωρισμένη από ένα τείχος που σίγουρα δεν είναι μόνο τουριστικό αξιοθέατο. Το Βερολίνο θα μείνει έτσι για πολύ καιρό ακόμη, έστω και αν οι σχέσεις των δύο συνασπισμών εξομαλυνθούν ακόμη περισσότερο. Κι αυτό γιατί κανείς δεν τη θέλει αυτή την πόλη.

»΄Ισως όμως και για ολόκληρη τη Γερμανία η ειδυλλιακή εικόνα που θα θέλαμε να παρουσιάζει στο εξωτερικό έχει χαθεί όπως το χιόνι στον ήλιο. ΄Εχει γίνει πια ολοφάνερο ότι μια νέα πολιτική δύναμη, που αντιπροσωπεύει ότι πιο σκοτεινό έχει εμφανιστεί στον ορίζοντα. Η πομπώδης φρασεολογία της δείχνει ότι έχει ανασύρει από την τεφροδόχο της ιστορίας όλες τις παρωχημένες εθνικές και κοινωνικές αξίες. Πίσω από την απατηλή πρόσοψη ενός δήθεν δημοκρατικού πατριωτισμού συσπειρώνεται ολες οι δυνάμεις που θα ήθελαν την αλλαγή αυτής της δημοκρατίας, που αρνούνται στους Γερμανούς και στους ξένους συμπολίτες μας (σ.τ.μ.: sic!) το δικαίωμα να ζήσουν σε μια φιλελεύθερη, πλουραλιστική κοινωνία με κύριο χαρακτηριστικό της την ανεκτικότητα και την κοινωνική αλληλεγγύη.

»Δεν είναι παράξενο ότι αυτοί που επλήγησαν περισσότερο από την καινούργια αυτή κατάσταση ήταν οι χριστιανοδημοκράτες και αυτοί καλούνται να δώσουν πρώτη την απάντηση στην πρόκληση. Αλλά αντί για άμεσες ενέργειες (σ.τ.μ.: τι εννοεί ο αρθρογράφος;), αυτοί νομίζουν ότι μπορούν να παραμείνουν στην εξουσία για πάντα. Μα δεν βλέπουν την κατάσταση στις γραμμές τους; ΄Εχει ξεσπάσει

Φωτογραφία από μεγάλη συγκέντρωση των Γερμανών Πατριωτών.

πραγματικός πόλεμος και μάλιστα υπάρχουν ανάμεσά τους και αυτοί που ισχυρίζονται ότι το REP μπορεί να γίνει αποδεκτό από την κοινωνία μας. Και οι σοσιαλιστές νομίζουν ότι όλα τα προβλήματα, συμπεριλαμβανομένου και αυτού του ρατσισμού και του εθνικισμού, μπορούν να λυθούν απλώς εάν αναλάβουν αυτοί την εξουσία (σ.τ.μ.: για το stern ο εθνικισμός είναι πρόβλημα!).

»Αλλά δεν θα πρέπει να αφήσουμε τους Ρεπουμπλικάνους να συνεχίσουν τα ψέμματά τους· και πρώτο ψέμμα είναι το ίδιο το όνομά τους. Οι άνθρωποι αυτοί δεν έχουν καμμία σχέση με τη μεγάλη επανάσταση που ξέσπασε πριν από διακόσια χρόνια και με τα αξεπέραστα ιδανικά της: ελευθερία, ισότητα, αδελφότητα.

»Καμμία από αυτές τις τρεις έννοιες δεν φαίνεται στο πρόγραμμά τους. Πολλές φορές ένα ανακάτωμα από μισές αλήθειες και ολόκληρα ψέμματα κατάφερε να πείσει πολλούς να παρασυρθούν από αντιδημοκρατικό και αντικοινωνικό πάθος. Στ' αλήθεια οι χριστιανοδημοκράτες νομίζουν ότι είναι αποδεκτές η ανταρσία απέναντι στη φιλελεύθερη και δημοκρατική θέληση του λαού, η άρνηση της ευρωπαϊκής ενότητας (σ.τ.μ.: ο αρθρογράφος εννοεί βέβαια τη θέση του REP εναντίον της ΕΟΚ), και η καταπιεστική κοσμοθεωρητική τους στάση;

»Αυτοί οι λεγόμενοι Ρεπουμπλικάνοι δεν μας έχουν πει ποτέ πως συμβιβάζεται η δήθεν επιθυμία τους για ελευθερία με τις προτάσεις τους για περισσότερη αστυνόμευση, για κλείσιμο των συνόρων μας. Αλλά πώς να το πουν αφού επιθυμία τους είναι μια κοινωνία - στρατόπεδ;

»Το πιο αξιοπρόσεκτο πάντως απ' όλη την υπόθεση είναι η μαζική μετακίνηση ψηφοφόρων από τη χριστιανοδημοκρατία στις γραμμές του REP. Καθώς μάλιστα οι συντηρητικοί κλονίζονται από αλλεπάλληλες εσωτερικές κρίσεις μήπως θα πρέπει να περιμένουμε κι άλλη ενίσχυση του Schönhuber από τους πρώην ψηφοφόρους τους;

»Και ύστερα τι άλλο; Μια συμμαχία ίσως μεταξύ των χριστιανοδημοκρατών και του REP πιστεύοντας ότι θα μπορέσουν να τον ελέγξουν; Οι συντηρητικοί πίστευαν το ίδιο 60 χρόνια πριν για τον Αδόλφο Χίτλερ».

Το κείμενο αυτό δεν χρειάζεται, νομίζουμε, σχόλια. Μιλά από μόνο του. Όσο για την τελευταία κορώνα του περί Χίτλερ κ.τ.λ., ο αρθρογράφος μπορεί να είναι προς το παρόν ήσυχος· ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν αντιπροσωπεύεται ακόμη από κανένα πολιτικό σχηματισμό. Μπορεί όμως να είναι ήσυχος και για το μέλλον;

● Η δημοκρατία της Βόννης έλυσε με τον καλύτερο τρόπο το «πρόβλημα« της ενδεχομένης μεγάλης απηχήσεως του Michael Kyhnen στις δημοτικές εκλογές της πόλεως Laugeu (Βλ. και τεύχος αρ. 41): στις 12 Φεβρουαρίου τον συνέλαβε και τον οδήγησε στη φυλακή. Η

αιτία;

«Κατά την έρευνα στα γραφεία της κινήσεώς του ανευρέθηκαν όπλα».

Η.Π.Α.

Στην εφημερίδα Truth at Last, τεύχος 330, δημοσιεύθηκε το παρακάτω άρθρο:

«400.000 ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ AIDS ΘΑ ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΝ ΟΛΑ ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑΚΑ ΚΡΕΒΑΤΙΑ.

«Κρυμμένα στοιχεία και αριθμοί για το AIDS

«Ο γενικός αρχίατρος του στρατού των ΗΠΑ C. Everett Koop δήλωσε ότι δεν πιστεύει πως θα βρεθεί εμβόλιο ή θεραπεία για το AIDS μέσα στον αιώνα και ίσως δεν βρεθεί ποτέ. Τι σημαίνει αυτό; Όλοι όσοι μολυνθούν με τον ιό του AIDS θα πεθάνουν από την ασθένεια αυτή, εκτός βέβαια αν κάτι άλλο δεν τους σκοτώσει πρώτα! Σημαίνει επίσης ότι το AIDS συνεχίζει ανεξέλεγκτο την πορεία του και εκατομμύρια άνθρωποι που ανήκουν στις λεγόμενες ομάδες υψηλού κινδύνου θα έχουν ένα αργό και επώδυνο θάνατο σαν αποτέλεσμα των αφύσικων σεξουαλικών δραστηριοτήτών τους.

«Η κεντρική υπηρεσία υγείας του Σικάγου ανακοίνωσε ότι το 86,8% των ασθενών με AIDS είναι είτε ομοφυλόφιλοι ή αμφιφυλόφιλοι άνδρες και το 11,5% είναι τοξικομανείς. Μόνο το υπόλοιπο 1,7% των περιπτώσεων είναι ετεροφυλόφιλοι και το 1% αρρώστησε από τις μεταγγίσεις αίματος. Επομένως λιγώτεροι από 1% είναι οι υγιείς ετεροφυλόφιλοι που πάσχουν από AIDS.

«Πόσοι πολίτες των ΗΠΑ έχουν AIDS;

«Κανείς δεν γνωρίζει τον ακριβή αριθμό επειδή δεν έχουν γίνει αρκετές εξετάσεις. Το Κέντρο Ελέγχου Επιδημιών (Κ.Ε.Ε.) των ΗΠΑ ανακοίνωσε ότι μπορεί να υπάρχουν και 1,7 εκατομμύρια φορείς του AIDS. Η εταιρεία Raud πιστεύει ότι οι φορείς είναι σχεδόν 2 εκατομμύρια. Το Κ.Ε.Ε. υπολογίζει ότι μέχρι το τέλος του 1992 θα υπάρχουν 364.000 ασθενείς με AIDS. Η εταιρεία Raud ανεβάζει τον αριθμό σε 500.000. Αν υπάρξουν «μόνο» 400.000 περιπτώσεις το 1992 το κόστος περιθάλψεως γι' αυτόν τον χρΛνο θα ανέλθει σε 24 δισ. δολάρια. Ο προϋπολογισμός θα τιναχθεί στον αέρα!

«Η δικιά μας πρόταση είναι να ιδρυθούν ειδικά ιδρύματα για τους φορείς και τους ασθενείς του AIDS όπου θα αλληλοβοηθούνται στο σύντομο χρονικό διάστημα (10-18 μήνες) από την εκδήλωση της νόσου ως τον θάνατο.

«Το AIDS πλήττει περισσότερο νέγρους παρά Λευκούς

«Το Κ.Ε.Ε. ανακοίνωσε ότι ενώ οι νέγροι αποτελούν το 12% του πληθυσμού των ΗΠΑ και οι μιγάδες λατινοαμερικάνοι (Hispanics) το 8%, οι δυο αυτές φυλετικές ομάδες είναι υπεύθυνες για το 40% των φορέων του AIDS. Ακόμη, πολλοί φορείς του AIDS δεν ανακοινώνουν τη μόλυνση στις αρχές και οι περισσότεροι από αυτούς δεν είναι Λευκοί. Άρα είναι πολύ πιθανό περισσότεροι από τους μισούς φορείς του AIDS να μην είναι Λευκοί.

«Η Νέα Υόρκη στο χείλος της καταστροφής»

«Ο επιθεωρητής υγείας της Ν. Υόρκης Stepheu Joseph εκτιμά ότι αυτή τη στιγμή υπάρχουν 400.000 φορείς του AIDS στην πόλη. Άλλοι λένε ότι αυτή είναι μια πολύ χαμηλή εκτίμηση και πως ο πραγματικός αριθμός είναι κοντά στις 700.000! Ο Δρ. Joseph λέει ότι το 1991 η πόλη θα έχει 110.000 ασθενείς με AIDS και θα χρειάζεται γι' αυτούς 2.700 κλίνες εντατικής παρακολουθήσεως. Όμως η πόλη δεν έχει παρά 1.513 τέτοιες κλίνες! Υπάρχει λοιπόν διάχυτη η αντίληψη ότι κάποιου άλλου είδους περίθαλψη θα πρέπει να βρεθεί για τους ασθενείς με AIDS αφού έτσι και αλλιώς δεν υπάρχει θεραπεία. Τα κρεβάτια των νοσοκομείων θα πρέπει να παραχωρούνται σ' αυτούς που τα χρειάζονται.

«Σήμερα το 50% έως 60% των διακοσίων χιλιάδων ταξικομανών της Ν. Υόρκης είναι φορείς του AIDS. Σχεδόν κανείς τους δεν είναι Λευκός και πρόσφατες έρευνες δείχνουν ότι δεν εννοούν ν' αλλάξουν τις σεξουαλικές τους συνήθειες. Σήμερα το 36% των ασθενών με AIDS της Ν. Υόρκης είναι τοξικομανείς. Επίσης το 54% των θυμάτων δεν είναι Λευκοί. Το ίδιο συμβαίνει και στο 93% των περιπτώσεων παιδιών με AIDS.

«Βλέπουμε έτσι ότι τη στιγμή αυτή το AIDS περιορίζεται μόνο σε ορισμένες φυλές και σε ορισμένες πολιτείες των ΗΠΑ (κατά σειρά Ν. Υόρκης με 28% όλων των φορέων, Καλιφόρνια με 23%, Φλώριδα με 7%, Τέξας με 6% και Νιου Τζέρσεϋ με 6%). Όσοι ανήκου στη Λευκή Φυλή και δεν κατοικούν σε κάποια από τις προαναφερθείσες πολιτείες έχουν λιγότερες πιθανότητες να προσβληθούν και αν δεν είναι ούτε ομοφυλόφιλοι, ούτε ταξικομανείς η πιθανότητα είναι ελάχιστη, σχεδόν αμελητέα».

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

ΚΟΣΚΩΤΑΣ: Παράγωγο της δημοκρατίας και της Νέας Ελλάδας

— Φαίνεται πως, η νέα Ελλάδα, η Ελλάδα που στεγάζει τους ρέμπελους και τις μετριότητες πρέπει να διανύσει μακρύ δρόμο, για την εξυγίανσή της, και να υποστεί αρκετές και σκληρές δοκιμασίες για να εξαγνίσει το εκπορευμένο της σώμα.

Και ποιοι δεν το νέμονται! από τους εραστές του «συντόμου και μεγάλου» κέρδους κατοίκους της, μέχρι τους ξένους προστάτες της. Τι ισχύ όμως θα είχαν οι τελευταίοι εάν οι συνέλληνες (sic) δεν άνοιγαν τις κερκόπορτες κινούμενοι από ιδιοτέλεια; Πώς θα έφθανε ο Δημόσιος βίος της χώρας σ' αυτήν την κατάντια αν οι θιασώτες του δεν καταπατούσαν κάθε αρχή δικαίου, αν δεν είχαν θάψει προ «πολλών ζωών» κάθε ανθρωπισμό και δεν είχαν εξοβελίσει κάθε προαγωγική για το σύνολο αρετή;

Μίζες από προμήθειες ενόπλων δυνάμεων, λαδώματα, καπελώματα, τερατώδεις κλοπές σε βάρος του Δημοσίου, τότε και τώρα: μόνο που τώρα (1955-88) διαφοροποιείται η τάξις μεγέθους...

Από το 1890 και το Αγγλογαλλικό μπλοκ εφοδιασμού, από το 1919-22 μέχρι το 1935 και από το 1955 μέχρι το '88 η ίδια ιστορία. Επώνυμοι και φερέλπιδες πολιτικοί της Ν.Δ. κατηγορούν την διαφθορά του ΠΑΣΟΚ ενώ έχουν πρώτοι δώσει το παράδειγμα. Το ΠΑΣΟΚ υπεραμύνεται αυτού, λέγοντας πως οι πρώτοι είχαν φάει πιο... πολλά και ότι μόνον το ΠΑΣΟΚ οδηγεί στον δρόμο της... ανεξαρτησίας. Για λόγους περί Τύπου πρακτικής δεν αναφέρουμε ονόματα δραστών των ανωτέρω κομμάτων που είναι όμως γνωστά λίγο ως πολύ, και στην διάθεση οποιουδήποτε για... περαιτέρω πληροφορίες.

— Αντιπολιτευόμενο ημικουλτουριάρικο περιοδικό στηλιτεύει τη διαφθορά, και βγάζει στην φόρα στοιχεία... Από την άλλη πλευρά, σημαντικός αριθμός ανθρώπων της παρατάξεώς του έχει στελεχώσει δημόσιους φορείς μέχρι Διευθυντικού επιπέδου, με διαδικασίες κάθε άλλο παρά αξιοκρατικές ενώ άλλοι, πονηρότεροι κατά το μάλλον ή ήττον Αμερικανομαθημένοι, προσδοκούν «κάτι καλύτερο».

— Δεν έχουμε σκοπό να κατηγορήσουμε την παρούσα κυβέρνηση κατ' αποκλειστικότητα για τα όσα συμβαίνουν στον πολιτικοκοινωνικό χώρο της Ελλάδος. 'Αλλωστε κανένας μας δεν αντιπαρέρχεται το γεγονός ότι η κυβέρνηση αυτή αποτελεί φυσική, ψυχική και πνευματική συνέχεια της προηγουμένης μιας και (άσχετον μέσω ποιας σάπιας διαδικασίας) απέρρευσε από το ΙΔΙΟ ΣΩΜΑ.

Εάν αντίθετα δεχθούμε ότι «αυτή» με την «άλλη» κυβέρνηση ουδεμίαν σχέσιν έχουν ως προς τις αρχές τους, τότε πρέπει να δεχθούμε ότι και οι δυο αυτές, είναι προϊόντα λαού με οργανικές και ιστορικές «διαλλείψεις», ανισορροπία έμφυτη, και συνεπώς επικίνδυνου κατά κύριον λόγον διά τον εαυτόν του.

Μπορούμε επιγραμματικά να πούμε πως, το ΠΑΣΟΚ (κίνημα κάπου λαϊκίστικο, κάπου μπλαζεαστικό, κάπου αναρχοπαρακουλτουριάρικο – κίνημα της επίφασης και των ρέμπελων) και η Νέα Δημοκρατία (κόμμα καθαρά αστικό, και θεία κάλυψη των Χρυσών μετριοτήτων) εκφράζουν δυο διαφορετικές φάσεις ωριμότητας του Νεοελληνικού λαού εξελιγμένη της δεύτερης, στο ιστορικό της γίγνεσθαι.

Ο Κοσκωτισμός συνεπώς είναι ένα φαινόμενο καθολικό όσον αφορά το Ελληνικό πολιτικοκοινωνικό φάσμα και καλύπτει όλες τις ιεραρχικές βαθμίδες – πρόβλημα του συστήματος και των δομών του, η ιδιαιτερότητά του όμως οφείλεται αποκλειστικά στον γραικυλισμό και εμπορικοκρατία που χαρακτηρίζουν έντονα την νεοελληνική νοοτροπία: αυτή η νοοτροπία πάλι, δίδει γένεση σε τέτοιο σύστημα ικανό για να την εξυπηρετήση.

Οι δομές του δημοκρατικού συστήματος όχι μόνον επιτρέπουν την ανάπτυξη όλων των μορφών και γεύσεων Κοσκωτά αλλά κατά πρώτον επιδιώκουν την δημιουργία τέτοιων μοντέλλων για να επιταχύνουν την αφαίμαξη του κάθε λογής δυναμικού, το οποίο, στις σάπιες δομές αυτής της κοινωνίας και κάτω από ευνοϊκές περιστάσεις θα δρούσε ανατρεπτικά ευρισκόμενο κάτω από μια εμπνευσμένη και συνετή καθοδήγηση.

— Στην προκειμένη περίπτωση, το μοντέλλο Κοσκωτά συμπεριλάμβανε όλους τους μηχανισμούς που θα ήλεγχαν το πλήρες εύρος εκδηλώσεων και δυναμικού των μαζών: Το ποδόσφαιρο, που συγκινεί, συντονίζει και κατευθύνει σημαντικότατο ποσοστό του νεανικού πληθυσμού. Τον τύπο, ημερήσιο και εβδομαδιαίο όλων των αποχρώσεων και «επιπέδων σοβαρότητος» καθοδηγώντας σίγουρα τις μάζες προς το μέλλον. Τους ραδιοφωνικούς και μελλοντικά τηλεοπτικούς σταθμούς ώστε να κορεσθούν και οι υπόλοιπες...

αισθήσεις του ανθρώπου, και συνεπώς θύρες εισόδου πληροφοριών του ατόμου.

Το τραπεζικό σύστημα (ε, παλιά μας τέχνη).

Το μοντέλλο Κοσκωτά δηλαδή ενεφάνιζε ολοκλήρωση κατευθύνσεων με τον πλέον θρασύ τρόπο.

— Τέτοια είναι η δημοκρατική σαθρότητα.

— Τέτοια είναι η Εβραιοαμερικανική ξετσιπωσιά.

— Τέτοια είναι η νεοελληνική αβελτηρία.

Το πιθανώτερο μάλιστα είναι να δούμε από δω και μπρος τακτικά το μοντέλλο να επαναλαμβάνεται στις απανταχού μπανανίες μιας και το εν Ελλάδι πείραμα πέτυχε... Όπως πέτυχε το ανάλογο 21ης Απριλίου – Κύπρου '74 – Μεταπολιτεύσεως – ΠΑΣΟΚ προς εκείνο Περόν – Στρατηγών – Falkland '82 – Μεταπολιτεύσεως κ.λπ. στην Αργεντινή.

Ας είναι.

— Ο Κοσκωτάς έφυγε, το πρόβλημα παραμένει και θα διαιωνίζεται, εάν η Ελλάδα δεν αποτινάξει τον κακό της εαυτό, εάν ΔΕΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΘΗ ΚΑΙ ΔΕΝ ΔΟΥΛΕΨΗ ΣΟΒΑΡΑ.

Οι κάτοικοι της χώρας αυτής πρέπει να διώξουν μακρυά την νοοτροπία του αεριτζή, ρέμπελου, αδικοδαρμένου και καπάτσου, μελαγχολικού και γλετζέ, έξυπνου και θύματος. Πρέπει να καταλάβουν πως ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΕΞΑΡΤΩΝΤΑΙ.

Το κυριαρχούν σύστημα θέλει να διαιωνισθή. Γι' αυτό δεν πρόκειται να δώση στον Ελληνικό λαό τέτοιες ευκαιρίες.

Το έργο μας ως Εθνικοσοσιαλιστών γίνεται ιδιαίτερα δύσκολο κάτω από αυτές τις συνθήκες μιας και ο εχθρός, είναι η αδράνεια εκείνων που κρύβουν τον λανθάνοντα δυναμισμό για τη νέα πορεία και η από κάθε πλευρά συντηρούμενη αναλγησία και αβελτηρία: Στ' αλήθεια, γίνεται μισητός εκείνος που ζητά από τους ανθρώπους αυτούς να προβληματισθούν και να δουλέψουν για το ΚΑΘΑΡΟ ΜΕΛΛΟΝ.

Ωστόσο, δεν βιαζόμαστε. Γνωρίζουμε την σημασία των καιρών και περιμένουμε την ώρα, που ο Μολώχ της διαφθοράς θα φθάση στο ζενίθ του: Τότε, μπορούμε να βοηθήσουμε τον Λαό μας στην επάνοδό του στην κοιτίδα του και στην επανεύρεση των Αξιών του χτίζοντας έτσι τον υπέρλαμπρο φάρο του ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Πάλι οι Τούρκοι της Θράκης

Η διάλυση και η αδιαφορία που δείχνει το ελληνικό κράτρος για τα μειονοτικά προβλήματα που δημιουργούν οι αποθρασυμένοι πλέον Τούρκοι της Δυτικής Θράκης, έχει σαν αποτέλεσμα να οξύνεται η ήδη επικίνδυνη κατάσταση.

Πρόσφατα έγιναν πάλι επεισόδια μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων για την κυριότητα αμφισβητούμενων εκτάσεων. Οι εδώ μουσουλμάνοι ισχυρίζονται ότι είναι δικά τους, ο τούρκικος τόπος έγραψε ότι προσπαθούμε να τους τα αρπάξουμε και έγινε μάλιστα και διάβημα διαμαρτυρίας από εκπρόσωπο του υπουργείου των Εξωτερικών.

Οποιαδήποτε απόφαση παίρνει το ελληνικό κράτος και τους αφορά, προκαλεί οργανωμένες κινητοποιήσεις που καθοδηγούνται από τους πράκτορες της Άγκυρας.

Έτσι η δίκη του γιατρού Σαδίκ για διασπορά ψευδών ειδήσεων (δήθεν καταπίεση της μειονότητας) αναβλήθηκε ύστερα από πιέσεις 128 Τούρκων βουλευτών.

Ο ίδιος αργότερα εμφανίσθηκε στην τουρκική τηλεόραση και ευχαρίστησε τους συμπατριώτες του για την συμπαράστασή τους και μετά επέστρεψε στο χωριό του στη Θράκη όπου τον υποδέχθηκαν σαν ήρωα.

Έχουμε έτσι το παράδοξο φαινόμενο να εφαρμόζονται οι νόμοι μόνο στους Έλληνες ενώ για αυτούς να απολαμβάνουν ασυλία διότι φοβούμαστε ότι θα δημιουργήσουν ταραχές. Μουσουλμάνος λαθρέμπορος που συνελήφθη στα σύνορα απελευθερώθηκε κατόπιν πιέσεων βουλευτή τους (διότι ναι, έχουν βουλευτές) απειλώντας ότι αλλιώς θα γίνουν επεισόδια, ενώ δικαστική κλητήρας συνοδευόμενη από δυο ένοπλους αστυνομικούς κυνηγήθηκαν με μπαλτάδες όταν πήγαν να επιδώσουν κλήση!

Το ενδιαφέρον της κυβέρνησης για αυτά που συμβαίνουν στην Α. Θράκη είναι τόσο που για τα μειονοτικά θέματα ασχολείται μόνο ένα άτομο και μια διυπουργική επιτροπή που υπάρχει μόνο στα χαρτιά! Κανένα κόμμα δεν ανησυχεί, κανένας πολιτικός δεν θέλει να τους δυσαρεστήσει ιδίως τώρα που πλησιάζουν οι εκλογές και θα ανέβουν προς τα εκεί να τους καλοπιάσουν για την ψήφο τους.

Ψήφος στους έγχρωμους μετανάστες

Πρόσφατα η ελληνική τηλεόραση πρόβαλλε μια εκπομπή για τους ξένους (κυρίως αυτούς που προέρχονται από τον λεγόμενο τρίτο κόσμο) και για τις συνθήκες που ζουν και εργάζονται, νόμιμα ή παράνομα, στην πατρίδα μας. Χωρίς καθόλου να θίξει τα προβλήματα που δημιουργεί η παρουσία τους (επιμειξίες, ανεργία, ναρκωτικά, εγκληματικότητα, εθνική ασφάλεια) και χωρίς καν σκέψη για μέτρα ώστε να επιστρέψουν στις χώρες τους ή να σταματήσει αυτή η ολοένα αυξανόμενη εισβολή, ασχολήθηκε κυρίως με τα προβλήματα που έχουν εδώ και για τα οποία βέβαια φταίμε εμείς.

Στην εκπομπή εμφανίσθηκε και ο ευρωβουλευτής του ΠΑΣΟΚ Σπύρος Πλασκοβίτης ο οποίος αφού κατεδίκασε τις ρατσιστικές τάσεις που εμφανίζονται σε τμήματα του πληθυσμού, απεκά-

λυψε ότι η σοσιαλιστική ομάδα θα προωθήσει πρόταση στην ευρωβουλή ώστε να δοθεί το δικαίωμα στους ξένους να ψηφίζουν για την τοπική αυτοδιοίκηση! Μάλιστα. Ο κύριος αυτός και οι άλλοι όμοιοί του θέλουν να νομιμοποιήσουν και να μονιμοποιήσουν το πρόβλημα που υπάρχει στην Ελλάδα (και στην Ευρώπη) σα να μην αρκεί το ήδη υπάρχον οξύ φυλετικό πρόβλημα από τις μειονότητες των Τούρκων και των Γύφτων. Στο όνομα του ψεύτικου ανθρωπισμού τους θέλουν να δημιουργήσουν ένα βιολογικό προλεταριάτο που θα μπορούν να το εκμεταλλεύονται σαν φθηνό εργατικό δυναμικό, αδιαφορώντας για οτιδήποτε άλλο. Θέλουν οι αυριανοί έλληνες να έχουν τις ρίζες τους στο Σουδάν, στο Κογκό και στο Πακιστάν. Και είναι τόσο υποκριτές, που συγχρόνως λένε πως θαυμάζουν και αγωνίζονται για την εθνική και πολιτιστική κληρονομιά μας, οργίζονται δε όταν κάποιος εκφράσει τη γνώμη ότι οι σημερινοί Έλληνες δεν είναι απόγονοι των αρχαίων. Από την άλλη μεριά προωθούν νόμους ώστε οι αυριανοί Έλληνες να μην είναι απόγονοι ούτε των σημερινών!

Γενικό ξεπούλημα

Εν όψει του περιβόητου 1992, ολόκληρη η χώρα έχει μεταβληθεί σε πεδίο αγοράς όπου οι Έλληνες πωλούν και οι ξένοι αγοράζουν. Πουλάμε ότι είναι δυνατόν να πουληθεί συγχρόνως δε θεωρείται από το ξεπούλημα ως οικονομική ανάπτυξη.

Λησμόνησαν άπαντες τα συνθήματα που φώναζαν μόλις πριν 5-10 χρόνια για τις πολυεθνικές και τα μονοπώλια και συνωστίζονται για να γίνουν υπάλληλοί τους. Μόνο μέσα στο 1988 πουλήθηκαν 25 μεγάλες ελληνικές επιχειρήσεις πολλές από τις οποίες ήταν όχι μόνο βιώσιμες αλλά και κερδοφόρες. Η σοκολατοποιία Παυλίδου, η βιομηχανία καφέ Λουμίδης, η βιομηχανία αμύλου Βιαμύλ, η ποτοποιία Μεταξά, η Tasty Foods, η Ελληνική Ζυθοποιία πέρασαν ήδη σε ξένα χέρια, σε δεκάδες άλλες αγοράστηκε μέρος τους ενώ ετοιμάζονται να πουληθούν η μεγαλύτερη ελληνική βιομηχανία σε είδη εφαρμογών ηλεκτρισμού Ελίντα (παράγει το Ιζόλα, Εσκιμό), η ΗΒΗ, η τσιμεντοποιία ΑΓΕΤ – Ηρακλής, το μεταλλευτικό συγκρότημα Σκαλιστήρη, η Αθηναϊκή Χαρτοποιία και πολλές άλλες. Αλλά εκεί που γίνεται πραγματικό ξεπούλημα είναι η αγορά γης το 58% των κεφαλαίων που εισάγονται στη χώρα μας για επενδύσεις διατίθενται για αγορά γης.

Και αυτά συμβαίνουν με μια σοσιαλιστική κυβέρνηση που κατέλαβε την εξουσία με συνθήματα όπως «οχι στα ξένα μονοπώλια» «η Ελλάδα στους Έλληνες. Φαντασθείτε τι έχει να γίνει αν έρθει η Ν.Δ. που υπόσχεται την πλήρη φιλελευθεροποίηση της αγοράς.

Εβραϊκές προκλήσεις

«Άλλες χώρες θα έστελναν ένα Παλαιστίνιο τρομοκράτη που σκότωσε ένα παιδί στην ηλεκτρική καρέκλα ή στην αγχόνη ή στα ισόβια δεσμά. Η Ελλάδα του έδωσε ένα αεροπορικό εισιτήριο για την ελευθερία».

Το κείμενο αυτό καταχωρήθηκε επί πληρωμή στους New York Times από την γνωστή εβραϊκή οργάνωση B'NAIB'RITH με αφορμή την απέλαση στη Λιβύη του Παλαιστινιου Zomar που κατεζητείτο στην Ιταλία.

Με κάθε ευκαιρία οι Εβραίοι δεν παραλείπουν να εκδηλώσουν το άσβεστο μίσος τους για την Ελλάδα υποκινώντας πολιτικές και οικονομικές πιέσεις, ταξιδιωτικές οδηγίες και άφθονη υποστήριξη προς την Τουρκία. Και δεν είδαμε καμιά αντίδραση των «Ελλήνων» Εβραίων προς υποστήριξη της χώρας που λένε ότι είναι η πατρίδα τους. Αντιθέτως όλες οι διαμαρτυρίες τους είναι για την υπεράσπιση της καλής φήμης του Ισραήλ που για να καταστείλει την Παλαιστινιακή εξέγερση έχει στείλει στη φυλακή 28.000 άτομα, έχει σκοτώσει 600 και τραυματίσει 25.000 (κυρίως παιδιά). Αλλά γι αυτά οι απανταχού Εβραίοι δεν έχουν ακούσει φαίνεται τίποτα.

Μια ενδιαφέρουσα υπενθύμιση: Στην "Daily Express" της 24/3/1933 με τον τίτλο «Ο Ιούδας κηρύσσει τον πόλεμο στην Γερμανία», γράφονταν τα παρακάτω: «Όλοι οι ισραηλίτες ξεσηκώνονται για να εκδικηθούν την επίθεση των NAZI ενάντια στους Εβραίους. Ο Χίτλερ, με το πατριωτικό του κάλεσμα, γράφει σήμερα την ιστορία, όπως κανείς δεν το περίμενε. Ξυπνώντας το φυλετικό αίσθημα στον λαό του, έκανε τους Εβραίους να αναγεννηθούν εθνικά. Η εμφάνιση του Αγκυλωτού Σταυρού σαν σύμβολο της Νέας Γερμανίας, αναγέννησε το Λιοντάρι της Ιουδαίας, το αρχαίο Εβραϊκό σύμβολο. 14 εκατομμύρια Εβραίοι σ' όλον τον κόσμο, ενώνονται και κηρύσσουν τον πόλεμο στους ενοχλητικούς για τους ομόθρησκούς τους, Γερμανούς».

Ο Ρούντολφ Ες δολοφονήθηκε

Πριν δυο μήνες η Χρυσή Αυγή είχε γράψει ότι ο γηραιός έγκλειστος ειρήνης δεν είχε αυτοκτονήσει αλλά είχε δολοφονηθεί από τους δημοκράτες. Πολλοί αναγνώστες μας ίσως θεώρησαν υπερβολή το άρθρο αυτό. Σήμερα μετά από καιρό η εφημερίδα ΝΕΑ (στις 3/2/89) παρουσιάζει κάποια άρθρα του δρ Χιού Τόμας, που υποστηρίζει ότι μελέτησε τις μη δημοσιευμένες εκθέσεις δυο νεκροψιών και φωτογραφίες του πτώματος του Ες που έφεραν σημάδια στο λαιμό τα οποία όμως δεν είχαν καμιά σχέση με απαγχονισμό. Ακόμη παραθέτει μαρτυρία της οικογένειας του Ρούντολφ Ες που πιστεύει ότι ο αγγελιοφόρος της ειρήνης έχει δολοφονηθεί.

Στο επόμενο τεύχος

— Στις 20 Απριλίου αυτού του χρόνου συμπληρώνονται εκατό χρόνια από τη γέννηση της μεγαλύτερης φυσιογνωμίας του 20ου Αιώνα, του ΑΔΟΛΦΟΥ ΧΙΤΛΕΡ. Του ανθρώπου εκείνου, που η Μοίρα τον έταξε να είναι για όσο ΖΟΥΣΕ, μα και σήμερα ακόμη, ο ΟΔΗΓΟΣ, το ΦΩΤΕΙΝΟ ΟΡΟΣΗΜΟ της Εθνικοσοσιαλιστικής Ιδέας. Στη φυσιογνωμία του Αδόλφου Χίτλερ είναι αφιερωμένο το κύριο θέμα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ του μηνός Απριλίου.

— Επίσης στο τεύχος μπορείτε ακόμη να διαβάσετε μια επίκαιρη πολιτική ανάλυση με τίτλο: «Από τη Νέα Δημοκρατία στο ΠΑΣΟΚ και αντιστρόφως – όπου η πολιτική αθλιότητα αντικαθιστά τον εαυτό της...», καθώς επίσης και ένα πρωτότυπο άρθρο σχετικά με τη θέση του Εθνικοσοσιαλιστή του 1989 στη σημερινή κοινωνία.

ΕΤΟΣ ΜΗΔΕΝ

ΛΑΪΚΗ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Κανένα Αύριο
δεν είναι ίδιο
με το σήμερα
Δώσε τη Μάχη
μαζί μας
Να πετύχουμε
το Καλύτερο

ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ
ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ